Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kipling, Rudyard.; Avt. Overs. for Danmark og Norge ved A. Halling.
Titel | Title:	Havets Helte : en Fortælling fra de store Banker
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : V. Pio's Boghandel, 1902
Fysiske størrelse | Physical extent:	319 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, – 112.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 052607

REX 15

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

RUDYARD KIPLING

HAVETS HELTE

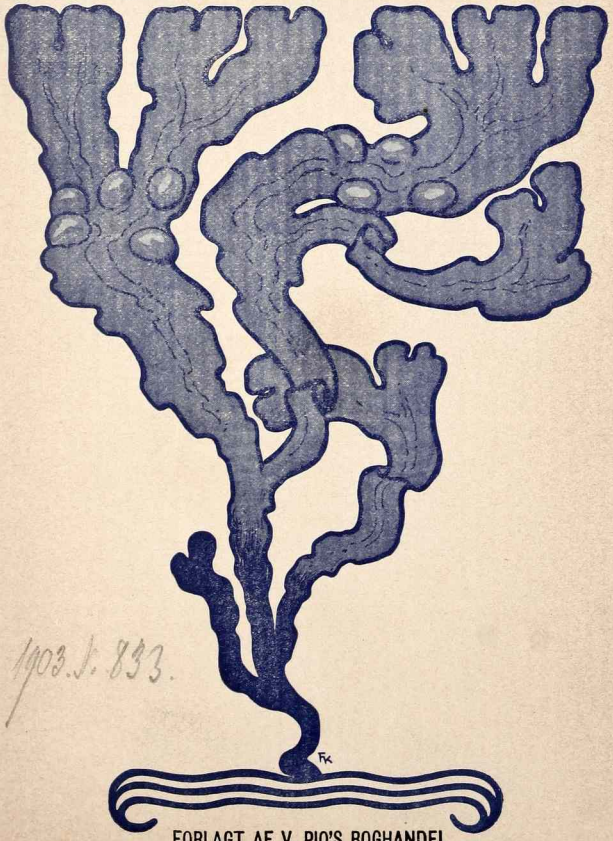

1903. I. 833.

FORLAGT AF V. PIO'S BOGHANDEL

RUDYARD KIPLINGS

Bøger udkommer i autoriseret Oversættelse paa vort Forlag.

HAVETS HELTE

RUDYARD KIPLING

HAVETS HELTE

EN FORTÆLLING FRA DE STORE BANKER

AVTORISERET OVERSÆTTELSE FOR DANMARK OG NORGE

VED

A. HALLING

KØBENHAVN

FORLAGT AF V. PIO'S BOGHANDEL

1902

Sally B. Salomons Bogtrykkeri.

FØRSTE KAPITEL.

Rygesalonens Luvartsdør var bleven staaende aaben, saa at det nordlige Atlanterhavs Taage trængte ind, mens den vældige Paketbaad rullede og stampede under stadige Stød i Dampfløjten for at advare Fiskerflaaden.

»Den Hvalp til Cheyne er den værste Plage her om Bord,« sagde en Mand i en Vadmels Overfrakke, idet han knaldede Døren i. »Vi har ikke Brug for ham her. Han er altfor rask paa det.«

En hvidhaaret Tysker tog sig et Stykke Smørrebrød og brummede, mens han tyggede:

»Jeg kender Racen. Amerika er helt fuld af den Slags. Jeg siger jer, I skulde ophæve Indførselstolden paa Tovender.«

»Aa hvad! Der er ikke noget egentlig ondt i ham. Man maa snarere have Medlidenhed med ham,« drævede en New Yorker, der laa, saa lang han var, paa Sofaen under det vaade Skylight.

»De har slæbt rundt med ham fra Hotel til Hotel, lige siden han var en raa Unge. Jeg talte med hans Moder i Morges. Hun er en nydelig Dame, men hun giver sig ikke ud for at kunne holde Styr paa Fyren. Nu skal han til Evropa for at fuldende sin Opdragelse.«

»Den Opdragelse er nok ikke begyndt endnu,« lød det fra en Filadelfier, som havde rullet sig sammen i en Krog. »Fyren faar to hundrede Dollars om Maaneden i Lommepenge, har han selv fortalt mig. Og han er ikke fyldt seksten endnu.«

»Det er jo Jærnbaner, hans Fader gør i, ikke sandt?« sagde Tyskeren.

»Jo. Jærnbaner og Miner og Trælast og Skibe. Han har bygget sig et Hus i San Diego, har Faderen, og et i Los Angeles; ejer en halv Snes Jærnbanelinier, Halvdelen af Tømmeret paa Stillehavskysten, og lader sin Kone om at bruge Pengene,« vedblev Filadelfieren dorskt. »Hun kan ikke taale at leve dér vestpaa, siger hun. Hun joller rundt med Drengen og sine Nerver, formodentlig for at finde noget, der kan more h a m. Florida, Adirondacks, Lakewood, Hot Springs, New York, og saa den samme Runde een Gang til. Han er sgu ligesaa kendt med alle mulige Rekreationssteder som en Hotelportier. Naar han

faar de sidste afglattende Strøg i Evropa, bliver han en sand Landeplage.«

»Men hvorfor tager hans Gamle sig ikke personligt af ham?« sagde Manden med Vadmels Overfrakken.

»Hans Gamle skraber Moneter sammen og har formodentlig for travlt med det. Men han opdager nok i Løbet af et Par Aar, at han har begaaet en Fejl. Det er for Resten Synd, thi der er en hel Del godt i Drengen, hvis man bare kunde faa det frem.«

»Med en Tovende, med en Tovende!« brummede Tyskeren.

Atter smældede Døren, og en slank, spinkelt bygget Dreng i Femtenaarsalderen med en halvt udrøget Cigaret hængende i den ene Mundvig satte Foden paa den høje Dørtærskel. Hans dejggule Hudfarve saa ikke godt ud hos en Person af hans Alder, og Udtrykket i hans Ansigt var en Blanding af Ubeslutsomhed, Brovten og meget letkøbt Raskhed. Han var iført en kirsebærrød Sportsskjorte, Knæbenklæder, røde Strømper og Turistsko, og bar en rød Flonelshue bag i Nakken. Han fløjtede mellem Tænderne, mens han maalte Selskabet med Øjnene, og sagde saa med høj, skingrende Stemme:

»Det er noget tykt i Vejret herude. Man kan høre Fiskerbaadene kvække rundt om os. Det vilde være Sjov, hvis vi rendte en i Sænk, ikke?«

»Luk Døren, Harvey,« sagde New Yorkeren. »Luk Døren og bliv udenfor. Vi har ingen Brug for dig her.«

»Er der nogen, der vil vise mig ud?« svarede han tørt. »Har De betalt min Billet, Hr. Martin? Jeg har vel ligesaa god Ret til at være her som enhver anden.«

Han tog et Par Tærninger, der laa paa et Skakbræt, og begyndte at kaste med dem, idet han lod sin højre Haand spille mod den venstre og slog skiftevis et Kast for hver Haand

»Hør, mine Herrer, dette her er Satans kedsommeligt. Skal vi ikke tage os et Parti Poker?«

Ingen svarede, og han dampede paa sin Cigaret, svingede med Benene og trommede paa Bordet med temmelig snavsede Fingre. Saa tog han en Bunke Pengesedler frem som for at tælle dem.

»Hvordan har din Moder det i Dag?« spurgte en. »Jeg saa hende ikke ved Frokostbordet.«

»Aa, hun er formodentlig i sin Kahyt. Hun er næsten altid syg, naar hun er paa Søen. Jeg tænker paa at give Jomfruen en femten Dollars for at tage sig af hende. Jeg selv gaar ikke neden-

under, naar jeg kan undgaa det. Jeg bliver saa underligt til Mode, naar jeg kommer forbi Hovmesterens Stirrids. Jeg skal sige Dem, det er første Gang, jeg er ude paa det aabne Hav.«

»Der behøves ingen Undskyldninger, Harvey.«

»Hvem gør Undskyldninger? Det er første Gang, at jeg gaar over Oceanet, mine Herrer, og med Undtagelse af den første Dag har jeg ikke været den mindste Smule søsyg. Ikke Spor!«

Han slog triumferende Næven i Bordet, saa det rungede, slikkede paa Fingeren og vedblev at tælle sine Penge.

»Ja, du er en første Klasses Maskine med Løvefødder og Gesvejsninger,« gabede Filadelfieren. »Du vil udvikle dig til Ære for dit Fædreland, hvis du ikke tager dig i Agt.«

»Jeg véd det. Jeg er Amerikaner — fra Top til Taa og over det hele. Det skal de faa at se derovre i Evropa, naar jeg kommer der. Pff! Det var den Cigaret. Jeg kan ikke ryge det Juks, som Hovmesteren sælger. Er der ikke en af de Herrer, der har en ægte Tyrker hos sig?«

Første Maskinmester traadte indenfor et Øjeblik, rødmusset, smilende og vaad. »Naa, Mac,« udbrød Harvey gemytligt, »hvordan skærer den?«

»Omtrent som sædvanligt,« lød det tørre Svar.

»Unge Mennesker er ligesaa høflige mod de ældre, som de plejer at være, og de ældre bestræber sig for at sætte Pris derpaa.«

Der lød en sagte Klukken fra en Krog. Tyskeren aabnede sit Cigarfoderal og rakte Harvey en tynd, sort Cigar.

»Dette her er den rette Vare, min unge Ven,« sagde han. »Vil De probere den, hvad? De kan tro, den vil smage Dem.«

Harvey tændte den uhyggelige Tingest og kroede sig; han havde en Følelse af, at han begyndte at faa fast Fod i de voksnes Selskab.

»Ja, der skulde da mere til end den for at gøre Kaal paa mig,« sagde han, uden at vide, hvad det var for en frygtelig Genstand, han gav sig i Kast med.

»Det vil snart vise sig,« svarede Tyskeren. »Hvor er vi nu, Hr. Macdonald?«

»Omtrent hvor vi er, Hr. Schäfer,« svarede Maskinmesteren. »En Gang i Løbet af Aftenen naar vi den store Banke; men talt i al Almindelighed, befinder vi os for Øjeblikket lige midt i Fiskerflaaden. Siden Middag har vi skuret lige forbi tre Joller og været nær ved at klippe Klyverbommen af en Franskmand, saa det kan ikke nægtes, at vi har dem tæt ind paa Livet.«

»Smager Cigaren?« spurgte Tyskeren, thi Harveys Øjne stod fulde af Taarer.

»Dejlig, fyldig Aroma,« svarede han gennem de sammenbidte Tænder. »Jeg synes næsten, at vi har sagtnet Farten lidt, tror De ikke? Jeg vil dog gaa udenfor og se, hvad Loggen siger.«

»Det vilde jeg ogsaa gøre, hvis jeg var i Deres Sted,« bemærkede Tyskeren.

Harvey vaklede over det vaade Dæk hen til den nærmeste Ræling. Han følte sig meget ilde til Pas; men han saa en af Stewarderne i Færd med at surre nogle Feltstole sammen, og da han ligeoverfor denne Mand havde pralet af, at han aldrig var søsyg, tvang hans Stolthed ham til at gaa agterud til anden Klasses Dæk henne ved Agterenden, hvis øverste Del var hvælvet, saa at dens Form mindede om en Skildpaddes Ryg. Der var ikke et Menneske paa Dækket, og han krøb helt ud til Enden af det og satte sig tæt ved Flagstangen, sammenkrøben og slap af de Kvaler han led, thi Tyskerens Cigar slog sig sammen med Skruens Buldren og Vandets Syden om at pine Sjælen ud af Kroppen paa ham. Han havde en Følelse, som om hans Hoved svulmede op; Gnister dansede foran hans Øjne; hans Legeme syntes at miste sin Tyngde, og hans Ben svajede i Blæsten.

Han besvimede af Søsyge, og en Rullen af Skibet væltede ham ud over Rælingen og ned paa den hvælvede Agterstævns glatte Runding. Saa hævede en bred, graa Bølge sig op af Taagen, greb Harvey under Armen, saa at sige, og trak ham ned og ud i Læ; det store, grønne Vand lukkede sig over ham, og han sov blideligt ind.

Han vaktes ved Lyden af et Horn, saadan som det, hvormed de plejede at blæse Eleverne sammen til Middagsmaden i en Sommerskole, som han en Gang havde gaaet i, mens de laa paa Landet i Adirondackbjærgene. Langsomt erindrede han, at han var Harvey Cheyne og var druknet midt ude paa det aabne Hav, men han var endnu for mat til at kunne tænke klart. En ukendt Lugt fyldte hans Næsebor, en vaad og klam Gysen løb ned ad hans Ryg, og han følte sig hjælpeløst fuld af Saltvand. Da han aabnede Øjnene, opdagede han, at han endnu var paa Havets Overflade, thi det bølgede rundt om ham som vældige, sølvskinnende Bjærge, og han laa paa en Dynge halvdøde Fisk og stirrede paa en bred Menneskeryg iført en blaa Uldskjorte.

»Det nytter ikke noget,« tænkte Drengen. »Jeg er død, det er sikkert nok, og den Fyr dér vaager over mig.«

Han stønnede; Skikkelsen drejede Hovedet og fremviste et Par smaa Guldringe halvt skjulte i det krøllede, sorte Haar.

»Aha! Nu har du det nok helt godt igen?« sagde den. »Bliv bare liggende stille, saa er der bedre Balance i Baaden.«

Med et rask Sæt roede han den dirrende Forstavn ind mod en skumfri Bølge, der løftede den hele tyve Fod til Vejrs kun for at lade den glide ned i en glasgrøn Afgrund paa den anden Side. Men denne Sejlen op og ned ad Bjærge afbrød ikke den blaaskjortedes Passiar. »Det var sgu et Held, vil jeg bare sige, at jeg fik fat i dig. Hvad? Og det var sgu et endnu større Held, vil jeg bare sige, at din Damper ikke fik fat i mig. Hvordan gik det til, at du faldt over Bord?«

»Jeg var søsyg,« sagde Harvey. »Søsyg, og kunde ikke gøre for det.«

»Jeg tudede i mit Horn netop i rette Tid, og din Damper girede en Smule. Saa saa jeg dig komme trimlende. Hvad? Jeg tænkte, at Skruen vilde hugge dig til Plukfisk, men du flød og flød lige ned til mig, og jeg halede dig op som en stor Fisk; denne Gang er du bleven frelst fra at dø.«

»Hvor er jeg?« spurgte Harvey, som ikke

kunde indse, at hans Liv var i nogen særlig Sikkerhed, dér hvor han laa.

»Du er i Jollen hos mig — Manuel hedder jeg, og jeg hører til paa Skonnerten *Her er vi* af Gloucester. Jeg har hjemme i Gloucester. Nu skal vi snart om Bord og have Aftensmad. Hvad?«

Han lod til at have to Par Hænder og et Hoved af Støbejærn, thi han lod sig ikke nøje med at blæse i en stor Konkylie, men vilde absolut staa oprejst, mens han gjorde det; han svajede med Kroppen for at rette sig efter den fladbundede Jolles Gyngen og udsendte et skærende, dirrende Hyl gennem Taagen. Hvor længe denne Forlystelse varede, kunde Harvey bagefter ikke huske, thi han blev liggende rædselsslagen ved Synet af de fraadende Dønninger. Det forekom ham, at han hørte et Skud og et Horn og Raab. En Genstand, der var større end Jollen, men ligesaa urolig, viste sig utydeligt ved Siden af dem; flere Stemmer talte i Munden paa hinanden; han blev puttet ned i et mørkt, gyngende Hul, hvor Mænd i Olietøj gav ham noget varmt at drikke og hjalp ham af Klæderne, og saa faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, lyttede han efter Damperens Frokostklokke og undrede sig over, hvorfor

hans Kahyt var bleven saa lille. Han vendte sig om og saa en smal, trekantet Hule, oplyst af en Lampe, der hang paa en svær, firkantet Bjælke. Et trekantet Bord stod i Armslængde fra ham og naaede fra Hjørnet henne i Boven og til Fokkemasten. Ved dets agterste Ende stod en rusten Kakkelovn og bag denne sad en Dreng paa hans egen Alder med et fladt, rødt Ansigt og et Par livlige, graa Øjne. Han var iført en blaa Uldskjorte og store Søstøvler. Adskillige Par af samme Slags Fodbeklædning, en gammel Kasket og nogle hullede Uldsokker laa paa Gulvet, og sort og gult Olietøj dinglede frem og tilbage ved Siden af Køjerne. Rummet var ligesaa stuvende fuldt af Lugt, som en Balle er af Bomuld. Olietøjet udsendte en ganske ejendommelig tyk Duft, som dannede en Slags Baggrund for Lugten af stegt Fisk, Stegefedt, Malerfarve, Peber og gammel Tobaksrøg; men dette sammenfattedes af en alt omgivende Lugt af Skib og Saltvand. Harvey saa med Væmmelse, at der ingen Lagener var i hans Køje. Han laa paa et Stykke snavset Bolster, der var fuldt af Kurrer og Skæver. Og Fartøjets Bevægelser var ikke som en Dampers. Det hverken gyngede eller rullede, men hoppede snarere omkring paa en tosset, meningsløs Maade, ligesom et tøjret Føl.

Støjen af Vand lød tæt ved hans Øre, og Bjælker knirkede og peb rundt om ham. Alt dette fik ham til at stønne fortvivlet og tænke paa sin Moder.

»Naa, hvordan gaar det?« spurgte Drengen med et Grin. »Vil du have en Kop Kaffe?« Han hentede en Blikkop fuld af Kaffe og kom Sirup i i Stedet for Sukker.

»Har I ingen Fløde?« sagde Harvey og saa sig om op og ned ad den mørke, dobbelte Række Køjer, som om han ventede at se en Ko dér.

»Nej, vi har ikke,« svarede Drengen, »og vi faar rimeligvis heller ingen førend henimod Midten af September. Men Kaffen er god. Det er mig, der har lavet den.«

Harvey drak i Tavshed, og Drengen rakte ham en Tallerken fuld af sprødt, stegt Flæsk, som han spiste med Ulvehunger.

»Jeg har tørret dine Klæder. Men jeg er bange for, at de er skrumpet noget ind,« sagde Drengen. »De er ikke af den Slags, som vi bruger — ingen af dem. Drej dig om og se, om du er kommen til Skade.«

Harvey strakte sig i alle mulige Retninger, men det lod ikke til, at han fejlede noget.

»Det var godt,« sagde Drengen muntert. »Klæd

dig saa paa og gaa op paa Dækket. Fa'er vil tale med dig. Jeg er hans Søn — Dan hedder jeg — og jeg er Koksmat og gør alt andet Arbejde her om Bord, som er for beskidt for Mændene. Jeg er eneste Dreng her, siden Otto gik over Bord — og han var bare en Tysker eller saadan noget og tyve Aar gammel oven i Købet. Hvordan gik det for Resten til, at du faldt over Bord i det blikstille Vejr?«

»Det var ikke stille,« svarede Harvey tvært. »Det var Storm, og jeg var søsyg. Jeg maa formodentlig være rullet ud over Rælingen.«

»Der var en Smule ganske almindelig Dønning i Gaar og i Nat,« sagde Drengen. »Men hvis det er det, som du kalder Storm —« Han fløjtede. »Du bliver nok klogere, før du er færdig. Skynd dig nu! Fa'er venter.«

Som mange andre ulykkelige unge Mennesker havde Harvey aldrig i hele sit Liv faaet en direkte Befaling — i det mindste aldrig uden lange og stundom taarekvalte Forklaringer af Fordelene ved at adlyde og Grundene til Anmodningen. Fru Cheyne levede i Frygt for, at han skulde blive forkuet, hvilket maaske var Grunden til, at hendes eget Nervesystem stadig var paa Randen af Ødelæggelse. Han kunde derfor ikke indse, hvorfor

han skulde skynde sig, fordi en anden ønskede det, og det sagde han ogsaa rent ud.

»Din Fa'er kan jo komme herned, hvis han er saa ivrig efter at faa mig i Tale. Jeg vil have ham til straks at sejle mig til New York. Det vil betale sig for ham.«

Dan spilede Øjnene op, da denne Vittigheds kolossale Størrelse og udmærkede Skønhed gik op for ham.

»Hov, Fa'er,« raabte han op gennem Lugen, »han siger, at du kan komme herned og snakke med ham, hvis du vil ham noget. Hører du, Fa'er?«

Svaret kom med den dybeste Stemme, som Harvey nogensinde havde hørt fra et Menneskes Bryst:

»Hold op med det Vrøvl, Dan, og send ham herop.«

Dan fniste og kastede de sammenkrympede Turistsko hen til Harvey. Der var noget ved Stemmen oppe paa Dækket, som fik Drengen til at sluge sit Raseri og trøste sig med Tanken om, hvordan han lidt efter lidt paa Hjemvejen skulde udbrede sig om sin egen og sin Faders Rigdom. Denne Begivenhed vilde da ganske sikkert gøre ham til en Helt blandt hans Kammerater. Han

halede sig op paa Dækket ad en lodret Stige og banede sig Vej agterud over en Mængde Forhindringer henimod en lille, sværtbygget, glatraget Mand med graa Øjenbryn, som sad paa et Trin, der førte op til Skansen. Dønningerne havde lagt sig i Nattens Løb, og Havet var spejlblankt. Rundt om i Synskredsen saa man Sejlene af en halv Snes Fiskerfartøjer, og imellem dem laa smaa sorte Prikker — Jollerne, der var ude paa Fiskeri. Skonnerten havde hejst et trekantet Sejl paa Stormasten og laa nu og red nok saa mageligt for sit Anker. Der syntes ikke at være andre om Bord end Manden henne ved »Hytten«.

»'Morgen — eller god Middag, skulde jeg maaske snarere sige. Du har næsten sovet hele Uhrskiven rundt, unge Mand,« var den Hilsen, der modtog Harvey.

»'Morgen,« svarede Harvey. Han syntes ikke om at blive kaldt »unge Mand«; og som en, der nylig var bleven frelst fra at drukne, mente han, at han havde Krav paa Medfølelse. Hans Moder led Kvaler, hver Gang han fik vaade Fødder, men Sømanden her saa slet ikke ud til at være i Sindsbevægelse.

»Naa, lad os saa høre hele Historien. Den er lige fra først til sidst en Forsynets Styrelse for

alle Parter. Hvad mon dit Navn er? Hvor kommer du fra (formodentlig New York) og hvor skulde du hen (formodentlig Evropa)?«

Harvey sagde sit Navn og Navnet paa Damperen, gav en kort Beretning om Ulykkestilfældet og sluttede med et Forlangende om øjeblikkelig at blive ført tilbage til New York, hvor hans Fader vilde betale alt, hvad der vilde blive forlangt.

»Hm,« sagde den glatragede Mand, paa hvem Harveys sidste Ord aldeles ikke syntes at gøre nogen Virkning. »Jeg kan just ikke sige, at vi har særligt høje Tanker om en Mand — eller om en Dreng, for den Sags Skyld — der falder over Bord fra en stor Paketbaad i blikstille Vejr. Og allermindst, naar han undskylder sig med, at han var søsyg.«

»Undskylder sig!« udbrød Harvey. »Tror De maaske, at jeg er falden over Bord i Deres lille beskidte Skude for Fornøjelsens Skyld?«

»Det skal jeg ikke kunne sige, unge Mand, da jeg ikke kender dine Begreber om Fornøjelse. Men hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg ikke bruge slemme Ord om det Fartøj, som Forsynet havde benyttet som Middel til at redde mig. For det første er det nederdrægtig ugudeligt. For det andet er det stødende for mine Følelser — og jeg er Disko

Troop paa *Her er vi* af Gloucester, hvilket du ikke lader til at forstaa rigtigt.«

»Det er mig komplet ligegyldigt, hvad enten jeg forstaar det eller ej,« svarede Harvey. »Jeg er naturligvis meget taknemmelig, fordi jeg er bleven reddet og saa videre; men jeg vil have Dem til at forstaa, at jo hurtigere De bringer mig tilbage til New York, des bedre vil det være for Dem selv.«

»Hvordan mener du?«

Troop løftede det ene buskede Øjenbryn, og der var et mistænkelig blidt Udtryk i hans blaa Øjne.

»Jeg mener med Hensyn til Mønten,« svarede Harvey, glad ved den Tro, at han gjorde Indtryk paa Manden. »Klingende Mønt!« Han stak den ene Haand i Lommen og skød Maven en Smule frem, hvilket var hans Maade at være overlegen paa. »De gjorde det mest indbringende Stykke Arbejde, De nogensinde i Deres Liv har gjort, den Gang De halede mig om Bord. Jeg er Harvey Cheynes eneste Søn.«

»Han er saamænd velsignet af Skæbnen,« sagde Disko tørt.

»Og hvis De ikke véd, hvem Harvey Cheyne er, saa véd De ikke ret meget — det vil jeg bare

lade Dem vide. Vend saa Skuden og lad os komme af Sted i en Fart.«

Harvey havde den Tro, at Størstedelen af Amerika var fuld af Mennesker, som drøftede hans Faders Forretninger og misundte ham hans Rigdomme.

»Maaske jeg véd det, og maaske jeg ikke véd det. Tag et Reb i din Mave, unge Mand. Det er min Mad, den er fuld af.«

Harvey hørte det klukke i Dan, der lod, som om han havde travlt med et eller andet henne ved Fokkemasten, og Blodet steg ham til Hovedet.

»Den skal vi ogsaa nok betale for,« sagde han. »Hvornaar tænker De, vi kan være i New York?«

»Jeg har ikke noget i New York at gøre. Heller ikke i Boston. Vi løber ind til Eastern Point en Gang i September, og saa vil din Papa — jeg beklager virkelig, at jeg aldrig har hørt tale om ham — muligvis give mig en halv Snes Dollars efter al din Snak. Det kan jo naturligvis ogsaa gærne være, at han slet ingenting giver mig.«

»En halv Snes Dollars! Nej, nu skal jeg dog vise Dem —«

Harvey dykkede ned i Lommen efter sine

Pengesedler, men alt, hvad han fiskede op, var en gennemblødt Pakke Cigaretter.

»Det er ikke gangbar Mønt, og den er oven i Købet daarlig for Lungerne. Smid dem over Bord, unge Mand, og prøv en Gang til.«

»De er bleven stjaalne!« udbrød Harvey iltert.

»Saa kommer du vel til at vente med at belønne mig, indtil du har talt med din Papa?«

»Hundrede og fire og tredive Dollars — allesammen stjaalne,« vedblev Harvey, hvis Hænder foer fra den ene Lomme til den anden. »Levér dem tilbage!«

Der gled et løjerligt Udtryk over gamle Troops uforstyrrelige Ansigt.

»Maa jeg spørge, hvad bestiller du i din Alder med et hundrede og fire og tredive Dollars, unge Mand?«

»Det var Resten af mine Lommepenge for denne Maaned.«

Denne Bemærkning, mente Harvey, vilde være et knusende Slag; og det var den ogsaa — om ikke paa den Maade, som han havde tænkt sig.

»Naah! Et hundrede og fire tredive Dollars var Resten af dine Lommepenge — for een Maaned! Du kan vel ikke huske, om du stødte dig paa noget, da du faldt over Bord? For Eksempel

rendte Hovedet mod en Stiver? Gamle Hasken, som førte *Østenvinden*,« — Troop lod til at tale med sig selv — »snublede over en Lugekarm og stødte Hovedet temmelig haardt mod Stormasten. Omtrent tre Uger efter paastod Hasken en skønne Dag, at *Østenvinden* var en Orlogsmand, der var ude for at ødelægge Fjendens Handel, og derfor erklærede han Sable Island Krig, fordi det var engelsk Territorium, og fordi Revlerne løb for langt ud i Vandet. De syede ham ind i et Dynevaar, saa at kun Hovedet og Fødderne stak frem, for Resten af Turen, og nu gaar han hjemme i Essex og leger med smaa Kludedukker.«

Harvey kunde ikke faa et Ord frem for Raseri, men Troop vedblev i en trøstende Tone:

»Det gør os ondt for dig. Det gør os virkelig ondt for dig — saa ung som du er, dit Skind. Saa taler vi vel ikke mere om de Penge.«

»Nej, det vil De naturligvis helst være fri for. De har jo stjaalet dem.«

»Ganske som du vil. Vi har stjaalet dem, hvis det kan være dig til nogen Trøst. Men det var om at sejle tilbage, vi skulde tale. Selv om vi kunde, hvilket vi ikke kan, saa er du ikke for Øjeblikket i en passende Tilstand til at vende tilbage til dit Hjem, og vi er komne herud paa Bankerne

for at tjene vort Brød. Vi tjener ikke halvhundrede Dollars om Maaneden, for slet ikke at tale om Lommepenge; har vi Held med os, kan vi være i Land igen i de første Uger af September.«

»Jamen — jamen vi er jo i Maj nu, og jeg kan ikke gaa og drive her om Bord i flere Maaneder, bare fordi De skal fiske. Jeg kan ikke, siger jeg Dem!«

»Det er fuldstændig rigtigt og i sin Orden. Der er ingen, der forlanger, at du skal gaa og drive. Her er nok at bestille for dig, siden Otto er gaaet over Bord. Han holdt sig vist ikke rigtig fast i den drøje Kuling, vi havde. I ethvert Tilfælde er han ikke kommen op igen for at forklare sig nærmere. Men nu er du dumpet her om Bord ved en ren Forsynets Styrelse for alle Parter. Men jeg er alligevel bange for, at der ikke er ret meget, du kan gøre. Ikke sandt?«

»Jeg kan gøre Helvede hedt for Dem og Deres Mandskab, naar vi kommer i Land,« svarede Harvey med et ondskabsfuldt Nik og mumlede nogle vage Trusler om »Sørøveri«, hvorover Troop næsten — dog ikke ganske — smilede.

»Ja, snakke kan du. Det glemte jeg. Men du behøver ikke at snakke mere, end du har Lyst til, om Bord paa *Her er vi*. Brug dine Øjne og hjælp

Dan med at gøre, hvad der bliver ham sagt, og sligt, saa skal jeg give dig — ja, du er naturligvis ikke saa meget værd, men jeg vil alligevel give dig halvellevte Dollars om Maaneden; eller lad os sige fem og tredive for hele Turen. En Smule Arbejde vil klare dit Hoved, og saa kan du bagefter fortælle os hele Historien om din Papa og din Mama og jeres Penge.«

»Hun er om Bord paa Damperen,« sagde Harvey, og hans Øjne blev fulde af Taarer. »Bring mig straks til New York!«

»Stakkels Kone — stakkels Kone. Men naar hun faar dig tilbage igen, glemmer hun det nok altsammen. Vi er otte Mand her om Bord, og hvis vi sejlede tilbage nu — det er over tusind engelske Mil — gik vi glip af hele Fisketiden. Folkene vilde ikke finde sig i det, selv om jeg gik ind paa det.«

»Jamen min Fader vilde give dem fuld Erstatning.«

»Han vilde forsøge. Jeg tvivler ikke paa, at han vilde forsøge,« sagde Troop, »men en hel Fisketid er otte Mænds daglige Brød; og du vil være meget raskere, naar du træffer ham igen til Efteraaret. Gaa saa forud og hjælp Dan. Det bliver ved, hvad jeg har sagt: halvellevte Dollars

om Maaneden, og saa naturligvis Kosten, ligesom vi andre.«

»Er det Deres Mening, at jeg skal skure Gryder og Pander og sligt?« sagde Harvey.

»Og sligt, ja. Du behøver ikke at raabe, unge Mand.«

»Jeg gør det ikke! Min Fader vil give Dem nok til at købe dette lille beskidte Hyttefad« — Harvey stampede i Dækket — »ti Gange, om det skal være, hvis De bringer mig i god Behold til New York; og — og — De har i ethvert Tilfælde allerede tjent hundrede og tredive Dollars paa mig.«

»Hvad mener du?« sagde Troop, og hans Jærnansigt formørkedes.

»Hvad jeg mener? Aa, De véd saamænd godt nok, hvad jeg mener. Og saa vil De oven i Købet have mig til at gøre Tjenergærning« — Harvey syntes, at dette Udtryk klang fortræffeligt — »indtil Efteraaret! Jeg siger Dem, jeg gør det ikke. Forstaar De?«

Troop betragtede en Tidlang Stormastens Knap med dyb Interesse, mens Harvey vedblev at udtale sig meget bestemt.

»Hys!« sagde han tilsidst. »Jeg er i Færd

med at udregne mit Ansvar. Det er et Spørgsmaal, der stiller Fordringer til Dømmekraften.«

Dan kom listende og trak Harvey i Ærmet.

»Hold nu op med at drille Fa'er mere,« bad han. »Du har kaldt ham Tyv flere Gange i Træk, og det finder han sig ikke i af noget levende Menneske.«

»Jeg gør det ikke!« brølede Harvey uden at tage Hensyn til Raadet. Troop grublede stadig.

»Det ser saa ugæstfrit ud,« sagde han tilsidst, mens hans Blik gled ned til Harvey. »Jeg bebrejder dig ikke noget, ikke den mindste Smule, unge Mand, og du vil heller ikke bebrejde mig noget, naar først du har faaet Galden ud af Kroppen. Er du sikker paa, at du forstaar, hvad jeg siger? Halvellevte Dollars som anden Dreng her paa Skonnerten — og Kosten oven i Købet — for at undervise dig og for dit Helbreds Skyld. Ja eller nej?«

»Nej!« raabte Harvey. »Bring mig tilbage til New York, eller jeg skal sørge for, at De —«

Hvad der saa skete, huskede han ikke rigtig bagefter. Han laa ved et Spygat og holdt paa sin blødende Næse, mens Troop saa ned paa ham med et roligt Blik.

»Dan,« sagde han til sin Søn, »straks da jeg saa dette unge Menneske, saa jeg mig gal paa

ham paa Grund af en forhastet Slutning. Lad dig aldrig føre paa Vildspor af forhastede Slutninger, Dan. Nu gør det mig ondt for ham, for det er jo tydeligt nok, at der er noget galt fat med hans øverste Etage. Han er ikke ansvarlig for de Udtryk, han bruger om mig, og heller ikke for, hvad han ellers siger — og heller ikke for, at han er sprunget over Bord, hvad jeg næsten er halvvejs overbevist om, at han har gjort. Vær god ved ham, Dan, ellers skal jeg give dig det dobbelte af, hvad jeg har givet ham. Næseblod klarer Hjærnen. Lad ham bare bløde væk!«

Dermed gik Troop højtideligt ned i Kahytten, hvor han og de ældre af Folkene havde deres Køjer, og overlod det til Dan at trøste den usalige Arving til tredive Millioner.

ANDET KAPITEL.

»Jeg varede dig jo ad,« sagde Dan, mens Draaberne faldt tæt og hurtigt paa de mørke, fedtede Dæksplanker. »Fa'er er paa ingen Maade nogen hidsig Mand, men du fortjente det ærligt og redeligt. Naa, naa! Der er ingen Mening i at tage saadan paa Vej.« Harveys Skuldre hævede og sænkede sig i en tør Hulkens Krampetrækninger. »Jeg kender Fornemmelsen. Første Gang Fa'er slog mig i Dækket blev ogsaa sidste Gang — det var paa min første Tur. Det faar en til at føle sig elendig og ensom og forladt. Det kender vi nok.«

»Ja — ja,« stønnede Harvey. »Manden er enten fuld eller gal, og — og jeg er aldeles hjælpeløs.«

»Sig bare ikke saadan noget til Fa'er,« hviskede Dan. »Han hader alt, hvad der hedder Brændevin, og — naa ja, han sagde til mig, at det var

dig, der var gal. Hvorfor i al Verden kaldte du ham en Tyv? Han er jo min Fa'er.«

Harvey satte sig over Ende, tørrede sin Næse og fortalte Historien om de savnede Penge.

»Jeg er ikke sindssvag,« sluttede han. »Men — din Fader har aldrig set mere end een Femdollarsseddel ad Gangen, og min Fader kunde udbetale dette Fartøjs Værdi en Gang om Ugen uden saa meget som at mærke Udgiften.«

»Du véd ikke, hvor meget *Her er vi* er værd. Men din Fader maa have en forfærdelig Bunke Penge. Hvordan har han tjent dem? Fa'er siger, at gale Mennesker ikke kan fortælle en fornuftig Historie. Lad os nu en Gang høre.«

»Han har tjent dem paa Guldminer og saadan noget — vestpaa.«

»Jeg har læst om den Slags Forretninger. Vestpaa, siger du? Saa rider han vel rundt paa en dresseret Pony med en Pistol i Haanden, ligesom de gør i Cirkus. Det kalder de for »det tjærne Vesten«, og jeg har hørt sige, at de Fyres Sporer og Bidsler var af massivt Sølv.«

»Du er dog et Fæ!« sagde Harvey og lo mod sin Villie. »Min Fader har ingen Brug for Ponyer. Hvis han vil noget Steds hen, kører han i sin Vogn.«

»Hvad er det for en? En Trækkevogn?«

»Nej. Hans egen private Jærnbanewaggon — Salonvogn naturligvis. Du har formodentlig aldrig i dit Liv set en privat Salonvogn?«

»Slatin Beeman ejer en,« svarede Dan forsigtigt. »Jeg saa den en Gang paa Unionsbanegaarden i Boston, hvor der gik tre Negere og skrubbede dens Koøjer.« (Pudsede Vinduerne, mente Dan.) »Men Slatin Beeman ejer næsten hver eneste Jærnbanelinie paa Long Island, siger Folk; og de siger ogsaa, at han har købt omtrent det halve New Hampshire og sat et Staaltraadshegn op omkring det og fyldt det med Løver og Tigere og Bjørne og Bøfler og Krokodiller og den Slags Dyr. Slatin Beeman, han er Millionær. Hans Vogn har jeg set. Hvad saa mere?«

»Men min Fader er, hvad man kalder Mangemillionær; og han ejer to private Salonvogne. Den ene er opkaldt efter mig og hedder Harvey, og den anden efter min Moder og hedder Constance.«

»Stop nu lidt,« sagde Dan. »Fader vil ikke have, at jeg maa bande, men du tør vel nok. Førend vi gaar videre, skal du sige, gid du maa dø, om du lyver.«

»Ja vist saa,« svarede Harvey.

»Nej, det er ikke nok. Sig: gid jeg maa dø, hvis jeg ikke taler Sandhed.«

»Gid jeg maa dø paa Stedet,« sagde Harvey, »hvis ikke hvert Ord, jeg har sagt, er den rene Sandhed.«

»De hundrede og fire og tredive Dollars og hele Historien?« sagde Dan. »Før, da jeg hørte dig snakke til Fa'er om dem, ventede jeg halvvejs, at du vilde blive opslugt ligesom Jonas.«

Harvey forsikrede, indtil han var helt rød i Hovedet. Dan var en kløgtig Fyr paa sit Omraade, og ti Minutters Krydsforhør bragte ham til den Overbevisning, at Harvey ikke løj — ret meget. Desuden havde han jo svoret den frygteligste Ed, som en Dreng kan aflægge, og alligevel sad han lyslevende og med blodig Næse ved Spygattet og gentog sine vidunderlige Fortællinger.

»Vorherre bevares!« kom det endelig helt nede fra Bunden af Dans Sjæl, da Harvey havde afsluttet en Beretning om alt, hvad der fandtes i den Salonvogn, der var opkaldt efter ham. Saa viste der sig et skælmsk Grin af skadefro Henrykkelse paa hans brede Ansigt. »Jeg tror dig, Harvey. Fa'er har for en Gangs Skyld taget fejl.«

»Ja, det har han,« sagde Harvey, som pønsede paa snarlig Hævn.

»Han bliver lynende arrig. For Fa'er kan ikke fordrage at tage fejl.« Dan lagde sig bagover og daskede sig paa Laaret af Henrykkelse. »Men Harvey, nu maa du ikke spolere hele Historien ved at fortælle ham for meget «

»Jeg har ikke Lyst til at blive slaaet i Dækket igen. Men jeg skal nok gøre mit Regnskab op med ham.«

»Jeg har aldrig hørt, at noget Menneske nogensinde har gjort sit Regnskab op med Fa'er, som du kalder det. Men du kan være sikker paa, at han vilde slaa dig i Dækket igen. Jo værre han tog fejl, des mere vilde han gøre det. Men Guldminer og Pistoler —«

»Jeg har aldrig sagt et Muk om Pistoler,« afbrød Harvey, thi han havde jo svoret.

»Rigtigt; det har du heller ikke. Derimod to private Salonvogne, den ene opkaldt efter dig og den anden efter hende, og to hundrede Dollars om Maaneden i Lommepenge — og saa blive slaaet i Dækket ved et Spygat, fordi du ikke vilde tage Tjeneste for halvellevte Dollars om Maaneden! Det er vist det bedste Dræt, vi gør paa denne Tur!«

Og han eksploderede i en sagte Kluklatter.

»Jeg havde altsaa Ret?« sagde Harvey, der troede, at han havde fundet Medhold.

»Du havde Uret; Uret i allerhøjeste Grad! Men tag du nu fat og hold dig til mig, ellers faar du Kløe, og jeg faar ogsaa Kløe for at holde med dig. Fa'er giver mig altid dobbelt Ration, fordi jeg er hans Søn og han ikke kan lide at være partisk. Ja, jeg kan nok forstaa, at du er rasende paa Fader. Det har jeg været saa mange Gange. Men Fa'er er en umaadeligt retfærdig Mand; det siger hele Flaaden.«

»Ja, dette her ser ud som Retfærdighed, ikke sandt?« sagde Harvey og pegede paa sin forslaaede Næse.

»Det har ingen Ting at sige. Det tapper bare Landkrabbeblodet af dig. Fa'er gjorde det for dit Helbreds Skyld. Men hør for Resten, jeg kan ikke have noget at gøre med en, som tror, at jeg eller Fa'er eller nogen om Bord paa *Her er vi* stjæler. Vi er aldeles ikke en Bande simple Stiksjovere. Vi er Fiskere og har sejlet sammen i over seks Aar. Det kan du være aldeles sikker paa! Jeg sagde dig, at Fa'er ikke giver mig Lov til at bande; han siger, at Eder er unyttige, og saa giver han mig Kløe. Men hvis jeg turde sige det samme, som du sagde angaaende din Papa og

hans Sager, saa vilde jeg sige det angaaende dine Penge. Jeg véd ikke, hvad der var i dine Lommer, den Gang jeg tørrede dine Klæder, for jeg undersøgte dem ikke; men det vil jeg sige, med de samme Ord, som du brugte for et Øjeblik siden, at hverken jeg eller Fa'er — og vi var de eneste to, som rørte ved dig, efter at du var bleven bragt om Bord — véd nogetsomhelst om de Penge. Det siger jeg, og det staar jeg ved. Forstaar du?«

Aareladningen havde ganske rigtigt gjort Harvey klarere i Hovedet, og maaske havde Havets Ensomhed ogsaa gjort sit.

»Ja ja da,« sagde han. Saa saa han noget forvirret ned for sig. »Det forekommer mig, at af et Menneske at være, der lige er bleven reddet fra at drukne, har jeg ikke vist nogen overdreven Taknemmelighed, Dan.«

»Aa, du var jo saa rystet og skør i Hovedet,« svarede Dan. »I ethvert Tilfælde var der jo ikke andre end Fa'er og mig om Bord, saa vi var de eneste, der saa det. Kokken behøver vi ikke at regne med.«

»Jeg burde jo have tænkt mig, at Sedlerne vel var gaaede tabt paa den Maade,« sagde Harvey halvt for sig selv, »i Stedet for at kalde en-

hver jeg traf paa, for Tyv. Hvor er din Fader henne?«

»Nede i Kahytten. Hvad vil du nu ham igen?«

»Det skal du faa at se,« svarede Harvey og gik — noget dinglende, thi det rungede endnu i hans Hoved — hen til Kahytstrappen, hvor den lille Skibsklokke hang lige foran Rattet. Nede i den brun- og gulmalede Kahyt sad Troop og havde travlt med en Regnskabsbog og et kolossalt sort Blyant, som han af og til suttede ivrigt paa.

»Jeg har ikke baaret mig ganske rigtigt ad,« sagde Harvey, forbavset over sin egen Ydmyghed.

»Hvad er der nu i Vejen?« sagde Skipperen. »Er du kommen op at slaas med Dan?«

»Nej — det er overfor Dem selv, jeg mener.«

»Tal fra Leveren.«

»Ja, jeg — jeg er kommen herned for at tage mine Ord i mig igen,« sagde Harvey meget hurtigt. »Naar man bliver frelst fra at drukne —« Han slugte noget.

»Naa? Hvis du bliver ved paa denne Manér, kan du endnu blive til Menneske.«

»Saa bør man ikke begynde med at skælde Folk ud.«

»Ganske rigtigt og i sin Orden altsammen,« svarede Troop med en Anelse af et tørt Smil.

»Og derfor er jeg kommen for at bede om Forladelse.« Atter slugte han noget stort noget.

Troop rejste sig langsomt fra Kistebænken, som han sad paa, og rakte en elleve Tommers Næve frem.

»Jeg tænkte jo nok, at du vilde have betydeligt godt af det; og dette viser, at jeg ikke tog fejl i min Dom.« En halvkvalt Kluklatter fra Dækket naaede hans Øre. »Jeg tager meget sjælden fejl i mine Domme.« Den elleve Tommers Næve lukkede sig om Harveys Haand og trykkede den, saa det snurrede helt op i Albuen. »Vi skal nok faa lidt mere Brusk i den Haand, førend vi to skilles ad, unge Mand; jeg har ikke noget imod dig for, hvad der er hændt. Du var ikke rigtigt ansvarlig. Gaa nu til dit Arbejde, saa skal du se, det gaar dig nok godt.«

»Nu er du hvid,« sagde Dan, da Harvey igen kom op paa Dækket.

»Det kan jeg ikke mærke noget til,« svarede Harvey, der var rød i Hovedet helt ud til Øreflipperne.

»Nej, jeg mente heller ikke paa den Maade. Men du er vasket hvid i Fa'ers Øjne. Jeg hørte,

hvad han sagde, og naar Fa'er siger, at han ikke har noget imod en, saa mener han det. Og han kan ikke fordrage at tage fejl i sine Domme. Ho! ho! Og naar Fa'er en Gang har fældet en Dom, vilde han hellere stryge Flag for Englænderne end forandre den. Naa, jeg er glad ved, at den Sag er afgjort. Fa'er har Ret, naar han siger, at han ikke kan sejle hjem med dig nu. Vi tjener jo hele vores Levebrød her — med Fiskeriet. Om en halv Times Tid skal du faa at se Folkene samles om Skibet som Hajer om en død Hval.«

»Hvorfor det?« spurgte Harvey.

»Naturligvis for at faa Aftensmad. Siger din Mave dig ikke det? Du har saamænd meget at lære endnu.«

»Ja, det har jeg vist,« sagde Harvey forknyt og skottede op til Virvarret af Tove og Blokke over sit Hoved.

»Ja, det er en nydelig Skude,« sagde Dan begejstret; han misforstod Harveys Blik. »Men vent, til vi har faaet Storsejlet underslaaet og hun suser hjemad med alt sit Salt vaadt. Men vi har noget Arbejde for os først.«

Han pegede ned i Mørket gennem den aabne Storluge mellem de to Master.

»Hvad skal det betyde? Der er jo ganske tomt,« sagde Harvey.

»Du og jeg og saa et Par Stykker til skal fylde det,« sagde Dan. »Det er dér, vi gemmer Fisken.«

»Levende?« spurgte Harvey.

»Aa nej. Den er temmelig død — og flad — og salt. Vi har hundrede Tønder Salt i Rummet; og vi har endnu ikke mere end lige dækket Bunden af Skuden.«

»Men hvor er da Fisken?«

»I Søen det hedder, i Baaden vi beder,« svarede Dan med et gammelt Fiskermundheld. »Du kom i Gaar Aftes sammen med en fyrretyve Stykker.«

Han pegede paa en Slags Træbaas lige foran Skansen.

»Du og jeg skal skylle den, naar de andre er færdige. Gud give, vi faar Baasen fuld i Aften! Jeg har set den fyldt indtil et Kvarter fra Randen med Fisk, som ventede paa at blive rensede, og vi stod ved Bordene, indtil vi skar i os selv i Stedet for i dem, saa søvnige var vi. Javel, nu kommer Folkene.«

Dan saa ud over Rælingen henimod et halvt

Dusin Joller, der kom roende over det blanke, skinnende Hav.

»Jeg har aldrig set Havet saa lavt nede fra,« sagde Harvey. »Det er smukt.«

Den lavtstaaende Sol farvede hele Vandet rødt og violet, med gyldne Lysstrimer paa de lange Dønningers Rygge og blaa og grønne Skygger i Hulningerne. Hver eneste Skonnert i Sigte syntes at trække sine Joller henimod sig med usynlige Snore, og de smaa sorte, roende Skikkelser i Baadene lignede Legetøj med Uhrværk i.

»De har haft Held med sig,« sagde Dan og missede med Øjnene. »Manuel har ikke Plads til en eneste Fisk til. Hans Baad ligger saa lavt som et Aakandeblad paa stille Vand, ikke sandt?«

»Hvem af dem er Manuel? Jeg forstaar ikke, hvordan du kan kende dem fra hinanden i den Afstand.«

»Manuels Baad er den sydligste af dem. Det var ham, der fandt dig i Gaar Aftes,« sagde Dan og pegede. »Manuel ror paa Portugisermanér, saa han er ikke til at tage fejl af. Øst for ham har vi Pennsylvania — og han er betydeligt flinkere, end man skulde tro efter hans Roning. Øst for ham — se hvor kraftigt de hænger i allesammen — sidder lange Jack og skyder Ryg. Han er fra

Galway, men bor nu i Syd-Boston — det gør for Resten de fleste af Folkene — og de fleste Mænd fra Galway er flinke Folk i en Baad. Dér nordpaa har vi Tom Platt; om et Øjeblik skal du høre ham synge. Han var i sin Tid Orlogsgast paa gamle *Ohio* — det første Fartøj af vor Marine, som gik rundt om Kap Horn, siger han. Han snakker aldrig om andet, undtagen naar han synger, men han har ret godt Held med sig som Fisker. Kan du høre! Hvad sagde jeg?«

En melodisk Brølen lød over Vandene fra den nordligste Jolle. Harvey skælnede noget om en eller andens Hænder og Fødder, der var kolde, og saa:

»Læg Kortet frem paa Bordet, lad os vor Fare se,
ej kan vi skælne Bjærgene med Toppen dækt af Sne,
thi tykke Skyer skjuler de stejle Klippers Top,
og omkring Foden stiger Taagen stadig høj're op.«

»Fuld Baad,« kluklo Dan. »Hvis han giver os »O Kaptajn«, er den propfuld.«

Brølet vedblev:

»Og nu jeg dig, o Kap-tajn,
alvorligt bede maa,
at ej de skal begrave mig
bag Klostermuren graa.«

»Tom Platt har dobbelt Ladning om Bord. I Morgen fortæller han dig alle sine Historier om gamle *Ohio*. Kan du se den blaa Jolle bagved ham? Det er min Onkel — Fa'ers egen Broder — og naar der er Uheld ude her paa Bankerne, saa kan man være sikker paa, at det vil ramme Onkel Salters. Se, hvor forsigtigt han ror. Jeg tør vædde min Løn og Andel i Fortjenesten paa, at han er den eneste, der har brændt sig i Dag — men saa har han ogsaa brændt sig for ramme Alvor.«

»Hvad brænder han sig paa?« spurgte Harvey med vaagnende Interesse.

»I Reglen paa Jordbær. Undertiden ogsaa paa Citroner og Agurker. Ja, han er forbrændt helt op til Albuerne. Den Mand har et Uheld, der er rent forbavsende. Lad os nu faa fat i Taljerne og hale dem indenbords. Er det sandt, hvad du sagde for lidt siden, at du aldrig i alle dine livfødte Dage har brugt dine Hænder til at arbejde med? Det maa da være en underlig Følelse, hvad?«

»Nu vil jeg alligevel prøve paa at arbejde,« svarede Harvey kækt. »Men det er altsammen saa fuldstændig nyt for mig.«

»Naa, saa tag fat paa den Talje. Nej, den bagved dig.«

Harvey greb et Tov med en lang Jærnkrog i,

som hang ned fra et af Stormastens Stag, og Dan halede et andet ned fra noget, som han kaldte for »Bomdirken«, netop som Manuel kom langskibs i sin fuldtlastede Jolle. Portugiseren smilede med et straalende Smil, som Harvey senere lærte saa godt at kende, og begyndte med en kortskaftet Gaffel at kaste Fisk op i Baasen paa Dækket.

»To hundrede en og tredive!« raabte han.

»Giv ham Krogen,« sagde Dan, og Harvey rakte Manuel den. Han stak den gennem en Løkke i Jollens Bov, greb Dans Talje, fastgjorde den i Agterknebelen og entrede om Bord paa Skonnerten.

»Hal væk!« raabte Dan, og Harvey halede, forbavset over at opdage, hvor let Jollen var at hejse op.

»Stop lidt, den hører ikke hjemme oppe i Tværsalingen!« lo Dan, og Harvey holdt inde, thi Baaden svævede nu i Luften over hans Hoved.

»Fir,« raabte Dan, og mens Harvey firede, drejede Dan med den ene Haand den lette Baad, indtil den kom nok saa fredeligt til Hvile lige agtenfor Stormasten. »Naar de er tomme, vejer de ingenting. Det var ganske godt gjort af en Passager. Men i Søgang skal der mere Øvelse til.«

»Haha!« sagde Manuel og rakte sin brune

Haand frem. »Nu har du det jo helt godt? I Gaar Aftes ved denne Tid fiskede Fiskene efter dig; nu fisker du efter Fiskene. Hvad?«

»Jeg — jeg er umaadeligt taknemmelig,« stammede Harvey, og hans uheldige Haand listede atter hen til hans Lomme, men saa huskede han paa, at han ingen Penge havde at byde. Senere, da han lærte Manuel bedre at kende, plejede Tanken om den Fejltagelse, han var lige ved at begaa, at faa ham til at rødme og blive ulykkelig, naar han laa i sin Køje.

»Der er ikke noget at takke mig for!« sagde Manuel. »Skulde jeg maaske have ladet dig drive og drive rundt paa alle Bankerne? Nu er du Fisker — hvad? Aah! Ææh!«

Han vred og vendte sig i Hofterne for at faa Stivheden ud af Kroppen.

»Jeg har ikke faaet renset Baaden i Dag. Havde altfor travlt. De bed saa livligt. Aa, Dan, min Dreng, spul du Baaden for mig «

Harvey traadte straks frem. Her var da noget, som han kunde gøre for den Mand, der havde frelst hans Liv. Dan kastede en Svaber til ham, og han bøjede sig over Jollen og tørrede Fiskeslimen af den, noget kejtet, men med ærlig og oprigtig Iver.

»Løft Bundbrædderne op; de glider i Fugerne her,« sagde Dan. »Tør dem af og læg dem saa paa Plads igen. Et Bundbrædt maa aldrig kile sig fast. Du kan maaske faa nødvendig Brug for det en skøn Dag. Der har vi lange Jack.«

En Kaskade af blinkende Fisk fløj over i Baasen fra en Jolle, der havde lagt til ved Skibssiden.

»Manuel, tag du Taljen, saa skal jeg stille Bordene op. Harvey, pil ud af Manuels Baad med dig; lange Jacks skal ligge ovenpaa den.«

Harvey rejste sig op fra sit Spulearbejde og saa Bunden af nok en Jolle lige over sit Hoved.

»Akkurat ligesom kinesiske Æsker, ikke sandt?« sagde Dan, da den nye Baad blev sænket ned i den første.

»Han kiler jo løs paa Arbejdet ligesaa naturligt, som en Ælling søger Vandet,« sagde lange Jack, en stubskægget, bredmundet Irlænder, der stod og bøjede og drejede sig, akkurat ligesom Manuel havde gjort. Disko nede i Kahytten brummede noget op gennem Kappen, og de kunde høre ham sutte paa sit Blyant.

»Et hundrede ni og fyrre og en halv — desværre ikke mere, Diskobolus!« sagde lange Jack. »Jeg slider Livet af mig for at fylde dine Lommer.

Skriv det op som et daarligt Dræt. Portugiseren har slaaet mig af Marken.«

Bums — kom nok en Jolle langskibs, og flere Fisk fløj over i Baasen.

»To hundrede og tre. Lad os se paa Passageren!«

Den talende var en endnu højere Mand end Irlænderen, og hans Ansigt fik et underligt Udtryk af et rødt Ar, som gik tværs over det fra det venstre Øje til den højre Mundvig.

Harvey, som ikke vidste, hvad han ellers skulde gøre, spulede hver Jolle, efterhaanden som de kom om Bord, tog Fodbrædderne op og lagde dem i Bunden af Baaden.

»Han tager jo helt flinkt fat,« sagde den arrede Mand — det var Tom Platt — mens han holdt kritisk Øje med Harvey. »Der er to Maader at gøre alting paa. Den ene er Fiskermanéren — lige meget hvilken Ende først og saa et Slippestik over det hele — og den anden er —«

»Saadan som vi bar os ad paa gamle *Ohio!*« afbrød Dan, idet han kom spankulerende ind mellem Mændene med et langt Brædt paa Ben. »Af Vejen, Tom Platt, og lad mig stille Bordene op.«

Han stak den ene Ende af Brædtet ind i to Fuger i Skanseklædningen, rettede Benene ud med

et Spark og dukkede sig netop i rette Tid til at undgaa en vældig Lussing fra den forhenværende Orlogsgast.

»Saadan bar vi os ogsaa ad paa *Ohio*, Dan. Forstaar du?« lo Tom Platt.

»Saa var I nok noget skeløjede, for I ramte ikke; og jeg véd nok, hvem der faar Lov til at lede efter sine Støvler oppe paa Storknappen, hvis han ikke lader os være i Fred. Af Vejen! Kan du ikke se, jeg har travlt?«

»Dan, du ligger paa Ankertovet og sover hele Dagen,« sagde lange Jack. »Du er den mest uforskammede Hvalp paa Guds grønne Jord, og jeg er vis paa, at du vil spolere vor nye Mand, inden Ugen er omme.«

»Han hedder Harvey,« sagde Dan og svang to ejendommeligt formede Knive i Luften, »og inden ret længe bliver han ligesaa meget værd som fem af jer Muslingefiskere fra Syd-Boston.«

Han arrangerede Knivene smagfuldt paa Bordet, lagde Hovedet paa Siden og beundrede Virkningen.

»Jeg tror, det er to og fyrre,« sagde en spæd Stemme nede ved Skibssiden, og der blev en Skoggerlatter, da en anden Stemme svarede: »Saa har jeg for en Gangs Skyld haft Held med mig,

for jeg har fem og fyrre, skønt jeg har brændt mig gevaltigt.«

»To og fyrre eller fem og fyrre; jeg kan kke rigtigt huske det,« sagde den spæde Stemme.

»Det er Penn og Onkel Salters, som tæller deres Fangst. Det er mere Sjov end en Cirkusforestilling,« sagde Dan. »Se bare paa dem!«

»Kom indenfor! kom indenfor!« brølede lange Jack. »Det er saa vaadt derude, Kinder.«

»To og fyrre sagde du,« lød det fra Onkel Salters.

»Jeg vil tælle om igen,« svarede Stemmen ydmygt.

De to Joller tørnede sammen og bumpede mod Skonnerten.

»Vorherre bevares!« snærrede Onkel Salters og skoddede med et Plask. »Hvad der har sat det i Hovedet paa en Bondetamp som dig at gaa til Søs, er mere, end jeg kan forstaa. Du var lige ved at rende mig i Sænk.«

»Om Forladelse, Hr. Salters. Jeg gik til Søs for mine Nervers og min daarlige Fordøjelses Skyld. De raadede mig selv til det, saa vidt jeg husker.«

»Gid du og dine Nerver og din daarlige Fordøjelse laa paa Bunden af Søen,« brølede Onkel

Salters, en tyk, lille Mand med en Skabelon som en Tønde. »Nu render du jo ind paa mig igen. Sagde du saa to og fyrre eller fem og fyrre?«

»Jeg kan ikke huske det, Hr. Salters. Lad os tælle.«

»Jeg kan ikke begribe, hvordan det kunde være fem og fyrre,« sagde Onkel Salters. »Tæl nu ordentlig efter, Penn.«

Disko Troop kom op fra Kahytten.

»Salters, hiv dine Fisk om Bord straks,« sagde han med myndig Stemme.

»Lad nu være at spolere det hele, Fa'er,« hviskede Dan. »De er lige begyndt.«

»Du glade syv og halvfems! Han tager dem een ad Gangen,« hylede lange Jack, mens Onkel Salters møjsommeligt tog fat paa Arbejdet. Den lille Mand i den anden Jolle sad imidlertid og talte en Række Indsnit i Rælingen.

»Det var forrige Uges Fangst,« sagde han og saa ynkeligt op, mens hans Pegefinger hvilede, hvor han havde standset.

Manuel gav et Puf til Dan, som sprang hen til den agterste Talje, bøjede sig langt udenbords og stak Krogen ind i Agterknebelen, mens Manuel fastgjorde sin Talje forude. Saa halede de andre

rask til og hejsede Baaden indenbords med Mand og Fisk og hele Kommersen.

»En, to, fire — ni,« sagde Tom Platt og talte med sit øvede Blik. »Syv og fyrre. Penn, du har vundet!«

Dan slap Agtertaljen og væltede ham ud paa Dækket midt i en Kaskade af hans egne Fisk.

»Stop lidt!« brølede Onkel Salters og stak Hovedet op over Rælingen. »Stop lidt, jeg er løben sur i Tællingen.«

Han fik imidlertid ikke Tid til at protestere, men blev halet indenbords og behandlet ligesom Pennsylvania.

»En og fyrre,« sagde Tom Platt. »Overvundet af en Landkrabbe, Salters. Du, som er saadan en Sømand!«

»Det var ikke rigtigt talt,« svarede Salters og kravlede ud af Baasen. »Og jeg er helt forbrændt.«

Hans tykke Hænder var hovne og fulde af violette og hvide Pletter.

»Visse Folk finder nu altid Vand, der er fuldt af Jordbær,« sagde Dan henvendt til den opstaaende Maane, »om de saa skal dykke helt ned til Bunden efter det, tror jeg.«

»Og andre,« svarede Onkel Salters, »æder

Landets Fedme i Dovenskab og gør Nar af deres eget Kød og Blod.«

»Til Bords! Til Bords!« raabte en Stemme, som Harvey endnu ikke havde hørt, op fra Folkelukafet. Disko Troop, Tom Platt, lange Jack og Salters begav sig straks forud. Lille Penn bøjede sig over sin firkantede Rulle til Dybvandslinerne og de sammenfiltrede Torskesnører. Manuel lagde sig paa Dækket, saa lang han var, og Dan dykkede ned i Lasten, hvor Harvey hørte ham dundre paa Tønder med en Hammer.

»Det var Saltet,« sagde han, da han kom op igen. »Saa snart vi er færdige med Aftensmaden, skal vi til at gøre Fisken i Stand. Du kan smide ned til Fa'er. Tom Platt og Fa'er besørger Stuvningen, og saa skal du høre dem skændes. Vi er anden Vagt, du og jeg og Manuel og Penn — Ungdommen og Skønheden her om Bord.«

»Hvad skal det gøre godt for?« sagde Harvey. »Jeg er sulten.«

»Nu er de ogsaa straks færdige dernede.« Han snusede i Luften. »Det lugter godt i Aften. Ja, Fa'er holder en god Kok om Bord, det maa man lade ham, selv om han har Bryderier med sin Broder. Det har været et godt Dræt i Dag, ikke sandt?« Han pegede paa Baasen, der var næsten

helt fuld af Torsk. »Hvor meget Vand havde du, Manuel?«

»Fem og tyve Favne,« svarede Portugiseren søvnigt. »De bed godt og hurtigt. En anden Gang skal jeg tage dig med og vise dig det, Harvey.«

Maanens Straaler var begyndt at spille paa det stille Hav, førend de ældre Mænd kom agterud igen. Kokken behøvede ikke at raabe: »Anden Vagt!« Dan og Manuel var nede gennem Kappen og sad ved Bordet, endnu førend Tom Platt, den sidste og sindigste af de ældre, var bleven færdig med at tørre sin Mund med Bagen af Haanden. Harvey fulgte efter Penn og satte sig til Bords foran en Blikpande fuld af Torsketunger og Svømmeblærer, blandede med Flæskestumper og stegte Kartofler, et friskbagt, endnu varmt Brød, og en Kande sort, stærk Kaffe. Saa sultne de var, ventede de dog i Tavshed, mens Pennsylvania højtideligt bad en Bordbøn. Derefter proppede de sig i Tavshed, indtil Dan endelig løftede Hovedet fra sin Blikkop for at trække Vejret og spurgte Harvey, hvordan han befandt sig.

»Næsten mæt, men der er nok Plads til en Bid endnu.«

Kokken var en stor, kulsort Neger, som —

lige stik imod alle de Negeres Sædvane, Harvey før havde truffet paa — ikke sagde noget, men lod sig nøje med et Smil og pantomimiske Opfordringer til at spise mere.

»Ser du, Harvey,« sagde Dan og bankede med sin Kniv i Bordet, »det er netop, som jeg sagde. De unge og smukke Mennesker — saadan som jeg og Penn og du og Manuel — vi er anden Vagt, og vi faar Mad, naar første Vagt er færdig. De er de gamle Fisk; de er sygelige og skrutryggede, og deres Maver maa føjes; derfor kommer de først til Fadet, hvad de slet ikke fortjener. Er det ikke rigtigt, Doktor?«

Kokken nikkede.

»Kan han ikke tale?« hviskede Harvey.

»Nok til at klare sig med. Men ikke ret meget, som vi forstaar. Hans eget Sprog er et underligt et. Han hører hjemme i Landet indenfor Kap Breton, gør han, hvor Bønderne taler hjemmelavet Skotsk. Kap Breton er fuldt af Negere, hvis Forældre flygtede dertil før Krigen, og de taler ligesom Bønderne — et løjerligt Kragemaal.«

»Det er ikke Skotsk,« sagde Pennsylvania. »Det er Gælisk. Det har jeg læst i en Bog.«

»Penn læser en hel Mængde, og det meste af,

hvad han siger, er rigtigt — undtagen naar det drejer sig om at tælle Fisk, hvad?«

»Lader din Fader dem blot sige, hvor mange de har fanget, uden at kontrollere dem?« spurgte Harvey.

»Ja naturligvis. Der vilde da ikke være nogen Mening i, at en Mand vilde give sig til at lyve for et Par elendige Torsks Skyld.«

»Der var en Gang en, som løj om sin Fangst,« indskød Manuel. »Hver eneste Dag løj han. Han opgav fem, ti, fem og tyve Fisk flere, end han virkelig havde.«

»Hvor hændte det?« sagde Dan. »Det har ikke været nogen af vore Bysbørn.«

»Det var en Franskmand fra Anguille.«

»Naah! De Franskmænd fra Vestkysten kan man slet ikke regne med. De kan vist ikke en Gang tælle. Hvis du nogensinde træffer paa en af deres bløde Kroge, Harvey, vil du nok forstaa hvorfor,« sagde Dan med knusende Foragt.

»Op paa Dækket alle Mand,
nu skal vi til at gøre i Stand!«

brølede lange Jack ned gennem Kappen, og anden Vagt skyndte sig op.

Skyggen af Masterne og Rigningen med det

enkelte Sejl, som ikke var beslaaet, rullede frem og tilbage over det gyngende Dæk i Maaneskinnet, og Fiskedyngen agterude straalede som en Klump smæltet Sølv. Nede i Lasten lød der Trampen og Rumsteren fra Disko Troop og Tom Platt, som færdedes dernede mellem Salttønderne. Dan rakte Harvey en stor Gaffel og førte ham hen til den indenbords Ende af det klodsede Bord, hvor Onkel Salters stod og trommede utaalmodigt med Knivskaftet. Ved hans Fødder stod en Bøtte Saltvand.

»Du smider ned gennem Lugen til Fa'er og Tom Platt, og tag dig i Agt, at Onkel Salters ikke stikker et Øje ud paa dig,« sagde Dan og entrede ned i Lasten. »Jeg skal lange Salt hernede.«

Penn og Manuel stod inde i Baasen, i Torsk til op til Knæene, og svang deres dragne Knive. Lange Jack stod lige overfor Onkel Salters ved Bordet med en Kurv ved sine Fødder og Vanter paa Hænderne, og Harvey stirrede paa Gaflen og Bøtten.

»Hej!« raabte Manuel, bøjede sig over Fiskene og løftede en op med en Finger under dens Gællelaag og en anden Finger i dens Øje. Han lagde den paa Kanten af Baasen; Knivsbladet glimtede med en skrattende Lyd, og Fisken, opsprættet fra

Halsen til Gattet og med et Snit paa hver Side af Halsen, faldt ned foran lange Jacks Fødder.

»Hej!« sagde lange Jack, og hans behandskede Haand gjorde et Greb. Torskens Lever faldt ned i Kurven. Nok et Ryk og et Greb sendte Hovedet og Indvoldene susende ud i Luften, og den tømte Fisk gled tværs over Bordet til Onkel Salters, som prustede af Iver. Der lød igen en skærende Lyd, Rygraden fløj ud over Rælingen, og Fisken, hovedløs, indvoldsløs og aaben, faldt ned i Bøtten med et Plask, saa det salte Vand sprøjtede op i Harveys forbavsede Mund. Efter det første Hyl tav Mændene stille. Torskene fløj af Sted, som var de levende, og længe førend Harvey havde ophørt at undre sig over den vidunderlige Behændighed, der udvistes, var Bøtten fuld.

»Smid!« gryntede Onkel Salters uden at dreje Hovedet, og Harvey smed Fiskene ned gennem Lugen, to og tre ad Gangen.

»Hej! Smid dem i Bunkevis,« raabte Dan. »Ikke splitte dem ad! Onkel Salters er den bedste Opsprætter paa hele Flaaden. Se, hvor han passer sin Bog!«

Det saa virkelig næsten ud, som om den tykke Onkel skar en Bog op i susende Fart. Manuels Krop, foroverbøjet i Hofterne, stod ubevægelig

som en Støtte, men hans lange Arme greb uophørligt fat i Fiskene. Lille Penn hængte tappert i, men det var let at se, at han ikke havde mange Kræfter. En eller to Gange fik Manuel Tid til at give ham en Haandsrækning uden dog at bryde Rækken, og en Gang gav Manuel et Vræl, fordi han havde faaet en fransk Krog i Fingeren. Disse Kroge er lavede af blødt Jærn, saa at man efter Brugen kan bøje dem sammen igen; men Torskene slipper ofte bort med saadan en Krog og bliver saa fangne andetsteds; og det er en af de talrige Grunde, hvorfor Gloucester-Fartøjernes Besætninger foragter Franskmændene.

Nedenunder lød den raspende Lyd af groft Salt, der bliver gnedet ind i groft Kød, omtrent ligesom en Slibestens Hvislen — en fortløbende Bas til Melodien af Knivenes Klirren mod Baasen, Svuppet og Klasket af afrevne Hoveder, nedkastede Levere og bortslynget Affald, den skrattende Klang af Onkel Salters' Kniv, der skar Rygradene bort, og Plasket af de vaade, opsprættede Fiskekroppe, der faldt ned i Bøtten.

Efter en Times Forløb vilde Harvey have givet al Verden for at faa Lov til at hvile sig; thi raa, vaade Torsk vejer mere, end man skulde tro, og hans Ryg gjorde ondt af den stadige Nedkasten.

Men han følte for første Gang i sit Liv, at han var en af en arbejdende Skare Mænd, og han var stolt af denne Tanke og hængte ihærdigt i.

»Kniv høj!« raabte Onkel Salters endelig. Penn rejste sig gispende over Ende blandt Fiskene, Manuel bøjede sig frem og tilbage for at blive af med Stivheden i sin Ryg, og lange Jack lænede sig til Rælingen. Kokken viste sig, lydløs som en sort Skygge, samlede en hel Del Rygrade og Hoveder og forsvandt igen.

»Blodsuppe til Frokost — og stuvede Hoveder,« sagde lange Jack og smaskede.

»Kniv høj!« gentog Onkel Salters og svang sin flade, krumme Opsprætterkniv.

»Se ned for dine Fødder, Harvey,« raabte Dan fra Lasten.

Harvey saa et halvt Dusin Knive stukne fast i en Klampe paa Lugekarmen. Han omdelte disse og modtog de sløve i Stedet for.

»Vand!« sagde Disko Troop.

»Vandtønden staar forude og Strippen hænger ved Siden af den. Skynd dig, Harvey,« sagde Dan.

Et Minut efter var han tilbage med en stor Strippe fuld af flovt, brunt Vand, der smagte som Nektar og løste Diskos og Tom Platts Tungebaand.

»Dette her er Torsk,« sagde Disko. »Det er ikke Damaskus-Figener, Tom Platt, og heller ikke Sølvbarrer. Det har jeg sagt dig hver eneste Gang, vi har sejlet sammen.«

»Hvilket er syv Somre,« svarede Tom Platt koldblodigt. »God Stuvning er nu alligevel god Stuvning, og selv Ballast kan man stuve baade rigtigt og galt. Hvis du nogensinde havde set fire hundrede Tons Jærn anbragte om Bord i —«

»Hej!« Med et Hyl fra Manuel begyndte Arbejdet igen og standsede ikke, førend Baasen var tom. I samme Øjeblik som den sidste Fisk var under Dækket, traskede Disko Troop agterud til Kahytten sammen med sin Broder; Manuel og lange Jack gik forud; Tom Platt gav sig akkurat Tid til at lukke Kappen, inden ogsaa han forsvandt. Et halvt Minut efter hørte Harvey en dyb Snorken fra Kahytten; selv stod han og stirrede uforstaaende paa Dan og Penn.

»Denne Gang gik det lidt bedre for mig, Dan,« sagde Penn, hvis Øjenlaag var tunge af Søvnighed. »Men jeg synes, det er min Pligt at hjælpe dig med at gøre rent.«

»Jeg vilde ikke have din Samvittighed, om man saa bød mig tusind Centner Fisk,« svarede Dan. »Tørn du bare ind, Penn. Det er ikke din

Sag at gøre Drengenes Arbejde. Træk en Pøs Vand op, Harvey. Aa, Penn, smid disse her ned i Tønden, førend du falder i Søvn. Kan du holde dig vaagen saa længe?«

Penn tog den tunge Kurv med Fiskelevere, aabnede Laaget paa en Tønde, der var fastsurret forude, og heldte dem i den, hvorefter han ogsaa forsvandt nedenunder.

»Naar Fisken er gjort i Stand, gør Drengene rent, og første Vagt i roligt Vejr er Drengenes Vagt om Bord paa *Her er vi.*«

Dan spulede Baasen kraftigt, slog Bordet sammen og satte det paa Højkant til Tørring i Maaneskinnet, tørrede de blodige Knivsblade i en Tot Værk og gav sig til at slibe dem paa en lille Slibesten, mens Harvey fulgte hans Anvisninger og kastede Indvolde og Rygrade over Bord.

Ved det første Plask rejste et sølvhvidt Spøgelse sig lodret op fra det blanke Vand og udstødte et uhyggeligt pibende Suk. Harvey foer tilbage med et Vræl, men Dan lo kun.

»Det er Spækhuggeren,« sagde han, »som tigger om Fiskehoveder. Saadan sætter de sig paa Halen, naar de er sultne. Han lugter af alle Gravens Rædsler, synes du ikke?«

En skrækkelig Stank af raadden Fisk fyldte

Luften, da den hvide Skikkelse sank ned, og Vandet boblede fedtet.

»Har du aldrig set en Spækhugger skyde op før? Saa faar du dem saamænd at se i Hundredevis, førend du kommer hjem. Hør, véd du hvad, det er rart igen at have en Dreng om Bord. Otto var for gammel, og saa var han oven i Købet Tysker eller saadan noget. Han og jeg sloges altid. Det vilde jeg for Resten ikke have brudt mig om, hvis han bare havde kunnet snakke. Er du søvnig?«

»Snorksøvnig,« svarede Harvey med nikkende Hoved.

»Man maa ikke sove, naar man har Vagt. Op med dig og se efter, om vor Ankerlanterne brænder klart. Du har Vagt nu, Harvey.«

»Pyt! Hvad skulde der hænde os? Det er jo saa lyst, som om det var Dag. — Snrrrrk!«

»Saa er det netop, at alle Ulykker hænder, siger Fa'er. I smukt Vejr sover man godt, og inden man véd af det, bliver ens Fartøj maaske skaaret midt over af en Passagerdamper, og saa stikker sytten guldtressede Officerer, allesammen Hædersmænd, tre Fingre i Vejret og aflægger Ed paa, at ens Lanterner var slukkede, og at det var tyk Taage. Harvey, jeg er kommen til at lide

dig ganske godt, men hvis du nikker en Gang til, tamper jeg dig med Tovenden her.«

Maanen, der ser saa mange sælsomme Ting paa Bankerne, skuede ned paa en spinkel Yngling i Knæbukser og rød Skjorte, der vaklede rundt paa det uryddelige Dæk af en halvfjerdsindstyve Tons Skonnert, mens bagved ham vandrede en Bøddel med en Tamp — en Dreng, som gabede og nikkede mellem hvert Slag, han afleverede.

Det surrede Rat knirkede og rokkede sagte, Sejlet baskede lidt for den lette Brises Pust, Gangspillet knagede, og det mærkværdige Optog vedblev at vandre rundt. Harvey gjorde Vrøvl, truede, klynkede, og tilsidst ligefrem græd han, mens Dan, hvis Tunge var saa tyk, at han næsten ikke kunde faa Ordene frem, talte om, hvor smukt det var at være aarvaagen, og tærskede løs med Tovenden, hvorved han for Resten ligesaa ofte ramte Jollerne som Harvey. Endelig slog Uhret i Kahytten ti, og ved det tiende Slag kom lille Penn kravlende op paa Dækket. Han fandt to Drenge sunkne sammen som Klude Side om Side paa Storlugen, og de sov saa fast, at han bogstaveligt talt maatte rulle dem ned i deres Køjer.

TREDIE KAPITEL.

Det var den fyrretyve Favne dybe Søvn, som klarer Sjæl og Øje og Hjærte og gør en skrupsulten til Frokost. De tømte en stor Blikkasserolle med velsmagende Fiskestumper i, som Kokken havde samlet den foregaaende Aften. De vaskede Tallerkener og Kopper efter de ældre Mænd, som allerede var ude paa Fiskeri, skar Flæsk i Skiver til Middagsmaden, spulede Folkelukafet, hældte paa Lamperne, hentede Kul og Vand til Kokken og gennemsøgte Forlasten, hvor Skibets Forraad opbevaredes. Ogsaa i Dag var Vejret dejligt — stille, mildt og klart; og Harvey fyldte sine Lunger, hver Gang han aandede.

I Nattens Løb var flere Skonnerter komne i Nærheden, og de lange, blaa Dønninger mylrede af Sejlere og Joller. Langt ude i Synskredsen saas Røgen fra en eller anden Damper, hvis Skrog var usynligt, som en snavset Plet paa den blaa

Himmel, og mod Øst hævede netop et stort Sejlskibs Bramsejl sig op over Horisonten som en lille firkantet Forhøjning. Disko Troop stod ved Kahyttens Ruf og røg, med det ene Øje fæstet paa Fartøjerne rundt om og det andet paa det lille Fløj paa Stortoppen.

»Naar Fa'er grubliserer paa den Manér,« hviskede Dan, »er han i Færd med at udspekulere et eller andet, som er vigtigt for os alle. Jeg tør vædde min Løn og Andel i Fortjenesten paa, at vi snart kommer til at skifte Ankerplads. Fa'er han kender Torskene, og det véd hele Flaaden. Kan du se, hvor de kommer luskende een efter een? Det skal se ud, som om de ikke tænkte paa noget særligt, men alligevel kigger de stadig efter os. Der har vi *Prins Libu* fra Chatham; den er kommen siden i Gaar Aftes. Og kan du se den store dér med den lappede Fok og den nye Klyver? Det er *Carrie Pitman* fra Vest-Chatham. Den maa vist snart vende Næsen hjemefter, hvis den ikke har bedre Held med sig end i Fjor. Den bestiller ikke ret meget andet end at komme i Drift. Der er ikke det Anker skabt, som kan holde den — — Naar Røgen gaar til Vejrs i smaa Ringe saadan som nu, studerer Fa'er Fisken. Hvis vi taler til ham nu, bliver han rasende. Sidste

Gang jeg gjorde det, tog han og hev en Støvle efter mig.«

Disko Troop stirrede forud, med Piben mellem Tænderne og Øjne, der intet saa. Som hans Søn sagde, studerede han Fisken — satte sine Kundskaber og Erfaring som Fisker op imod Torskene, som strejfede om i deres eget Element. Nærværelsen af de nysgærrige Skonnerter i Synskredsen optog han som en Kompliment til hans Begavelse. Men nu da han havde modtaget den, vilde han helst slippe bort og have en Ankerplads for sig selv, indtil det blev paa Tide at sejle til »Jomfruen« og fiske i denne menneskefyldte Havbys Gader. Derfor tænkte Disko Troop over Vejret i den senere Tid, Storme, Strømsætning, Madforsyning og lignende Hverdagssager, sete fra en tyve Punds Torsks Synspunkt; han var, rent ud sagt, en Times Tid selv en Torsk og saa ogsaa i høj Grad ud til det. Endelig tog han Piben ud af Munden.

»Fa'er,« sagde Dan, »vi er færdige med vort Arbejde. Maa vi ikke tage os en lille Rotur? Det er godt Fiskevejr.«

»Ikke i den kirsebærrøde Skjorte og i de halvbagte, brune Sko. Giv ham noget Tøj, som han kan bruge.«

»Fa'er er tilfreds — det er soleklart,« sagde Dan fornøjet og trak Harvey med ned i Kahytten, mens Troop smed en Nøgle ned gennem Kappen. »Fa'er gemmer mine andre Klæder hernede, hvor han selv kan holde Øje med dem, for Mo'er siger, at jeg er saa sjusket.«

Han rodede i en Skibskiste, og i mindre end tre Minutter var Harvey smykket med et Par Søstøvler, som naaede ham til midt paa Laarene, en tyk, blaa Uldskjorte med talrige Stopninger paa Albuerne, et Par Vanter og en Sydvest.

»Nu ser du da ud af noget,« sagde Dan. »Rap dig!«

»Hold jer i Nærheden,« sagde Troop, »og tag ikke paa Besøg hele Flaaden rundt. Hvis nogen spørger jer, hvad jeg har i Sinde at gøre, maa I gærne sige Sandheden, for I kender den ikke.«

En lille, rødmalet Jolle med *Hattie S.* paa Navnebrædtet laa agter for Skonnerten. Dan halede den til sig med Fangelinen og hoppede let ned i den, mens Harvey trimlede klodset bagefter.

»Det er ingen Manér at komme ned i en Baad paa,« sagde Dan. »Hvis der var den mindste Smule Søgang, var du gaaet til Bunds, det er sikkert nok. Du maa lære at møde den.«

Dan slog Aaretollene i og satte sig paa For-

toften for at se, hvordan Harvey roede. Drengen havde roet paa Adirondacks Damme paa Damemanér; men der er Forskel paa de lette Aarer i en Lystbaad og de tykke, fire Alen lange Tingester, som man bruger til Søs. De blev siddende fast i den jævne Dønning, og Harvey brummede.

»Korte Tag!« sagde Dan. »Hvis du mister Herredømmet over Aaren og der er en Smule Søgang, kæntrer du Baaden. Er den for Resten ikke nydelig? Den er min egen.«

Den lille Jolle var særdeles proper og ren. I dens Bov laa et lillebitte Anker, to Vandbimpler og en halvfjerdsindstyve Favne tyndt, brunt Linegods. Et Blikhorn var anbragt i en Klampe lige under Harveys højre Haand, ved Siden af en uhyggeligt udseende stor Træhammer, en kort Gaffel og en endnu kortere Trækæp. Et Par Snører med meget tunge Blystykker og dobbelte Torskepilke, pænt oprullede paa de firkantede Ruller, var anbragte paa deres Pladser ved Rælingen.

»Hvor er Sejlet og Masten?« spurgte Harvey, thi han begyndte at faa Vabler i Hænderne.

Det klukkede i Dan.

»Man sejler ikke en Fiskerjolle; man ror den. Men du behøver ikke at ro saa voldsomt. Vilde du ikke ønske, at det var din Jolle?«

»Aa, min Fader vilde vel nok give mig et Par Stykker, hvis jeg bad ham derom,« sagde Harvey. Indtil nu havde han haft altfor travlt til at tænke paa sin Familie.

»Det er sandt, jeg glemte, at din Fader er Millionær. For der er just ikke meget millionærsk ved dig for Øjeblikket. Men en Jolle med Udrustning og Redskaber« — Dan talte, som om det gjaldt en Hvalfangerbaad — »koster ikke saa lidt. Tror du virkelig, at han vilde give dig en bare for — for Morskabs Skyld?«

»Det skulde ikke undre mig. Det vilde da omtrent være den eneste Ting, jeg endnu ikke har slaaet ham for.«

»Du maa være en temmelig kostbar Søn at have hjemme. Ikke fange Ugler, Harvey! Korte Tag, det er Knebet, for Søen er jo aldrig blikstille, og Dønningen kan —«

Bums! Aarens Lom gav Harvey et Dask under Hagen, saa at han gik bagover.

»Ja, det var netop det, jeg vilde sige. Jeg har maattet lære den samme Lektion, men den Gang var jeg ikke mere end otte Aar gammel.«

Harvey kom atter til Sæde med øm Underkæve og rynket Pande.

»Det nytter ikke noget at blive gal i Hove-

det, siger Fa'er. Det er vor egen Fejl, hvis vi ikke forstaar at tage paa Tingene, som der skal tages paa dem, siger han. Lad os prøve her. Manuel kan sige os, hvor dybt her er.«

Portugiseren gyngede i sin Baad en hel Fjerdingvej borte, men da Dan rejste en Aare, svang han tre Gange med den venstre Arm.

»Tredive Favne,« sagde Dan og satte en salt Musling fast paa Pilken. »Sæt Maddingen paa, ligesom du ser mig gøre det, Harvey, og pas paa, at din Snøre ikke kommer i Uorden.«

Dan havde faaet sin Snøre ud, længe førend Harvey havde gjort sig til Herre over den mystiske Kunst at sætte Maddingen paa og hive Blystykkerne ud. Jollen drev; det var ikke Umagen værdt at kaste Anker, førend man var sikker paa, at der var noget at faa her.

»Nu har vi Spillet gaaende!« raabte Dan, og en hel Byge af Skumstænk susede ned over Harveys Skuldre, mens en stor Torsk baskende og kæmpende blev trukket hen til Baaden. »Klodden, Harvey, Klodden! Lige under din Haand! Skynd dig!«

»Klodden« kunde øjensynligt ikke være Tudehornet, hvorfor Harvey rakte ham Træhammeren, og Dan slog paa sagkyndig Manér Fisken bevidst-

løs, inden han halede den indenbords, og vred derefter Pilken ud med den korte Trækæp, som han kaldte »Kværkepinden«. Straks efter følte Harvey et Ryk i sin Snøre og halede ivrigt ind paa den.

»Dette her maa være Jordbær!« raabte han. »Se en Gang!«

Krogen havde viklet sig ind i en Busk Jordbær; de var røde paa den ene Side og hvide paa den anden og lignede aldeles de virkelige Frugter, naar undtages, at de ingen Blade havde, og at Stænglerne var lange, tynde og slimede.

»Rør dem ikke! Skrab dem af! Rør —«

Advarselen kom for sent. Harvey havde taget dem af Krogen for at beundre dem.

»Av!« raabte han, thi det sved i hans Fingre, som om han havde rørt ved Nælder.

»Nu véd du, hvad man forstaar ved Jordbær. Man skal aldrig røre ved andet end Fisk med de bare Næver, siger Fa'er. Skrab dem af paa Rælingen og sæt frisk Madding paa Krogen, Harvey. Det nytter ikke noget at glo paa dem. Det hører med til din Hyre altsammen.«

Harvey smilede ved Tanken om sine halvellevte Dollars om Maaneden og tænkte paa, hvad hans Moder vilde sige, hvis hun kunde se ham

hænge ud over en Fiskerjolles Ræling midt ude paa det aabne Hav. Hun havde lidt Kvaler, hver Gang han var roet ud paa Saranac-Søen; og Harvey huskede for Resten tydeligt, at han havde plejet at le over hendes Ængstelse. Pludselig foer Linen imidlertid ud mellem hans Hænder, saa at det endogsaa sved gennem Uldvanterne, som skulde beskytte dem.

»Det er nok en af de store Kulmuler. Lad den løbe Kræfterne af sig,« raabte Dan. »Nu skal jeg hjælpe dig.«

»Nej ellers Tak,« snærrede Harvey og klyngede sig til Snøren. »Det er min første Fisk. Er — er det en Hval?«

»En Helleflynder maaske.« Dan kiggede ned i Vandet og svang den svære »Klodde«, forberedt paa alle Eventualiteter. En hvid, aflang Genstand saas utydeligt bevæge sig nede i det grønne Vand. »Jeg tør vædde min Hyre og Andel i Fortjenesten paa, at den vejer over hundrede Pund. Er du stadig fuldt og fast bestemt paa at ville hale den ind alene?«

Harveys Knoer blødte af de voldsomme Dunk mod Rælingen, som de havde faaet; hans Ansigt var helt kobberrødt af Spænding og Anstrængelse; han dryppede af Sved og var halvt blændet af at

stirre paa de solglitrende Bølger omkring Snøren, der foer saa hurtigt af Sted. Drengene blev trætte længe før Helleflynderen, som rendte sin Vej baade med dem og med Jollen i de næste tyve Minutter. Men endelig fik de da Fingre i den store Fladfisk og halede den om Bord.

»Det er det Held, som en Begynder altid har,« bemærkede Dan og tørrede sin Pande. »Den vejer godt og vel sine hundrede Pund.«

Harvey betragtede det vældige, graaspættede Dyr med usigelig Stolthed. Han havde mange Gange set Helleflyndere ligge paa Fiskehandleres Marmordiske, men hvordan de kom i Land havde han aldrig skænket en Tanke. Nu vidste han det; og hver Tomme af hans Krop var øm af Træthed.

»Hvis Fa'er var med her om Bord,« sagde Dan og halede sin Snøre ind, »vilde han læse Tegnene ligesaa tydeligt som Tryk. Fiskene bliver mindre og mindre, og du har her fanget den største Helleflynder, som vi rimeligvis vil faa at se paa denne Tur. Fangsten i Gaar — lagde du Mærke til den? — der var lutter store Fisk, men ingen Helleflynder imellem dem. Fa'er, han læste øjeblikkeligt de Tegn. Fa'er siger, at alting paa Bankerne er Tegn og kan læses baade rigtigt og galt. Fa'er er dybere end selve Hvalhullet.«

Endnu mens han talte, lød der et Pistolskud om Bord paa *Her er vi*, og en Kartoffelkurv blev hejset op i Fokkemastens Rigning.

»Hvad sagde jeg? Det er Tegnet til, at alle Mand skal komme om Bord. Fa'er har et eller andet i Sinde, ellers vilde han aldrig afbryde Fiskeriet paa denne Tid af Dagen. Rul din Snøre op, Harvey, saa vil vi ro tilbage.«

De laa til Luvart for Skonnerten, rede til at lade Jollen glide af Sted over det stille Hav, da Nødraab en halv Fjerdingvej borte fik dem til at sætte Kursen efter Penn, der snurrede rundt om et bestemt Punkt, aldeles som en kolossal Vandkalv. Den lille Mand trak paa Aarerne med uhyre Energi, men efter hver af hans Manøvrer drejede hans Jolle blot rundt og sled i sit Ankertov.

»Vi maa hjælpe ham, ellers slaar han Rødder og gaar i Frø her,« sagde Dan.

»Hvad er der i Vejen med ham?« spurgte Harvey. Dette var en ny Verden, hvor han ikke kunde udstede Lovbud til ældre Folk, men ydmygt maatte spørge sig frem. Og Havet var saa knugende stort og roligt.

»Hans Anker er kommen i Bekneb. Penn mister altid Ankre. Han har allerede sat to til paa denne Tur — og det paa Sandbund — og

Fa'er siger, at hvis han mister et til, vil han, saa sandt han hedder Disko Troop, give ham Stenen. Det vilde knuse Penns Hjærte.«

»Hvad vil det sige at ‚give ham Stenen'?« spurgte Harvey med en uklar Forestilling om, at det muligvis var en Slags navtisk Tortur — ligesom Kølhaling i Romanerne.

»Give ham en stor Sten i Stedet for et Anker. Saadan en Sten kan man se i Boven af en Jolle, næsten førend man kan faa Øje paa Jollen selv, og hele Flaaden véd, hvad det betyder. De vilde aale ham frygteligt. Penn vilde være ligesaa ulykkelig som en Hund med en Kasserolle bundet fast ved Halen. Han er saa forfærdelig ømskindet. Halløj, Penn! Sidder du nu fast igen? Lad nu bare være at prøve flere af dine patenterede Opfindelser. Ro herhen, saa at du kan holde dit Ankertov lige ret op og ned.«

»Det rører sig ikke,« sagde den lille Mand pustende. »Det rører sig slet ikke, og jeg har virkelig prøvet alt muligt.«

»Hvad er det for en Himpegimpe dér forude?« spurgte Dan og pegede paa et vildt Virvar af Reserveaarer og Linegods, som var filtret sammen af uøvede Hænder.

»Aa,« sagde Penn stolt, »det er et spansk

Spil. Hr. Salters har vist mig, hvordan det skal laves; men selv med det kan jeg ikke faa Ankeret op.«

Dan bøjede sig langt ud over Rælingen for at skjule et Smil, rykkede et Par Gange i Ankertovet, og se, Ankeret kom straks løs.

»Hal op, Penn,« sagde han leende, »førend det hænger fast igen.«

De lod ham sidde og se paa de tangbehængte Flige af det lille Anker med sine store, rørende, blaa Øjne, mens han udgød sig i Taksigelser.

»Det er sandt, mens jeg husker det, Harvey,« sagde Dan, da de var komne udenfor Hørevidde, »Penn er ikke rigtig klar i øverste Etage. Han er paa ingen Maade farlig, men hans Hjærne har faaet et Knæk. Forstaar du?«

»Er det virkelig Tilfældet, eller er det en af din Faders Anskuelser?« spurgte Harvey bøjet over sine Aarer. Han følte, at det efterhaanden gik lettere for ham at haandtere dem.

»Denne Gang tager Fa'er ikke fejl. Penn er gal, det er sikkert nok. Eller rettere sagt, han er snarere en uskadelig Idiot. Det gik til paa følgende Maade (nu ror du ganske rigtigt, Harvey) og jeg fortæller dig det, fordi det er bedst, at du faar det at vide. Oprindelig var han Herrnhuter-

præst og hed Jacob Boller, har Fa'er fortalt mig, og boede med sin Kone og fire Børn et eller andet Sted i Pennsylvanien. En Gang rejste Penn med Familien til et gudeligt Møde — saadan et Friluftsmøde naturligvis — og saa laa de Natten over i Johnstown. Har du nogensinde hørt tale om Johnstown?«

Harvey tænkte sig om.

»Ja, jeg har. Men jeg kan ikke rigtigt huske, hvad der var i Vejen med den By. Det forekommer mig, at der var en Tankeforbindelse mellem den og Ashtabula.«

»Der skete store Ulykker begge Steder — det er Forbindelsen, Harvey. Den ene Nat, da Penn og hans Familie boede paa Hotellet, blev Johnstown ødelagt. En Dæmning sprængtes og Byen oversvømmedes, Husene blev skyllede over Ende, væltede over paa hinanden og sank. Jeg har set Billeder af det — det ser frygteligt ud. Penn saa hele sin Familie drukne, førend han rigtigt vidste, hvad der var hændt. Fra det Øjeblik af var han ikke rigtig i Hovedet. Han havde en Følelse af, at der var hændt noget oppe i Johnstown, men om det saa skulde have kostet hans Liv, kunde han ikke komme paa, hvad det var, og saa drev han omkring med sit forbavsede Smil. Han vidste

ikke, hvem han var, eller hvad han havde været, og i den Forfatning var han, da han rendte paa Onkel Salters, som var paa Besøg i Alleghany City. En hel Del af min Mo'ers Familie bor hist og her i Pennsylvanien, og Onkel Salters rejser gærne rundt og besøger dem om Vinteren. Onkel Salters vidste godt, hvad der var i Vejen med Penn, og han adopterede ham, saa at sige, tog ham med sig østpaa og gav ham Arbejde paa sin Gaard.«

»Jeg hørte ham kalde Penn en Bondetamp i Gaar Aftes, da Baadene stødte sammen. Er din Onkel Salters Landmand?«

»Om han er Landmand!« brølede Dan. »Der er ikke Vand nok mellem dette Sted og Kap Hatteras til at vaske Plovmulden af hans Støvler. Han er Landmand fra Top til Taa. Jeg forsikrer dig, Harvey, jeg har set ham saadan henimod Solnedgang tage en Pøs og saa sætte sig hen og trække i Tappen paa Vandtønden, som om det var en Kos Yver. I den Grad er han Landmand. Naa, Penn og han, de drev Gaarden — den laa oppe ad Exeter til. Onkel Salters, han solgte den nu i Foraaret til et Fruentimmer fra Boston, som vilde bygge sig en Villa, og fik en ordentlig Klat Penge for den. Naa, saa levede de to Daarekistelemmer

stadig sammen, indtil en Dag den Menighed, som Penn havde været Præst for — Herrnhuterne — opdagede, hvor han var bleven af, og skrev til Onkel Salters. Jeg har aldrig faaet at vide, hvad de egentlig skrev; men Onkel Salters blev rasende. Han er selv nærmest Anglikaner — men han gav dem det ligesaa raat for usødet, som om han havde været Baptist, og lod dem vide, at han ikke vilde udlevere Penn til nogen forbandet herrnhutisk Menighed, hverken i Pennsylvanien eller andet Steds. Saa tog han Penn paa Slæbetov og gik til Fa'er — det er nu to Aar siden — og sagde, at han og Penn trængte til at komme med paa en Fisketur for deres Helbreds Skyld. Han tænkte formodentlig, at Herrnhuterne næppe vilde søge paa Bankerne efter Jacob Boller. Fa'er sagde ja, for Onkel Salters havde i de sidste tredive Aar været med paa adskillige Ture, naar han ikke havde travlt med at opfinde Patent-Gødningsstoffer, og han havde en Fjerdedels Part i *Her er vi*. Og den Tur havde Penn saa godt af, at Fa'er siden den Tid har taget ham med hver Gang. En skøn Dag, siger Fa'er, vil han faa Hukommelsen igen og huske sin Kone og sine Børn og Johnstown; og saa dør han rimeligvis med det samme, siger Fa'er. Tag dig i Agt, at du ikke nævner

Johnstown eller den Slags Ting i Penns Paahør, ellers smider Onkel Salters dig over Bord.«

»Stakkels Penn!« mumlede Harvey. »Det vilde aldrig være faldet mig ind, at Onkel Salters holdt af ham, naar jeg saa dem sammen.«

»Jeg kan ogsaa godt lide Penn; det kan vi allesammen,« sagde Dan. »Vi burde have taget ham paa Slæb nu, men jeg vilde helst fortælle dig dette først.«

Nu var de tæt ved Skonnerten, og de andre Baade et lille Stykke bagved dem.

»I behøver ikke at hejse Jollerne om Bord førend efter Middagsmaden,« sagde Troop oppe fra Dækket. »Vi vil gøre Fisken i Stand straks. Stil Bordet op, Drenge!«

»Han er dybere end Hvalhullet,« sagde Dan og blinkede ad Harvey, mens han anbragte Bordet paa dets Plads. »Se bare paa de Fartøjer, der er komne luskende siden i Morges. Allesammen holder de Øje med Fa'er. Kan du kende dem fra hinanden, Harvey?«

»Jeg synes, de ser ens ud allesammen.«

Og en Landkrabbes Øje vilde virkelig ogsaa have Vanskelighed ved at opdage nogen Forskel paa de gyngende Skonnerter rundt omkring.

»Nej, saamænd gør de ej. Den skidne, gule

Skude dér med Bugsprydet rejst saa skraat er *Prags Haab*. Nick Brady, som fører den, er den værste Gniepind paa Bankerne. Det vil vi fortælle ham, naar vi naar Storrevet. Dernede ligger *Dagens Øje* — den, som Brødrene Jerauld ejer. Den er fra Harwich, sejler godt, og har i Reglen Held med sig; skønt ikke noget imod hvad Fa'er har, men han kunde nu ogsaa finde Fisk paa en Kirkegaard, om det skulde være. De tre andre dér, Side om Side, er *Margie Smith*, *Rose* og *Edith S. Walen*, alle hjemme fra Gloucester. Vi faar formodentlig *Abbie M. Deering* at se i Morgen, tror du ikke, Fa'er? De kommer listende allesammen ovre fra Quereau.«

»Du faar ikke mange Fartøjer at se i Morgen, Danny.« Naar Troop kaldte sin Søn Danny, var det et Tegn paa, at den gamle var i godt Humør. »Her bliver for snæver Plads, Folk,« vedblev han, henvendt til Mandskabet, der nu krøb om Bord. »Lad os lade de andre blive liggende her og bruge stor Madding og fange smaa Fisk.«

Han skævede til Fangsten i Baasen, og det var mærkeligt at se, hvor smaa Fiskene var. Bortset fra Harveys Helleflynder var der ikke een, der vejede over femten Pund.

»Jeg venter paa Vind,« tilføjede han.

»Den kommer du vist til at lave selv, Disko, for jeg kan ikke se noget Tegn dertil,« bemærkede lange Jack og lod sit Blik løbe rundt langs den klare Synskreds.

Og alligevel, en halv Time efter, mens de stod og gjorde Fisken i Stand, kom Bankernes Taage over dem ganske pludselig — »mellem Fisk og Fisk«, som det hedder. Den kom drivende roligt i smaa Skyer, hvirvlende sig som Røg henover det farveløse Vand. Uden at sige et Ord holdt Mændene inde med deres Arbejde. Lange Jack og Onkel Salters satte Vindebommene fast i Gangspillets Huller og begyndte at lette Ankeret; Spillet peb, mens det vaade Hampereb lagde sig om Klamperne. Tilsidst gav Manuel og Tom Platt dem en Haandsrækning. Op kom Ankeret med et Svup, og Sejlet fyldtes, idet Troop tog Rattet og støttede.

»Op med Fok og Klyver,« sagde han.

»Saa stikker vi fra dem i Taagen!« raabte lange Jack og fastgjorde Klyverskødet, mens de andre hejsede Fokken, saa at Ringene klirrede og raslede. *Her er vi*'s Forbom luffede op i Vinden og dykkede ind i de hvide, hvirvlende Taagemasser.

»Der er Vind bagved denne Taage,« sagde Troop.

For Harvey var det altsammen usigelig vidunderligt; og det allervidunderligste var, at han ikke hørte en eneste Ordre undtagen af og til en Brummen fra Troop, som endte med: »Det var godt, min Søn!«

»Har du aldrig før set et Anker blive lettet?« sagde Tom Platt til Harvey, der stod med aaben Mund og stirrede paa Fokkens vaade Sejldug.

»Nej. Hvor skal vi hen?«

»Til en Ankerplads, hvor vi kan finde Fisk. Men det lærer du nok, inden du har været en Uge om Bord, skønt det naturligvis altsammen er nyt for dig nu. Men vi véd jo aldrig, hvorhen vor Skæbne kan føre os. Se nu for Eksempel mig — Tom Platt — jeg havde saamænd aldrig tænkt mig —«

»Dette er da bedre end fjorten Dollars om Maaneden og Udsigten til at faa en Kugle i Kroppen,« sagde Troop henne fra Rattet. »Fir en Kende paa det Skøde.«

»Det er adskillige Dollars bedre,« indrømmede den forhenværende Orlogsgast, idet han foretog sig et eller andet med Tovværket. »Men det tænkte vi ikke paa, den Gang vi bemandede Gang-

spillet paa *Miss Jim Buck**) udenfor Beaufort Havn, mens Fort Maçon skød med gloende Kugler efter vor Agterstavn og det tilmed blæste en Brandstorm. Hvor var du den Gang, Disko?«

»Et Sted her i Nærheden,« svarede Disko, »i Færd med at tjene mit Brød paa de salte Vande og bestræbende mig for at undgaa Sydstaternes Kapere. Gør mig ondt, at jeg ikke kan opvarte dig med gloende Kugler, Tom Platt; men hvad Vind angaar, saa tænker jeg, vi faar nok af den, inden vi naar Eastern Point.«

Nu var der en uafbrudt Plasken og Snakken under Boven, og af og til kom der et solidt Bump og et lille Skumsprøjt, der raslede ned paa Bakken. Fra Rigningen dryppede der kolde Draaber, og Folkene gjorde sig det mageligt i Læ af Hytten — alle med Undtagelse af Onkel Salters, der sad ret op og ned paa Storlugen og kælede for sine forbrændte Hænder.

»Skulde næsten tro, at vi kunde taale Stagsejl,« sagde Disko og rettede det ene Øje mod sin Broder.

»Tror ikke, det vilde gøre nogen Gavn. De

---

*) Mener han de forenede Staters Orlogsskib *Gemsbok*?
Forf. Anm.

er ingen Mening i at slide paa Sejldugen,« svarede den agrariske Sømand.

Rattet gjorde en næsten umærkelig Bevægelse i Diskos Hænder. Et Par Sekunder efter susede en Bølgekam skraat ind over Fartøjet, ramte Onkel Salters mellem Skuldrene og gennemblødte ham fra Top til Taa. Prustende rejste han sig og gik forud, men kun for et Øjeblik efter at faa nok en Douche.

»Nu skal du se Fa'er jage ham rundt paa hele Dækket,« sagde Dan. »Onkel Salters, han tror, at den Fjerdedels Part, han ejer, er Sejlene. Den Slags Dukkerter har Fa'er nu givet ham paa de to sidste Ture. Halløj! Den traf ham nok i Madskabet.«

Onkel Salters havde søgt Ly bag Fokkemasten, men en Bølge skyllede op over hans Knæ. Diskos Ansigt var ligesaa udtryksløst som Rattets Nav.

»Skulde næsten tro, at Skuden vilde ligge roligere under Stagsejl, Salters,« sagde Disko, som om han slet ingenting havde set.

»Naa, saa sæt da de elendige Klude, som du vil,« brølede Offeret gennem en Sky af Skum. »Men kom ikke med Bebrejdelser til mig, hvis der sker noget. Penn, gaa straks nedenunder med dig

og faa din Kaffe. Du burde have bedre Forstand end at drive rundt paa Dækket i dette Vejr.«

»Nu skal de bælge Kaffe i sig og spille Dam, indtil Køerne skal hjem,« sagde Dan, mens Onkel Salters halede af med Penn ned i Folkelukafet. »Men det kommer vi vel allesammen til at gøre for en Stund. Der er ikke noget mere dræbende kedsommeligt end at være om Bord paa et Fiskerfartøj, naar man ikke kan fiske.«

»Det var rart, at du mindede mig om det, Dan,« udbrød lange Jack, der havde siddet og spekuleret paa, hvad han kunde hitte paa at more sig med. »Jeg havde rent glemt, at vi har en Passager om Bord. Den, der ikke kender Skudens Rigning, skal ikke have Lov til at dovne. Lang ham over til mig, Tom Platt, saa skal vi tage os af hans Undervisning.«

»Denne Gang er det ikke noget, der kommer mig ved,« grinte Dan. »Det bliver din Sag ganske alene. Jeg blev i sin Tid undervist af Fa'er ved Hjælp af en Tovende.«

En Time førte lange Jack sit Bytte frem og tilbage og belærte ham, som han sagde, om »Ting, som ethvert Menneske til Søs maa vide, hvad enten han er blind, fuld, eller sover.« Der er jo ikke saa megen Rigning paa en halvfjerdsindstyve

Tons Skonnert med en stumpet Fokkemast, men lange Jack havde særlige Ævner i Retning af at udtrykke sig. Naar han for Eksempel vilde henlede Harveys Opmærksomhed paa Pikfaldene, borede han sine Knoer ind i Drengens Nakke og tvang ham til at stirre til Vejrs et halvt Minut. Han tydeliggjorde Forskellen i al Almindelighed mellem for og agter ved at gnide Harveys Næse et Par Alen henad Bommen, og hvorhen hvert enkelt Reb førte blev indprænteet i Harveys Hukommelse ved Hjælp af Enden af vedkommende Reb.

Lektionen vilde have været lettere, hvis Dækket havde været mere ryddeligt; men det lod til, at der var bestemte Pladser for alt muligt undtagen for Menneskene. Forude stod Gangspillet og dets Taljer med tilhørende Kættinger og Hampereb, som alle var meget ubehagelige at snuble over; fremdeles Ovnrøret fra Folkelukafet og Tønderne til Torskeleverne henne ved Forlugen. Agten for dem optog Forbommen og Storlugen al den Plads, som Pumperne og Fiskebaasene ikke behøvede. Saa kom Jollerne, der var surrede til Ringebolte ved Skansen; Hytten, med Tønder og forskellige Genstande surrede fast til den rundt om; og endelig den tredsindstyve Fod lange Storbom paa sin Krydsgaffel — et Rundholt, der delte hele

Skansen paa langs, og som man maatte dukke sig for og smutte under hvert Øjeblik.

Tom Platt kunde naturligvis ikke rolig se til, men blandede sig i Undervisningen med uendelige og overflødige Skildringer af Sejl og Rundholter om Bord paa gamle *Ohio*.

»Bryd dig bare ikke om ham; hør efter, hvad jeg siger, Grønskolling. Tom Platt, denne hersens Pram er ikke *Ohio*, og du bringer bare Forvirring i Drengens Begreber.«

»Han bliver ødelagt for Livstid, hvis han begynder paa denne Maade paa en Fore and aft-Skonnert,« indvendte Tom Platt. »Lad ham dog faa Lejlighed til at lære et Par Hovedgrundsætninger at kende. Sømandskab er en Kunst, Harvey, hvad jeg kunde vise dig, hvis jeg havde dig i Fortoppen af —«

»Det véd vi. Du vilde vrævle, til han døde af det. Hold nu din Kæft, Tom Platt! Naa, Harvey, sig mig nu, efter alt hvad jeg har fortalt dig, hvordan vilde du saa bære dig ad med at rebe Skonnertsejlet? Tænk dig om, før du svarer.«

»Jeg vil hale det dér ind,« sagde Harvey og pegede.

»Hvad for et det? Atlanterhavet?«

»Nej, Bommen. Saa vilde jeg føre det Reb, som du viste mig, tilbage her —«

»Det er ingen Manér —« buldrede Tom Platt løs.

»Stille! Han er ved at lære og har endnu ikke Navnene paa rede Haand. Videre, Harvey.«

»Jo, det er Rebskinkelen. Jeg vilde fastgøre Taljen ved Rebskinkelen og saa hejse Sejlet ned —«

»Fire det ned, Barn! Fire!« afbrød Tom Platt højligt forarget.

»Og saa fire Klofald og Pikfald,« vedblev Harvey. De Navne huskede han.

»Peg paa dem,« sagde lange Jack.

Harvey adlød.

»Fire, indtil den Løkke der paa Agterliget — hvad var det, den hed? — Løjl — nej, Løjert var det — indtil Løjerten naaede Bommen. Saa vilde jeg binde Sejlet sammen paa den Maade, du sagde, og saa hejse Pikfald og Klofald igen.«

»Du glemte Halsløjerten, men med Tiden og med god Hjælp kan du nok blive til noget endnu. Hvert eneste Reb om Bord har sine gode og fornuftige Grunde, ellers vilde det slet ikke være der. Forstaar du? Det er rede Penge, jeg putter i din Lomme, din lille, skindmagre Rad, og naar jeg har

fyldt dig, vil du kunne sejle fra Boston til Kuba og fortælle Folk, at lange Jack har været din Læremester. Nu vil jeg jage dig rundt en Stund; jeg siger Navnet paa et Tov, og du viser mig det, hver Gang jeg har nævnet et.«

Han begyndte, og Harvey, der var temmelig træt, gik langsomt hen til det Tov, der blev nævnet. I samme Øjeblik snærtede en Tovende ham rundt om Ribbenene, saa at han var lige ved at tabe Vejret.

»Naar du selv ejer et Skib,« sagde Tom Platt strængt, »kan du gaa. Indtil den Tid parerer du Ordrer i Løb. En Gang til — for en Sikkerheds Skyld.«

Harveys Blod var allerede kommen i rask Omløb af Motionen, og dette sidste Slag varmede ham grundigt. Han var en ualmindeligt velbegavet Dreng, Søn af en meget klog Mand og en Kvinde med et meget fint Nervesystem, og han besad en Bestemthed og en Viljestyrke, som systematisk Forkælelse næsten havde forvandlet til æselsagtigt Stivsind. Han skottede til de andre og saa, at ikke en Gang Dan smilede. Det var øjensynligt noget, som hørte med til Opdragelsen, skønt det gjorde nederdrægtigt ondt. Derfor slugte han Irettesættelsen med et Gisp og en Grimasse. Den

samme Kløgt, der hjalp ham til at dominere Moderen, sagde ham med stor Sikkerhed, at ingen af de ombordværende, undtagen maaske Penn, vilde finde sig i det mindste Vrøvl. Man kan lære en hel Del af det blotte Tonefald. Lange Jack nævnede en halv Snes Tov endnu, og Harvey dansede rundt paa Dækket som en Aal paa Stranden ved Ebbetid, stadig med det ene Øje fæstet paa Tom Platt.

»Meget godt. Meget godt gjort,« sagde Manuel. »Naar vi har spist til Aften, skal jeg vise dig en lille Skonnert, jeg har lavet, med fuldstændig Rigning. Den er det lettere at lære efter.«

»Brillant gjort — af en Passager at være,« sagde Dan. »Fa'er har lige sagt, at du nok med Tiden vilde blive det Salt værd, som du spiser til din Mad. Og naar Fa'er siger det, saa betyder det en hel Del. Jeg skal lære dig mere, næste Gang vi har Vagt sammen.«

»Tælle!« brummede Disko og spejdede ud gennem Taageskyerne, der bølgede over Boven. Det var umuligt at se ti Fod frem foran den gyngende Klyverbom, og langs Skonnertens Sider rullede den endeløse Række af højtidelige, farveløse Bølger, hviskende og tiskende til hverandre.

»Nu skal jeg lære dig noget, som lange Jack

ikke kan,« raabte Tom Platt, idet han fra en Kiste agterude fremtog et slidt Dybvandslod, smurte Hulningen i dets Bund ind med Faaretælle fra en Underkop, og gik forud. »Nu skal jeg lære dig at lade den blaa Due flyve. Høj!«

Disko gjorde et eller andet med Rattet, som standsede Skonnertens Fart, mens Manuel med Harveys Hjælp (og en stolt Dreng var Harvey i det Øjeblik) firede Fokken ned paa Bommen. Loddet sang en dyb, summende Sang, mens Tom Platt svang det rundt og rundt.

»Kil paa, Menneske,« sagde lange Jack utaalmodigt. »Vi er ikke om Bord paa et Skib, der stikker sine fem og tyve Fod og som er bleven overrasket af Taage paa Højden af Ildlandet, saa du behøver ikke at gøre alle de Hokuspokus.«

»Ikke skinsyg, Irlænder!«

Han slap Loddet, og det plumpede i Søen langt forude, mens Skonnerten gled langsomt fremad.

»Lodskud er nu alligevel en snild Ting,« sagde Dan, »naar Dybvandsloddet er det eneste Øje, man kan bruge, en hel Uge igennem. Hvor meget tror du, det bliver til, Fa'er?«

Diskos Ansigt fik et tilfredst Udtryk. Hans Duelighed og Ære stod paa Spil ved det For-

spring, som han havde faaet for Resten af Flaaden, og han maatte hævde sit Ry som en Kender, der kunde finde Vej paa Bankerne i Blinde.

»Treds maaske — hvis jeg forstaar mig paa det,« svarede han med et Blik paa det lille Kompas i Hyttens Vindue.

»Treds!« raabte Tom Platt og halede den vaade Line ind i store Ringe.

Skonnerten skød paany over Stævn. Et Kvarters Tid efter sagde Disko igen:

»Hiv!«

»Hvor meget tror du nu?« hviskede Dan og tilkastede Harvey et stolt Blik. Men Harvey var selv altfor stolt af sine Bedrifter til for Øjeblikket at lade sig imponere af andres.

»Halvtreds,« svarede Faderen. »Jeg skulde tro, at vi er lige paa Kammen af den grønne Banke, hvor det veksler mellem treds og halvtreds.«

»Halvtreds!« brølede Tom Platt. De kunde næppe se ham gennem Taagen.

»Sæt Madding paa, Harvey,« sagde Dan og greb en Snøre paa Rælingen.

Skonnerten syntes at flakke om paa maa og faa i Taagen, og dens Forsejl baskede vildt. Mæn-

dene ventede og saa til, mens Drengene begyndte at fiske.

»Halløj!« Det gav et Ryk i Dans Snøre paa den hakkede og ujævne Ræling. »Hvordan i al Verden kunde Fa'er nu vide det? Hjælp mig, Harvey. Det er en stor Tamp. Den har slugt Pilken.«

Ved fælles Hjælp fik de en tyve Punds Torsk med Øjnene væltede ud af Hovedet halet om Bord. Maddingen og Pilken var helt nede i dens Mave.

»Men den er jo helt besat med Smaakrebs,« udbrød Harvey og vendte den om.

»Du store Kineser, de er allerede lusede!« raabte lange Jack. »Disko, du maa jo have et Par Reserveøjne under Kølen.«

Plask! faldt Ankeret i Søen, og alle kastede deres Snører ud. Hver havde sin bestemte Plads ved Rælingen.

»Kan de spises, naar de er saadan?« pustede Harvey, mens han halede nok en krebsbedækket Torsk om Bord.

»Vist kan de det. Naar de er lusede, er det et Tegn paa, at de har gaaet i Stimer i Tusindvis, og naar de sluger Maddingen saa ivrigt, er de sultne. Du behøver ikke at sætte Maddingen saa

omhyggeligt paa. De bider, om det saa er paa den bare Krog.«

»Hør, dette her er storartet!« udbrød Harvey, mens Fiskene plaskende og sprællende blev halede om Bord. Næsten alle havde de slugt Pilken, som Dan havde sagt. »Hvorfor kan vi ikke altid fiske fra Skibet i Stedet for fra Jollerne?«

»Det kan vi ogsaa altid, indtil vi begynder at gøre Fisken i Stand. For saa skræmmer Hovederne og Indvoldene de andre Fisk bort. At fiske fra Skibet regnes imidlertid ikke for at være fordelagtigt, medmindre man er saadan en Kender som Fa'er. I Aften skal vi formodentlig sætte Liner ud. Ja, det er drøjere for Ryggen, dette her, end at fiske fra Jollen, ikke sandt?«

Det var unægteligt et Arbejde til at faa ondt i Ryggen af, thi i en Jolle bærer Vandet Torskens Vægt lige til det sidste Øjeblik, da man har den lige foran sig; men de faa Fod fra Vandfladen op til en Skonnerts Ræling kræver en hel Del ekstra Slid, og man faar ondt i Maven af at staa bøjet over Rælingen. Men det var en storartet, nervepirrende Sport, saa længe den varede, og der laa en stor Dynge paa Dækket, da Fisken endelig ophørte at bide.

»Hvor er Penn og Onkel Salters?« spurgte

Harvey, mens han tørrede Fiskeslimen af sit Olietøj og rullede sin Snøre op nøjagtigt som han saa de andre gøre.

»Skaf os Kaffe og se efter.«

Under det gule Skær af Lampen i Folkelukafet med Bordet slaaet ud sad de to Mænd, fuldstændigt uvidende om Fisk eller Vejr og med et Dambrædt foran sig. Onkel Salters snærrede, hver Gang Penn gjorde et Træk.

»Hvad er der nu i Vejen?« spurgte førstnævnte, mens Harvey hang foroverbøjet med den ene Haand i Læderstroppen ved Stigens øverste Ende og raabte paa Kokken.

»Store, lusede Fisk i Massevis,« svarede Harvey med lange Jacks Udtryk. »Hvordan gaar det med Spillet?«

Lille Penn blev lang i Ansigtet.

»Det var ikke hans Skyld,« snærrede Onkel Salters. »Penn er døv.«

»Det var vel Dam?« sagde Dan, da Harvey kom agterud med den dampende Kaffe i en Blikspand. »Saa slipper vi for at gøre rent i Aften. Fa'er er en retfærdig Mand. De faar Lov til at gøre det.«

»Og to unge Mennesker, som jeg kender, vil sætte Madding paa en Tøndefuld Line eller to,

mens de andre gør rent,« sagde Disko, som stod og surrede Rattet.

»Av! Saa tror jeg hellere, jeg vil gøre rent, Fa'er.«

»Tvivler ikke paa det. Men det bliver der nu ikke noget af. Saa gør vi Fisken i Stand! Penn kan smide ned, mens I to sætter Madding paa Linen.«

»Hvorfor Fanden kunde de forbandede Drenge ikke sige os, at der var Bid?« brummede Onkel Salters og sjokkede hen til sin Plads ved Bordet. »Denne Kniv er helt sløv, Dan.«

»Hvis I ikke vaagner ved, at vi lader Ankeret falde, skulde I hellere leje jer en Dreng for egen Regning,« svarede Dan, som rodede rundt i Halvmørket mellem de Tønder med Line, der var fastsurrede ved Hyttens Luvartsside. »Aa hør, Harvey, du kunde gærne gaa nedenunder og hente Maddingen op.«

»I kan bruge den Madding, der er at faa heroppe,« sagde Disko. »Jeg skulde næsten tro, at det under disse Omstændigheder vil betale sig bedre med den.«

Det betød, at Drengene kunde sætte Torskeaffald paa Krogene, naar Fisken nu blev renset — hvilket jo var behageligere end at rode med de

bare Hænder i de smaa Maddingbøtter nedenunder. Tønderne var fulde af pænt oprullet Linegods med svære Kroge i faa Fods Afstand; og at sætte Madding paa hver enkelt Krog og saa atter stuve Linen ned i Tønden, saaledes at den ikke kom i Urede, naar den blev sat i Vandet fra en Jolle, var en hel Kunst. Dan klarede sig i Mørke og behøvede ikke en Gang at se paa Arbejdet, men Harvey rev sine Fingre paa Krogene og jamrede over sin Skæbne. Men Krogene fløj gennem Dans Hænder som Filerenaalen i en gammel Jomfrus Skød.

»Jeg hjalp med til at sætte Madding paa Line derhjemme, førend jeg kunde gaa,« sagde han. »Men det er alligevel et kedsommeligt Stykke Arbejde. Hov, Fa'er!« raabte han henimod Lugen, hvor Disko og Tom Platt stod og saltede. »Hvor mange Længder tror du der bliver Brug for?«

»En tre Stykker. Skynd jer!«

»Der er tre hundrede Favne i hver Tønde,« forklarede Dan, »og det er mere end nok til at sætte ud i Aften. Av! Dér rev jeg mig.« Han stak Fingeren i Munden. »Jeg vil sige dig noget, Harvey: der er ikke Penge nok i hele Gloucester til at købe mig til at tage Hyre paa en rigtig Linefisker. Det kan gærne være, at det er indbrin-

gende, men det er alligevel det kedsommeligste og beskidteste Arbejde paa Jorden.«

»Jeg véd ikke, hvad du kalder dette her, hvis det ikke er rigtigt Linefiskeri,« svarede Harvey tvært. »Mine Fingre er allesammen revne i Pjalter.«

»Aa pyt! Dette er bare et af Fa'ers Forsøg. Han sætter aldrig Line, undtagen der er svært god Grund til det. Fa'er forstaar sig paa Tingene. Det er derfor, at han bruger den Madding, som han bruger. Naar vi trækker den op igen, er den enten propfuld, eller ogsaa er der ikke en Finne at se.«

Penn og Onkel Salters gjorde rent, som Disko havde dømt dem til, men Drengene tjente ikke stort derved. Saa snart de var færdige med Linen, greb Tom Platt og lange Jack, som med en Lygte havde efterset det indvendige af en Jolle, Tønderne og anbragte dem tillige med nogle smaa, malede Bøjer i den, hvorpaa de gav sig til at sætte Jollen ud, skønt Havet efter Harveys Mening var overmaade oprørt.

»De drukner,« udbrød han. »Jollen er jo saa fuld som en Flyttevogn.«

»Vi kommer nok igen,« sagde lange Jack, »og holder I ikke ordentligt Udkig efter os, faar I Klø

begge to — hvad I ogsaa faar, hvis Linen er i Urede.«

Jollen hævedes til Vejrs af en Bølgekam, og netop som det syntes umuligt, at den kunde undgaa at blive knust mod Skonnertens Side, gled den ned ad Bølgens Ryg og forsvandt i det klamme Tusmørke.

»Tag fat her og bliv ved at ringe uafbrudt,« sagde Dan og rakte Harvey Rebet til en Klokke, som hang lige agtenfor Gangspillet.

Harvey ringede ivrigt, thi han følte sig ansvarlig for to Menneskeliv. Men Disko, som sad nede i Kahytten og skrev i Logbogen, saa ikke ud som en Morder, og da han gik forud til Aftensmaden, smilte han endogsaa smørret ad den ængstelige Harvey.

»Dette er heller ikke noget Vejr at tale om,« mente Dan. »Du og jeg kunde have sat Linen ud, om det skulde have været! De er ikke roet længere væk, end at Linen kan være klar af Ankertovet. De behøver i Grunden slet ikke Klokken.«

»Ding! dang!« Harvey blev ved, af og til med en lille Kimen, i en halv Time endnu. Saa hørte han et Brøl og et Bump mod Skibssiden.

Manuel og Dan styrtede om Kap hen til Taljekrogene; lange Jack og Tom Platt kravlede samtidig op paa Dækket, mens det halve Atlanterhav strømmede ned fra deres Klæder, og Jollen fulgte efter dem op i Luften og kom ned paa Dækket med Rabalder.

»Ikke saa meget som en eneste Kurre,« sagde den dryppende Tom Platt. »Du er en flink Fyr, Dan.«

»Maa jeg udbede mig Fornøjelsen af at have dig til Bords ved Festmaaltidet,« sagde lange Jack, mens han hældte Vandet ud af sine Støvler, gjorde Krumspring som en Elefant og stak sin olietøjsklædte Arm op i Harveys Ansigt. »Vi vil virkelig nedlade os til at beære anden Vagt med vor Nærværelse.«

Og saa skyndte alle fire sig ned til Aftensmaden, hvor Harvey proppede sig med stuvet Fisk og Pandekager, og faldt i Søvn, netop som Manuel fra en Kiste fremtog en nydelig to Fod lang Model af *Lucy Holmes*, hans første Fartøj, og vilde til at vise Harvey Rigningen. Harvey ikke saa meget som rørte en Finger, da Penn skubbede ham ind i hans Køje.

»Det maa være sørgeligt — meget sørgeligt,«

sagde Penn, mens han betragtede Drengens Ansigt, »for hans Moder og hans Fader, som tror, at han er død. At miste et Barn — at miste et Drengebarn!«

»Pil nu af, Penn,« sagde Dan. »Gaa agterud og spil dit Parti Dam med Onkel Salters færdigt. Sig til Fa'er, at jeg vil tage Harveys Vagt, hvis han ikke har noget imod det. Harvey er helt rabundus.«

»En rigtig rar Dreng,« sagde Manuel, mens han krøb ud af sine Støvler og forsvandt i den underste Køjes sorte Skygger. »Han bliver ogsaa nok en brav Mand, Dan. Men jeg kan ikke se, at han er saa forstyrret, som din Fader siger. Hvad?«

Det klukkede i Dan, men Klukket endte i en Snorken.

Det var usigtbart Vejr derude med stigende Kuling, og de ældre Mænd forlængede deres Vagter. Uhret slog sine Klokkeslæt i Kahytten; Boven stak Næsen i Vandet og sjaskede og plaskede i Søerne; Folkelukafets Ovnrør hvæsede og spruttede, naar Skumstænket ramte det; og Drengene sov, mens Disko, lange Jack, Tom Platt og Onkel Salters, hver efter sin Tur, stavrede agterud

for at se til Rattet og forud for at paase, at Ankeret holdt fast eller for at stikke lidt mere Ankertov ud for at undgaa Skamfiling, og for hver Runde kaste et Blik til den svagtbrændende Ankerlanterne.

FJERDE KAPITEL.

Da Harvey vaagnede, fandt han første Vagt ved Frokosten. Folkelukafets Dør var næsten trukket helt til, og hver eneste Kvadrattomme af Skonnerten sang sin egen Melodi. Kokkens sorte Skikkelse balancerede bagved den lillebitte Kabys over Ovnilden, og Potter og Pander i den hullede Hylde foran den klirrede og raslede, hver Gang Skuden tog en Overhaling. Op og op gik Folkelukafet, stigende og dirrende og skælvende, og sank saa atter med en jævn, rund Bevægelse ned mellem Bølgerne. Harvey kunde høre den udfaldende Bov skære sig ned i Søen med et Plask, og saa kom der en Pavse, førend de adskilte Vande raslede ned paa Dækket over hans Hoved som en Salve af Dyrehagl. Derpaa fulgte den uldne Lyd af Ankertovet, der skurede mod Klydset; en Knirken og Piben fra Spillet; en Giren og et Stød, og saa

tog *Her er vi* sig sammen for at begynde de samme Bevægelser forfra.

»Se, i Land,« hørte han lange Jack sige, »har man sit Arbejde, som man maa passe, hvordan Vejret saa er. Her er vi et godt Stykke fra Resten af Flaaden og har intet Arbejde — og det er en sand Velsignelse. God Nat, alle Mand.«

Han snoede sig som en stor Slange fra Bordet ind i sin Køje og lagde sig til at ryge. Tom Platt fulgte hans Eksempel. Onkel Salters og Penn kravlede op ad Stigen for at tage Dæksvagten, og Kokken dækkede Bord for anden Vagt.

Den kravlede ud af sine Køjer, ligesom de andre var krøbne ind i deres, strækkende sig og gabende. De spiste, til de ikke kunde mere; og saa stoppede Manuel sin Pibe med en rædselsfuld Tobak, krøb sammen mellem Palstøtten og en Køje forude, lagde Fødderne op paa Bordet og smilede et blidt og dorskt Smil ad Røgen. Dan laa, saa lang han var, paa sin Køje og bearbejdede en pragtfuld, broget og forgyldt Harmonika, hvis Melodier steg og sank med *Her er vi*'s Rullen. Kokken sad med Ryggen stemmet mod det Skab, hvor han gemte de kolde Pandekager (Dan holdt meget af Pandekager), og skrællede Kartofler, mens han samtidig holdt Øje med Ovnen for det Til-

fældes Skyld, at altfor meget Vand skulde finde Vej ned gennem Røret. Og Lugten og Beklumretheden dernede var aldeles ubeskrivelig.

Harvey tænkte over Tingene, undrede sig over, at han ikke følte sig dødssyg, og kravlede tilbage ind i sin Køje som det mageligste og sikreste Opholdssted, mens Dan spillede løs paa ‚Jeg vil slet ikke lege i din Gaard', saa godt Skibets voldsomme Huggen tillod det.

»Hvor længe skal dette her vare?« spurgte Harvey Manuel.

»Indtil Søen bliver lidt mere rolig, og vi kan ro ud og trække Linen ind. Maaske i Aften, maaske først om et Par Dage. Synes du ikke om det? Hvad?«

»Havde det været for en Uge siden, vilde jeg være bleven forfærdeligt syg, men nu lader det ikke til at genere mig — synderligt.«

»Det er, fordi vi allerede har faaet dig gjort til Fisker i disse Par Dage. Hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg give en to tre store Vokslys til Tak for mit Held, naar vi kommer til Gloucester.«

»Hvem skulde jeg give dem til?«

»Naturligvis til den hellige Jomfru i vores Kirke paa Bakken. Hun er altid meget god mod

Fiskere. Derfor er det, at det hænder saa sjældent, at en af os Portugisere drukner.«

»Du er altsaa Katholik?«

»Jeg er fra Madeira og ikke fra Portoriko. Troede du maaske, jeg var Baptist? Hvad? Jeg giver altid Vokslys — to tre Stykker — naar jeg kommer hjem til Gloucester. Den gode hellige Jomfru glemmer aldrig Manuel.«

»Jeg er nu ikke af den Mening,« indskød Tom Platt fra sin Køje; hans arrede Ansigt belystes af Skinnet fra en Tændstik, mens han suttede paa sin Pibe. Søen er Søen, det kan man sige sig selv; og man faar, hvad den har at byde paa, hvad enten man saa spenderer Vokslys eller Petroleum.«

»Ja, det er nu alligevel en god Ting,« sagde lange Jack, »at staa sig godt med de højere Magter. Deri er jeg enig med Manuel. For en halv Snes Aar siden var jeg anden Mand i en Baad, der førte Fisk til Torvet i Syd-Boston. Saa en Gang, da vi var udfor Minots Pynt, blev vi overfaldne af en Byge fra Nordost, og Vejret blev saa tykt, at vi ikke kunde se en Haand for os. Skipperen var fuld og sad og nikkede over Rorpinden, og jeg sagde til mig selv: ‚Hvis jeg nogensinde mere faar fat i Bolværket derhjemme med min

Baadshage, skal jeg vise Helgenene, hvad det var for et Slags Fartøj de frelste mig fra.' Og nu sidder jeg her, som I kan se, og Modellen af den beskidte gamle *Kathleen,* som jeg var en Maaned om at lave, gav jeg til Præsten, og han hængte den op foran Alteret. Der er mere Mening i at forære en Model, som er saadan noget i Retning af et Kunstværk, end at give Vokslys. Vokslys kan man købe i en Butik, men en Model viser de kære Helgene, at man har gjort sig Umage og er taknemmelig.«

»Tror du virkelig paa det, Irlænder?« sagde Tom Platt.

»Mener du maaske, at jeg vilde gøre det, hvis jeg ikke troede paa det, *Ohio?*«

»Ja, se — Enoch Fuller, han lavede en Model af gamle *Ohio,* og den staar nu i Musæet i Salem. En rigtig nydelig Model var det, men jeg tror ikke, Enoch nogensinde har tænkt sig, at den skulde være et Offer; og jeg mener nu som saa —«

Her var Stof til en timelang Diskussion af den Slags, som Fiskere elsker, hvor den højrøstede Samtale bestandig bevæger sig i Cirkelslutninger og ingen til syvende og sidst har bevist noget. Men Dan afbrød dem ved at istemme en munter Vise:

»Op sprang Makrelen med stribede Krop:
Tag Reb i Storsejlet, giv Skødet op;
For det er Kuling —«

Her faldt lange Jack ind:

»Og det er Blæst,
Pib alle Mand paa Dæk, det er vist bedst!«

Dan vedblev, med et forsigtigt Blik til Tom Platt, og holdende Harmonikaen langt nede i Køjen:

»Op sprang saa Torsken, det fjollede Drog,
Sprang ned i Storrøstet, Lodskud den tog.
For det er Kuling o. s. v.«

Tom Platt lod til at lede efter et eller andet. Dan bøjede sig endnu mere forover, men sang kraftigere:

»Op sprang den Flynder, som svømmer paa Bund:
Torskeflab! Torskeflab! Løber vi paa Grund?«

Tom Platts svære Søstøvle hvirvlede tværs over Lukafet og ramte Dans løftede Arm. Der var Krig mellem Manden og Drengen lige siden den Dag, da Dan havde opdaget, at man kunde gøre Tom Platt rasende blot ved at fløjte den Melodi, mens han hev Loddet.

»Tænkte nok, at jeg kunde faa dig i Tale,« sagde Dan og sendte øjeblikkeligt Kastevaabenet

tilbage. »Hvis du ikke synes om min Musik, saa tag din Violin frem. Jeg har ikke Lyst til at ligge her hele Dagen og høre paa dig og lange Jack skændes om Vokslys. Frem med Violinen, Tom Platt, eller jeg lærer Harvey Melodien!«

Tom Platt bøjede sig over en Kistebænk og tog en gammel, hvid Violin frem. Manuels Øjne straalede, og et eller andet Steds fra bagved Palstøtten fremtog han et lille guitarlignende Instrument med Staaltraadsstrænge, som han kaldte en *machete*.

»Det bliver en hel Koncert,« lød det i en henrykt Tone fra lange Jack gennem Tobaksrøgen. »En regulær Koncert ligesom i Boston.«

En Byge af Skum susede ned i Lukafet, idet Kappen aabnedes og Disko i gult Olietøj steg ned.

»Du kommer netop i rette Tid, Disko. Hvordan staar det til derude?«

»Som I ser!«

Han lod sig falde ned paa en af Kistebænkene, idet *Her er vi* tog en vældig Overhaling.

»Vi synger for at holde Maven i Orden. Du vil vel nok lægge for, Disko,« sagde lange Jack.

»Jeg kender saamænd ikke mere end to gamle Sange, og dem har I hørt begge to.«

Hans Undskyldninger blev afbrudte af Tom

Platt, der gav sig til at spille løs paa en meget klagende Melodi, der mindede om Vindens Tuden og Masternes Knirken. Med Øjnene fæstede paa Bjælkerne over sit Hoved begyndte Disko paa følgende ældgamle Sang, mens Tom Platt akkompagnerede ham med en Mængde Tremulanter for at faa Melodi og Ord til at passe nogenlunde sammen.

»Der er en prægtig Skude, saa skøn fra Stavn til Stavn,
i New York har den hjemme, og *Sikker* er dens Navn;
lad andre Skibe hejse hver eneste Klud,
Sikker kan dog sejle dem alle agterud.

Nu ligger den i Merseyflodens klare, friske Vand
og venter paa at blive bugseret bort fra Land,
og er den først i rum Sø, saa viser det sig snart —«

Kor:
»Den er Liverpool-Paketten — o Gud, velsign dens Fart.«

»Nu gynger *Sikker* lystigt tæt ved Newfoundlands Strand,
hvor Vandet er saa grundet, og hvor Bunden den er Sand,
og alle de smaa Fiske, de siger: Det er klart —«

Kor:
»Den er Liverpool-Paketten — o Gud, velsign dens Fart!«

Der var flere Snese Vers, thi han førte *Sikker* hver eneste Mil af Vejen mellem Liverpool og New York ligesaa samvittighedsfuldt, som om han havde staaet paa dens Dæk, og Harmonikaen hvæ-

sede og Violinen peb om Kap med ham. Derefter fulgte Tom Platt med en Vise om »den raske Fyr M'Ginn, som skulde lodse Skuden ind«. Saa opfordrede de Harvey til at bidrage sit til Underholdningen, og han følte sig højligt smigret; men alt, hvad han kunde komme paa, var nogle Brudstykker af Whittiers Sang om »Skipper Iresons Ridt«, som han havde lært i Skolen i Adirondacks. Han syntes, at de kunde passe til Tiden og Stedet, men næppe havde han saa meget som nævnet Titlen, førend Disko stampede voldsomt i Gulvet og raabte:

»Hold op, unge Mand! Det er en Fejltagelse — og det en af allerværste Slags, fordi den klinger saa smukt.«

»Jeg burde have advaret dig,« sagde Dan. »Den Sang gør altid Fa'er gal i Kalotten.«

»Hvad er der i Vejen?« sagde Harvey, overrasket og en Smule stødt.

»Det er skrupgalt, alt hvad der staar i den,« sagde Disko. »Pinende galt fra den ene Ende til den anden, og Whittier skulde skamme sig. Det er naturligvis ikke min Sag at skaffe nogen Mand fra Marblehead Retfærdighed, men Ireson havde alligevel ingen Skyld. Min Fader har fortalt mig

Historien mange Gange, og nu skal jeg fortælle jer den.«

»For hundrede Gang,« indskød lange Jack sagte.

»Ser du, unge Mand, Ben Ireson, han var Skipper paa *Betty*, og da han en Gang var paa Hjemvejen fra Bankerne — det var før Krigen i 1812, men Ret er og bliver Ret til alle Tider — traf de paa *Active* af Portland, hvis Skipper var Gibbons der fra Staden; de traf den liggende med en Læk paa Højden af Cape Cods Fyrtaarn. Det blæste en frygtelig Storm, og de stod hjemefter med *Betty*, saa hurtigt de kunde. Naa, Ireson han sagde, at der var ingen Mening i at prøve paa at sætte en Baad ud i saadan en Søgang, og det vilde Folkene heller ikke være med til; men saa foreslog han dem at blive i Nærheden af *Active*, indtil Søen lagde sig en Smule. Det vilde de imidlertid heller ikke; det var ikke morsomt at blive liggende ud for Næsset i saadant et Vejr, hvad enten nu den anden Skude var læk eller ej. Og saa hejsede de Topsejl og stak af, og tog naturligvis Ireson med. Folk derhjemme i Marblehead blev lynende gale paa ham, fordi han ikke havde prøvet Vovestykket, og fordi næste Dag, da Søgangen havde lagt sig (men det tænkte de

naturligvis ikke paa) nogle af *Active*'s Mandskab blev bjærgede af et Fartøj fra Truro. De kom i Land i Marblehead og fortalte Historien paa deres Manér, sagde, at Ireson havde gjort sin Fødeby Skam og saa videre i den Tone; og Iresons Mandskab blev forskrækket ved at se, at den offentlige Mening var imod dem, saa de skød Skylden paa Ireson og bandede paa, at han burde drages til Ansvar efter Søloven. Det var ikke Kvindfolk, der rullede ham i Tjære og Fjer — saadan bærer Kvinderne i Marblehead sig ikke ad — det var en Bande Mænd og Drenge, og de slæbte ham rundt i Byen i en gammel Jolle, indtil Bunden gik ud af den, og Ireson han sagde dem, at de nok en Gang vilde komme til at fortryde det. Naa, senere kom Sandheden for Dagens Lys, som den altid gør, for sent til, at en hæderlig Mand kan have nogen Gavn af den; og saa kom Whittier og hørte Røverhistorien og rullede Ben Ireson i Tjære og Fjer en Gang til efter hans Død. Det var maaske eneste Gang, Whittier gjorde saadan en Dumhed, men den var ogsaa slem. Jeg gav Dan en ordentlig Dragt Klø, da han havde lært de Vers udenad i Skolen. Du vidste naturligvis ikke bedre; men nu har jeg fortalt dig, hvordan det virkelig gik til, og saa er du nok saa god at huske

paa det for Fremtiden. Ben Ireson var slet ikke saadan, som Whittier har skildret ham; min Fader kendte ham godt, baade før og efter den Historie. Og tag du dig i Agt for overilede Slutninger, unge Mand. Hvem vil saa give et Nummer?«

Harvey havde aldrig hørt Disko holde saa lang en Tale, og han var flov og rød i Hovedet; men, som Dan straks bemærkede, en Dreng kan jo ikke vide andet, end hvad han har lært i Skolen, og Livet er for kort til, at man kan gaa om og efterspore hver eneste Løgn paa hele Kysten.

Saa klimprede Manuel en ejendommelig Melodi paa sin klingrende, skingrende lille *machete* og sang en portugisisk Vise om »*Nina, innocente!*« Han endte med et Tag i Strængene med alle fem Fingre, der brat afsluttede Sangen. Derefter opvartede Disko med sin anden Sang, der gik paa en gammeldags, slæbende Melodi, og alle faldt ind med Koret. Et af Versene lød saaledes:

»Nu Vintren er svunden og Havisen med,
og bort fra New Bedford vi snart maa af Sted,
ja, bort fra New Bedford vi sejle ret straks,
vi er Fiskere — aldrig ser vi Hveden i Aks.«

Her fortsatte Violinen en Stund ganske alene med bløde, indsmigrende Toner, og saa kom Omkvædet:

»Hvede i Aks, min Elsktes Roser dufter,
Hvede i Aks, til Søs er Storm og Nød,
Hvede i Aks, over Marken Vinden lufter,
naar vi kommer hjem, er alt du bagt til Brød.«

Den Sang fik næsten Harvey til at græde, skønt han ikke kunde sige hvorfor. Men meget værre blev det, da Kokken slap Kartoflerne og strakte Hænderne ud efter Violinen. Stadig lænet til Skabsdøren begyndte han at spille en Melodi, der fik en til at føle sig til Mode, som om en uundgaaelig Ulykke hang over ens Hoved. Lidt efter gav han sig til at synge en Sang i et ukendt Tungemaal, med den brede Hage presset mod Violinen og de runde, hvide Øjne skinnende i Lampelyset. Harvey krøb ud af sin Køje for at høre bedre; og under Bjælkernes Knagen og Vandets Plasken jamrede og stønnede Melodien — den mindede om Brænding, som man hører i Læ midt i en tæt Taage — indtil den endte med et Klageskrig.

»Vor Herre bevares, det kan man jo blive syg af,« sagde Dan. »Hvad var det for noget?«

»Fin M'Couls Sang, den Gang han drog til Norge,« svarede Kokken. Hans Engelsk var ejendommeligt skarpt og klart, som om det kom fra en Fonograf.

»Jeg har saamænd ogsaa været i Norge, men jeg sang da ikke den Slags uhyggelige Melodunter. Den mindede for Resten om nogle af de rigtige gamle Viser,« sagde lange Jack med et Suk.

»Lad os ikke faa mere af den Slags uden at lægge noget andet imellem,« sagde Dan, og Harmonikaen stemte i med en smittende lystig Melodi, der endte:

»Det er seks og tyve Uger, siden sidst vi øjned Land,
med femten hundred Tønder,
ja femten hundred Tønder,
'ten hundred fulde Tønder,
imellem Quereau og Grand!«

»Hold op!« brølede Tom Platt. »Vil du spolere hele Turen, Dan? Det er den sikreste Jonas at synge den Vise, førend alt Saltet er vaadt.«

»Nej saamænd er det ej. Vel, Fa'er? Ikke undtagen man synger det allersidste Vers med. Du kan ikke lære mig noget om Jonas!«

»Hvad vil det sige?« spurgte Harvey. »Hvad er Jonas for noget?«

»Jonas er alt, hvad der ødelægger ens Held. Stundom er det en Mand — stundom en Dreng — det kan ogsaa være en Spand. Jeg har set en Opsprætterkniv være Jonas og spolere to Ture, inden vi opdagede, hvad der var i Vejen,« for-

klarede Tom Platt. »Og Jim Bourke var Jonas, lige til han druknede. Jeg vilde aldrig tage Hyre sammen med Jim Bourke, ikke om jeg saa var nær ved at sulte ihjæl. Og saa var der den grønne Jolle paa *Ezra Flood*; den var ogsaa Jonas, og det Jonas af værste Slags. Den druknede fire Mænd, gjorde den, og skinnede helt gloende om Natten, naar den laa paa Dækket.«

»Og det tror du paa?« sagde Harvey, som mindedes, hvad Tom Platt havde sagt om Vokslys og Modeller. »Maa vi ikke allesammen tage, hvad der bliver budt os?«

En Mumlen af Indvendinger lød fra alle Køjerne.

»Udenbords, jo; indenbords kan der hænde mange Ting,« svarede Disko. »Gaa du bare ikke hen og gør Nar ad Jonas, unge Mand.«

»Harvey er i det mindste ikke selv Jonas,« faldt Dan ind. »Dagen efter, at vi havde faaet ham om Bord, fik vi et storartet Dræt.«

Kokken løftede Hovedet og lo pludselig — en underlig skarp Latter. Han var saa slem til at bryde Stemningen.

»Halløj!« udbrød lange Jack. »Det maa du ikke gøre en Gang til, Doktor. Vi er ikke vante til det.«

»Hvad er der i Vejen?« spurgte Dan. »Tror du ikke, han er vores ‚Lykkebarn'? Bed de maaske ikke godt, efter at vi havde fisket ham op?«

»Jo vist saa,« svarede Kokken. »Det véd jeg nok. Men Enden er ikke endda.«

»Han vil ikke bringe os Fortræd,« sagde Dan ivrigt. »Hvad mener du med alle dine Hentydninger og Forblommetheder? Der er ikke noget galt fat med ham.«

»Ingen Fortræd, nej. Men han vil en Gang blive din Herre, Dan.«

»Er det det hele?« svarede Dan roligt. »Det tror jeg saamænd ikke, at han bliver.«

»Herre!« sagde Kokken og pegede paa Harvey. »Tjener!« og han pegede paa Dan.

»Nej virkelig? Hvornaar?« lo Dan.

»Om nogle Aar. Jeg vil faa det at se. Herre og Tjener — Tjener og Herre.«

»Hvor i al Verden véd du det fra?« sagde Tom Platt.

»Jeg ser det i mit Hoved.«

»Men hvordan?« lød det samtidig fra alle de andre.

»Det véd jeg ikke, men saadan bliver det.«

Han sænkede Hovedet og gav sig igen til at

skrælle Kartofler. Ikke et Ord mere kunde de faa ud af ham.

»Ja,« sagde Dan, »det vil nu alligevel nok komme til at vare noget, inden Harvey bliver min Herre; men det glæder mig, at Doktoren ikke satte sig i Hovedet at stemple ham som Jonas. Jeg tror for Resten, at Onkel Salters er den allerværste Jonas paa hele Flaaden, hvad hans eget særlige Held angaar. Véd ikke, om det er smitsomt ligesom Kopper. Han burde være om Bord paa *Carrie Pitman*. Den Skude er sin egen Jonas — Mandskab og Redskaber gør hverken fra eller til, den kommer dog altid i Drift. Vor Herre bevares! Den kan rive sit Anker løst i det stilleste Havblik.«

»Vi er i alt Fald komne et godt Stykke bort fra Flaaden,« sagde Disko. »Baade *Carrie Pitman* og alle de andre.«

Der lød en Banken i Dækket.

»Blæsten har drevet Taagen væk,« raabte Disko, og alle Mand skyndte sig op for at faa en Smule frisk Luft.

Taagen var forsvunden, men Havet gik hult med store, tunge Bølger. *Her er vi* gled stadig ned i lange Hulveje og Grave, hvor man havde en hyggelig Følelse af at være i Læ, hvis man blot

fik Lov til at blive der; men uophørligt og ubarmhjærtigt forandrede de sig og løftede Skonnerten op paa Kammen af en af de tusind graa Høje, hvor Vinden tudede i dens Rigning, mens den gled ned ad Skraaningen. Langt borte kunde man se en Bølge brydes og forvandles til en Flade af Skum, og saa fulgte de andre Eksemplet, ligesom paa Signal, indtil dette Virvar af hvidt og graat løb rundt for Harveys Øjne. Fire eller fem Stormsvaler foer rundt i Cirkler og skreg, naar de susede forbi Boven. En Regnbyge eller to strejfede uden Maal og Med henover den haabløse Vandørken, blev ført hid og did af Blæsten og forsvandt.

»Det forekom mig, at jeg saa noget bevæge sig derovre for et Øjeblik siden,« sagde Onkel Salters og pegede mod Nordost.«

»Det kan ikke være nogen af Flaaden,« svarede Disko og spejdede frem under sine tykke Øjenbryn, med den ene Haand støttet til Folkelukafets Kappe, mens den solide Bov huggede i Dønningerne. »Søen lægger sig vist snart. Danny, vil du ikke gaa et lille Stykke til Vejrs og se, hvordan det har sig med vor Bøje?«

Danny i sine Søstøvler traskede snarere end krøb op i Stormastens Rigning (hvad der fyldte Harvey med fortærende Misundelse), satte sig til

Rette paa den svajende Tværsaling og lod Blikket strejfe om, indtil han fandt Bøjens lille sorte Flag paa Kammen af en Bølge en Fjerdingvej borte.

»Alting i Orden med Bøjen,« prajede han. »Sejler aahøj! Stik Nord, og kommer hurtigt nærmere! En Skonnert oven i Købet.«

De ventede en halv Times Tid. Hist og her blev Himlen klar, og nu og da gled der en svag Solstribe frem og frembragte olivengrønne Pletter paa det graa Vand. Saa hævede der sig en afstumpet Fokkemast til Vejrs, dukkede ned og forsvandt atter, men paa næste Bølge saa de en høj Agterstævn med gammeldags Trædavider, der stak frem som en Snegls Følehorn. Sejlene var røde.

»Franskmand!« raabte Dan. »Nej, det er ikke. Hov, Fa'er!«

»Det er ingen Franskmand,« sagde Disko. »Salters, dit velsignede Uheld hænger da ogsaa altid fast ved dig.«

»Jeg har selv Øjne i Hovedet. Det er gamle Abishai.«

»Aldeles sikker paa det kan man ikke være.«

»Kongen for alle Jonasser!« stønnede Tom Platt. »Aa, Salters, Salters, hvorfor laa du ikke i din Køje og sov?«

»Hvad kan jeg gøre for det?« sagde stakkels Salters, mens Skonnerten brasede rundt.

Den kunde godt have været selve den flyvende Hollænder, saa snavset og sjusket og uordentligt var hvert Reb og hvert Rundholt om Bord. Dens gammeldags Halvdæk var fire eller fem Fod højere end Dækket, og dens Tovværk var fuldt af Knuder og Tjavser som Tang ved et Bolværk. Den lænsede for Vinden og girede frygteligt, dens Topsejl var firet ned, saa at det virkede som et Slags Ekstra-Fok — der var »lavet Skandale med det«, kalder Fiskerne det — og Forbommen var surret ud over Skibssiden. Bugsprydet stak til Vejrs ligesom paa en gammel Fregat; Klyverbommen var lappet og repareret og beslaaet med Søm og Klamper, saa man knap kunde begribe, hvordan den kunde hænge sammen; og naar Skuden kastede sig forover og saa satte sig ned paa sit brede Bagparti, lignede den aldeles en tyk, rød, beskidt, væmmelig gammel Kælling, som bruger Mund overfor en pæn ung Pige.

»Det er Abishai — fuld af Brændevin,« sagde Salters. »Og Forsynets Dom er ude efter ham, men kan aldrig rigtig faa fat i ham. Han maa have været inde ved Miquelon for at hente Madding.«

»Han gaar nedenom og hjem,« sagde lange Jack. »Det er ikke Sejl at føre i dette Vejr.«

»Nej saamænd gør han ej, ellers havde han gjort det for længe siden,« svarede Disko. »Det ser snarere ud, som om han vilde rende os i Sænk. Synes du ikke, at dens Forstavn ligger dybere, end naturligt er, Tom Platt?«

»Hvis det er hans Manér at lade Skuden paa, er den ikke sikker,« sagde Matrosen langsomt. »Hvis Værket er faldet ud af Naadderne, vilde han gøre klogest i at bemande Pumperne i en lynende Fart.«

Uhyret kom nærmere, vendte med Raslen og Spektakel og lagde bi indenfor Hørevidde. En graaskægget Mand bøjede sig ud over Rælingen og brølede et eller andet med tykt Mæle. Harvey kunde ikke opfatte, hvad det var, men Diskos Ansigt blev mørkt.

»Han sejler gærne hele Rigningen over Bord, hvis han bare kan komme først med en daarlig Nyhed. Han siger, at vi kan vente Uvejr. Selv kan han vente det, der er værre. Abishai! Abishai!«

Han svang Armen op og ned med en Bevægelse som en Mand, der pumper. Mandskabet ovre paa det andet Skib efterabede ham og lo.

»Ned med jeres Sejl, saa mange som I har!« brølede gamle Abishai. »Der er Storm i Vente — Brandstorm i Vente. Høh! Det bliver jeres sidste Rejse, alle I Gloucester-Idioter. I faar aldrig mere Gloucester at se!«

»Snydefuld — som sædvanligt,« sagde Tom Platt. »Jeg vilde alligevel ønske, at han ikke havde snuset os op.«

Skibet drev efterhaanden ud af Hørevidde, mens den graaskæggede Mand raabte noget om en Dans i Tyrebugten og et Lig i Folkelukafet. Harvey gøs. Han havde set det snavsede, furede Dæk og Mandskabets onde Øjne.

»Af et Fartøj med det Dybtgaaende at være er det et rigtig nydeligt lille flydende Helvede,« bemærkede lange Jack. »Gad nok vide, hvilke Ulykker han nu igen har gjort i Land.«

»Han er Linefisker,« forklarede Dan for Harvey, »og løber ind efter Madding allevegne paa Kysten. Nej, ikke hjemme, dér kommer han ikke. Han handler paa Syd- og Østkysten dernede.« Han nikkede i Retning af Newfoundlands ugæstfri Kyster. »Fa'er tager mig aldrig med i Land dér. De er en svært fæl Bande — og Abishai er den fæleste. Lagde du Mærke til hans Skib? Det er næsten halvfjerdsindstyve Aar gammelt, siges der.

Det er den sidste af de gamle Hælegængere fra Marblehead. Den Slags Opbygninger bruges ikke mere. Abishai kommer for Resten aldrig til Marblehead; de har ikke rigtig Brug for ham dér i Byen. Han driver rundt, forgældet som han er, og fisker og bander, som du har hørt. Jonas har han været i mange, mange Aar. Sin Brændevin faar han hos Fartøjerne fra Fécamp, fordi han laver Amuletter til dem og sælger dem Medbør og den Slags Vaas. Skør i Skallen er han formodentlig.«

»Det vil ingen Nytte være til at underhale Linen i Aften,« sagde Tom Platt med stille Fortvivlelse. »Han lagde sig paa Siden af os ene og alene for at bande os. Jeg vilde give min Løn og Andel i Fortjenesten for at se ham ved Falderebet paa gamle *Ohio*, førend Tamp blev afskaffet. Bare saadan en seks Dusin, og saa Sam Mocatta til at anbringe dem paa kryds og tværs!«

Den sjuskede »Hælegænger« slørede drukkent af Sted, og alles Øjne fulgte den. Pludselig udbrød Kokken med sin Fonografstemme:

»Det var hans egen Død, der fik ham til at tale saadan! Han er dødsdømt — dødsdømt, siger jeg jer! Se!«

Skuden sejlede netop henover en solbeskinnet Vandstrækning tre, fire engelske Mil borte. Lys-

skæret blev svagere og forsvandt, og i samme Øjeblik forsvandt ogsaa Skonnerten. Den gled ned i en Bølgedal og — blev borte.

»Du store Kineser, den er gaaet under!« brølte Disko og foer agterud. »Hvad enten de er fulde eller ædru, maa vi hjælpe dem. Hiv ind til op og ned og faa Ankeret løst! Rap jer!«

Harvey dejsede om paa Dækket ved det Stød, som det gav, da de satte Fok og Klyver, thi for at spare Tid halede de ind paa Ankertovet og rev Ankeret løst fra Bunden for saa at hejse det op, mens de sejlede. Dette er et Stykke brutal Kraftanstrængelse, som man sjælden tager sin Tilflugt til, undtagen naar det drejer sig om Liv eller Død, og lille *Her er vi* gav sig som en menneskelig Skabning. De styrede ned til det Sted, hvor Abishais Skib var forsvundet, og fandt et Par Tønder til Linegods, en Brændevinsflaske og en ituslaaet Jolle, men ikke mere.

»Lad ligge,« sagde Disko, skønt ingen gjorde Mine til at fiske Tingene op. »Jeg vilde ikke have saa meget som en Tændstik, der har tilhørt Abishai, om Bord. Den maa være gaaet til Bunds med Mand og Mus. Formodentlig har Værket løsnet sig i Naadderne i flere Uger, og det er aldrig faldet dem ind at pumpe den læns. Det er eet

Skib til, som er gaaet under, fordi det er gaaet til Søs med alle Mand drukne.«

»Gud være lovet!« sagde lange Jack. »Vi havde jo været nødte til at bjærge dem, hvis de havde været oven Vande.«

»Netop det samme tænkte jeg paa,« bemærkede Tom Platt.

»Dødsdømt! dødsdømt!« gentog Kokken og rullede med Øjnene. »Han har taget sin egen Lykke med sig.«

»En meget god Historie, skulde jeg mene, at fortælle Flaaden, naar vi træffer den. Hvad?« sagde Manuel. »Naar man sejler rumskøds paa den Maade, og Naadderne saa aabner sig —«

Han slog ud med Hænderne med en ubeskrivelig Gestus, mens Penn satte sig paa Hytten og hulkede af Rædsel og Medynk over det hele. Harvey kunde endnu slet ikke forstaa, at han havde set Døden i rum Sø, men han følte sig inderligt beklemt.

Saa krøb Dan igen op paa Salingen, og Disko styrede tilbage, saa at de fik deres egne Bøjer i Sigte, lige inden Taagen atter lagde sit Tæppe over Havet.

»Det gaar svært rask med at blive af med Livet paa disse Kanter, naar det sker,« var alt,

hvad han sagde til Harvey. »Nu kan du tænke en Stund over det, unge Mand. Det var Brændevinen.«

Efter Middag var Søen rolig nok til, at man kunde fiske fra Dækket — Penn og Onkel Salters var meget ivrige denne Gang — og der blev fanget mange og store Fisk.

»Abishai har bestemt taget sin Lykke med sig,« sagde Salters. »Vinden har hverken vendt sig eller blæst op eller nogetsomhelst. Hvordan mon det har sig med Linen? For Resten foragter jeg al Overtro.«

Tom Platt holdt paa, at de gjorde meget bedre i at hale Linen ind og søge sig en ny Ankerplads. Men Kokken sagde: »Lykken er i to Stykker. Det vil I finde, naar I ser efter. Det véd jeg.« Dette morede lange Jack i den Grad, at han overtalte Tom Platt, og de to roede da af Sted sammen.

At underhale en Line vil sige at hale den op paa Jollens ene Side, pille Fiskene af, sætte ny Madding paa Krogene og atter lade dem glide ud i Søen — noget lignende som at tage Vasketøj ned af en Tørresnor og hænge nyt Tøj op i Stedet. Det er et langtrukkent Stykke Arbejde og temmelig farligt, thi den lange, stramme Line kan

trække en Baad ned som ingenting. Men da *Her er vi*'s Mandskab hørte »Og nu jeg dig, o Kaptajn« runge gennem Taagen, faldt der en Sten fra deres Hjærter. Den fuldtlastede Jolle kom langskibs, og Tom Platt brølede til Manuel, at han skulde sætte en Baad i Vandet og komme dem til Hjælp.

»Lykken var ganske rigtigt i to Stykker,« forklarede lange Jack, som hev Fisken om Bord, mens Harvey stod med aaben Mund og beundrede den Behændighed, hvormed den gyngende Jolle blev frelst fra at knuses mod Skibssiden. »Paa den første Halvdel af Linen var der ikke andet end Græskar. Tom Platt vilde hale den ind og faa en Ende paa det, men jeg sagde: ‚Jeg stoler paa Doktoren, for han er fremsynt,' og da vi saa kom til den anden Halvdel, var den ogsaa ganske rigtigt smækfuld af store Fisk. Skynd dig, Manuel, og tag en Bøtte Madding med dig. Vi har Held med os i Aften.«

Fiskene bed livligt paa de med ny Madding forsynede Kroge, fra hvilke andre Fiske netop var tagne, og Tom Platt og lange Jack roede langsomt op og ned, halede den vaade Line ind over Boven, strøg Søpølserne, som de kaldte for Græskar, af, huggede de fangne Torsk løse mod Rælingen, satte

frisk Madding paa Krogene og fyldte Manuels Baad med Fisk, indtil Tusmørket begyndte at falde paa.

»Jeg vil ikke udsætte mig for noget,« sagde Disko, »saa længe han flyder om her i Nærheden. Abishai synker ikke i den første Uge. Hejs Jollerne om Bord, saa vil vi gøre Fisken i Stand efter Aftensmaden.«

Det blev en større Rengøring, og den overværedes af tre eller fire Spækhuggere. Den varede lige til Klokken ni, og hele tre Gange hørte man det klukke i Disko, mens Harvey kastede de opskaarne Fisk ned i Lasten.

»Hør, véd du hvad, du gør egentlig storartede Fremskridt,« sagde Dan, mens de sleb Knivene, efter at Mændene var tørnede ind. »Der er en helt anstændig Søgang i Aften, og jeg har ikke hørt dig gøre nogen Bemærkning derom.«

»Har ikke haft Tid,« svarede Harvey og følte paa en Knivsæg. »Men siden du siger det, saa vil jeg give dig Ret i, at den hugger temmelig meget.«

Den lille Skonnert dansede rundt om sit Anker paa de sølvskinnende Bølger. Snart gik den bagover med et Sæt af overdreven Forbavselse ved Synet af det stramme Ankertov, og saa slog den ned paa det som en Killing paa et Nøgle

Garn, mens Skummet styrtede ind gennem Klydsene med en Larm som et Kanonskud. Saa rystede den paa Hovedet, som om den sagde: »Det gør mig ondt, men jeg kan ikke blive længere hos dig; jeg skal nordpaa,« og saa traskede den sidelænds af Sted, men gjorde pludselig Holdt med en melodramatisk Raslen af Rigningen. »Hvad det var, jeg vilde sige —« begyndte den saa, ligesaa gravitetisk som en fuld Mand, der tiltaler en Lygtepæl. Resten af Sætningen (naturligvis talte den kun pantomimisk) gik tabt i et Anfald af St. Veitsdans, og saa opførte den sig som en Hundehvalp, der gumser paa et Stykke Sejlgarn, som et klodset Fruentimmer paa en Damesaddel, som en hovedløs Høne, eller som en Ko, der er stukket af en Bræms — alt efter Bølgernes Luner.

»Kan du se, hvor den spiller sin Rolle,« sagde Dan.

Den svajede sidelænds paa en Bølge og gestikulerede med sin Klyverbom fra Bagbord til Styrbord. Bums! Saa satte den sig ned i Maanestriben paa Vandet og nejede med en stolt Drejning, der vilde have taget sig fortræffeligt ud, hvis ikke Styreapparatet havde fnist spodsk i sin Kasse. Harvey lo højt.

»Det er akkurat, som om den var levende,« sagde han.

»Den er saa støt som et Hus og saa tør som en Sild,« svarede Dan begejstret, mens han slyngedes tværs over Dækket midt i en Byge af Skum. »Den parerer og parerer og siger: ‚Bliv mig fra Livet.' Se paa den — se bare paa den! Det er Sager! Du skulde se en af disse hersens Sauceskaale hejse Ankeret op paa Spigeret paa femten Favne Vand.«

»Hvad mener du med Sauceskaale, Dan?«

»Disse nymodens Kuller- og Sildebaade. Saa skarptbyggede forude som en Lystsejler og med en Lystsejlers Agterstævn og Bugspryd, og saa et Ruf, der kan rumme ligesaa meget som vor Last. Jeg har hørt, at selve Burgess har givet Tegningerne til en tre fire Stykker af dem. Fa'er kan ikke fordrage dem, fordi de hugger og ruller saadan, men der stikker mange Penge i dem. Fa'er kan finde Fisk, men han er paa ingen Maade nogen Fremskridtsmand — han følger ikke med Tiden. De er propfulde af arbejdssparende Taljer og den Slags Ting. Har du nogensinde set *Kurfyrsten* af Gloucester? Den er en Sauceskaal, men nydelig er den alligevel.«

»Hvad koster saadan en, Dan?«

»Masser af Penge. Femten tusind kanske; muligvis ogsaa mere. Der er Forgyldning og alt, hvad man kan tænke sig.«

Og han tilføjede, sagte og for sig selv:

»Jeg tror, at jeg ogsaa vilde kalde den *Hattie S.*«

FEMTE KAPITEL.

Det var den første af mange Samtaler med Dan, som fortalte Harvey, hvorfor han vilde overføre sin Jolles Navn paa den imaginære, efter Burgess' Tegninger byggede Kullerbaad. Harvey fik en hel Del at høre om den virkelige Hattie i Gloucester, og saa en Lok af hendes Haar — som Dan, da Bønner intet nyttede, havde »neglet«, mens hun om Vinteren i Skolen sad paa Bænken foran ham — og et Fotografi af hende. Hattie var fjorten Aar gammel, nærede en knusende Foragt for Drenge, og havde trampet Dans Hjærte under Fødder hele Vinteren. Alt dette aabenbaredes under højtidelige Tavshedseder paa Dækket i Maaneskin, i Bælgmørke, eller i altopslugende Taage, med det knirkende Rat bagved dem, det skraa Dæk foran dem, og rundt om dem det hvileløse, brusende Hav. Da Drengene havde lært

hinanden bedre at kende, kom de naturligvis en Gang op at slaas, og Kampen rasede fra Stævn til Spejl, indtil Penn kom op og skilte dem ad, men lovede ikke at sige det til Disko, der ansaa det for endnu værre at slaas paa Vagten end at falde i Søvn. Harvey kunde ikke maale sig med Dan i Henseende til Kræfter, men det taler til Gunst for hans nye Opdragelse, at han anerkendte sin Underlegenhed og ikke forsøgte at hævne sig paa sin Overvinder ved Lumskeri.

Det hændte, efter at han var bleven helbredet for en Række Bylder mellem Albuer og Haandled, hvor hans vaade Uldtrøje og Olietøj havde gnavet sig ind i Kødet. Saltvandet sved nederdrægtigt i dem, men da de var modne, tog Dan dem under Behandling med Diskos Barberkniv og forsikrede Harvey, at nu var han en »ægte Bankefisker«; Bylderne var Kendetegnet paa denne Menneskerace.

Da han jo kun var en Dreng, og da han havde fuldt op at gøre, ulejligede han sig ikke med at tænke ret meget. Han havde umaadeligt ondt af sin Moder og længtes ofte efter at se hende igen og fremfor alt efter at fortælle hende om dette vidunderlige nye Liv og om, hvor glimrende han klarede sig i det. For Resten foretrak han ikke

at tænke alt for meget paa, hvordan hun vel bar det Stød, som hans formodede Død havde givet hende. Men en Dag, da han stod paa Folkelukafets Stige og drillede Kokken, der havde beskyldt ham og Dan for at negle Pandekager, faldt det ham pludseligt ind, at dette dog var langt bedre end at blive bidt af af Fremmede i Rygesalonen paa en Passagerdamper.

Han var nu et anerkendt Led i Systemet om Bord paa *Her er vi*, havde sin bestemte Plads ved Bordet og sin særlige Køje, og kunde spille sin Rolle i de lange Samtaler paa Stormvejrsdage, da de andre altid var rede til at lytte til, hvad de kaldte hans »Æventyr« om hans Liv i Land. Han havde ikke været længere om Bord end to og et kvart Døgn, førend han havde lært at indse, at hvis han talte om sit eget Liv — det syntes at ligge saa langt tilbage i Tiden — vilde ingen anden end Dan tro ham (og selv Dans Tro blev sat paa haarde Prøver). Derfor opfandt han en Ven, en Dreng, som han havde hørt tale om, som boede i Toledo i Ohio, og ejede en lille Vogn med fire Ponyer for, og bestilte fem Sæt Klæder paa een Gang, og opførte en Dans, der kaldtes »Kotillon«, paa Baller, hvor den ældste Dame ikke var fyldt femten Aar, men hvor ikke desto mindre Kotillons-

ordenerne var af massivt Sølv. Salters erklærede, at den Slags Fortællinger var ganske forfærdelige, om ikke rent ud sagt gudsbespottelige, men han lyttede ligesaa begærligt som de andre; og deres kritiske Bemærkninger efter hver Fortælling gav Harvey et fuldstændigt nyt Blik paa Kotilloner, Klæder, Cigaretter med Guldmundstykke, Ringe, Uhre, Parfume, smaa Middage, Champagne, Kortspil og Hotelliv. Lidt efter lidt forandrede han Tone, naar han talte om sin »Ven«, hvem lange Jack havde døbt »den sindssvage Unge«, »det forgyldte Pattebarn«, »Vanderbilt i Vuggen« og andre Kælenavne; og naar han sad med Søstøvlerne oppe paa Bordet og fortalte, fandt han endogsaa paa Historier om Silkeundertøj og særligt indforskrevne Slips til Skam og Skændsel for »Vennen«. Harvey var en Person, der forstod at rette sig efter sine Omgivelser, og havde meget skarpe Øjne og Øren for hver Mine og hver Betoning hos dem.

Det varede ikke længe, inden han vidste, hvor Disko gemte den gamle irrede Kvadrant, som de kaldte »Svineaaget« — nemlig under Sengklæderne i sin Køje. Naar han havde taget Solhøjden og ved Hjælp af »Landmandsalmanakken« havde fundet Breddegraden, plejede Harvey altid at løbe

ned i Kahytten og med et Søm kradse Datoen og Beregningens Resultat paa det rustne Ovnrør. Første Maskinmester paa en stor Paketbaad kunde ikke have gjort mere, og ingen Maskinmester, om han saa havde været tredive Aar i Fart, kunde have paataget sig blot Halvdelen af den Gammel-Ulks-Mine, hvormed Harvey først spyttede ud over Rælingen, derefter offentliggjorde, hvor Skonnerten befandt sig, og da, og først da, tog Kvadranten fra Disko. Der er en bestemt Etikette for alle den Slags Ting.

Bemeldte »Svineaag«, Eldridges Søkort, Landmandsalmanakken, Blunts »Kystlods«, og Bowditch's »Navigatør« — det var alle de Midler, som Disko behøvede til at vejlede sig, bortset fra Dybvandsloddet, som var hans »Ekstra-Øje«. Harvey havde nær slaaet Penn ihjæl med det, da Tom Platt første Gang skulde til at lære ham at »lade den blaa Due flyve«; og skønt hans Kræfter ikke var tilstrækkelige til langvarig Lodning i Søgang, havde Disko dog god Nytte af ham i roligt Vejr med et syv Punds Lod paa lavt Vand. Som Dan sagde: »Det er ikke Lodskuddene, Fa'er bryder sig om. Det er Bundprøverne. Smør Loddet godt, Harvey.« Og Harvey smurte Tælle i Fordybningen paa Loddets Bund og bragte forsigtigt Sandet,

Kalkskallerne, Mudderet eller hvad det nu kunde være, til Disko, som følte paa det, lugtede til det og fældede sin Dom. Som vi allerede har sagt, naar Disko tænkte paa Torskene, tænkte han som en Torsk; og ledet af en Blanding af Instinkt og Erfaring, som i mange Aar havde staaet sin Prøve, førte han *Her er vi* fra Ankerplads til Ankerplads, stadig følgende Fisken, ligesom en Skakspiller i et Blindspil flytter Brikkerne paa Brædtet uden at se det.

Men Diskos Skakbrædt var de store Banker — en Trekant, som maaler halvtredie hundrede Mil paa hver Side — en Ørken af rullende Bølger, indhyllede i klam Taage, piskede af Storme, hjemsøgte af Drivis, furede af de ustandselige Ekspresdamperes Router og oversaaede med Fiskerflaadens Sejl.

I mange Dage arbejdede de i Taage — Harvey ved Klokken — indtil han endelig blev fortrolig med den tykke Luft og gik ud sammen med Tom Platt, rigtignok med Hjærtet i Halsen. Men Taagen lettede ikke, og Fiskene bed, og intet Menneske kan vedblive at være hjælpeløst bange i seks Timer i Træk. Harvey passede Snørerne og Gaflen og Kværkepinden, naar Tom Platt raabte paa dem; og de roede tilbage til Skonnerten, vej-

ledede af Klokken og af Toms Instinkt, mens Manuels Tudehorn lød tyndt og spædt et Stykke fra dem. Men det var alligevel en uhyggelig Oplevelse, og for første Gang i en Maaned drømte Harvey den Nat om det gyngende, vaade Gulv under Jollen, om Snørerne, der forsvandt ud i Tomheden, og om Luften, der smeltede sammen med Havet ti Fod fra hans spejdende Øjne. Nogle Dage efter var han ude med Manuel paa et Sted, hvor de havde ventet at finde Bund paa fyrretyve Favne, men Ankerlinen løb ud i hele sin Længde, uden at Ankeret fandt Bund, og Harvey blev dødelig angst for, at denne sidste Forbindelse med Jorden skulde være gaaet tabt. »Hvalhullet,« sagde Manuel og halede ind. »Det er noget at drille Disko med. Kom!« og saa roede han tilbage til Skonnerten, hvor de fandt Tom Platt og de andre i Færd med at aale Skipperen, fordi han for en Gangs Skyld havde ført dem til Randen af Hvalhullet, den store Bankes tomme Dyb, hvor der aldrig er en Fisk at faa. Saa opsøgte de sig en anden Ankerplads i Taagen, og da Harvey næste Gang gik ud i Manuels Jolle, hændte der noget, som fik Haarene til at rejse sig paa hans Hoved. Noget hvidt bevægede sig ude i den hvide Taage, der kom et Vindstød som Gravens kolde Aande-

pust, og der lød en Bragen og Plumpen og Plasken. Det var hans første Møde med Bankernes frygtelige Isbjærge, og han krøb sammen paa Bunden af Baaden, mens Manuel lo.

Der var imidlertid andre Dage, klare, milde og lune, da det syntes at være Synd at bestille andet end sidde og drive over sin Snøre og plaske i Vandet med Aaren; og der var Dage med let Brise, da Harvey lærte at styre Skonnerten fra den ene Ankerplads til den anden.

Det dirrede igennem ham, da han første Gang følte Kølen lystre hans Haand paa Rattet og glide henover de lange Dønninger, mens Fokken svajede frem og tilbage mod den blaa Himmel. Det var en stolt Følelse, til Trods for, at Disko sagde, at det vilde knække Ryggen paa en Slange, hvis den skulde følge hans Kølvand. Men Hovmod stod som sædvanligt for Fald. En Dag sejlede de bidevind med Stagsejlet sat — det var heldigvis et gammelt et — og Harvey holdt saa klods op til Vinden, som han kunde, for at vise Dan, hvor fuldstændigt han havde gjort sig til Herre over Styrmandskunsten. Saa slog Fokken pludselig over med et Smæld, og Forgaflen gennemborede og flængede Stagsejlet, som naturligvis blev holdt tilbage af Storstaget. De strøg Sejlet under en

uhyggelig Tavshed, og Harvey tilbragte sin Fritid i de næste Dage ved Siden af Tom Platt, som lærte ham at bruge Naal og Sejlmagerhandske. Dan hylede af Henrykkelse, thi, som han sagde, han havde selv gjort den samme Dumhed i sine unge Dage.

Paa Drenges Vis efterlignede Harvey skiftevis alle Mændene, indtil han havde faaet lavet sig en Blanding af Diskos ejendommelige Luden over Rattet, lange Jacks store Haandbevægelser, naar Snørerne blev halede ind, Manuels rundskuldrede men kraftige Aaretag i en Jolle og Tom Platts *Ohio*-Spankuleren henover Dækket.

»Det er nydeligt at se, hvor han kommer efter det,« sagde lange Jack en taaget Eftermiddag, da Harvey stod paa Udkig ved Gangspillet. »Jeg tør vædde min Løn og Andel i Fortjenesten paa, at det er den rene Komedie for ham, og at han bilder sig ind, han er en kæk Sømand. Se bare paa hans Ryg nu.«

»Saadan begynder vi allesammen,« sagde Tom Platt. »Drengene de leger hele Tiden, indtil de har leget saa længe, at de er voksne Mænd, og saa leger de videre, indtil de dør — stadig i Leg og Indbildning. Det gjorde jeg selv om Bord paa gamle *Ohio*, véd jeg nok. Den første Gang, jeg

havde Vagt — og det var, mens Skibet laa i Havn — følte jeg mig som en større Sømand end selve Farragut. Dan er fuld af samme Slags Indbildninger. Se nu bare paa dem, hvor de spiller to ægte Ulke — hvert Haar paa deres Hoved er en Tovende og deres Blod er svensk Tjære.« Han vendte sig til Kahytskappen og sagde ned gennem den: »Jeg tror, du har taget fejl i din Dom for en Gangs Skyld, Disko. Hvad i al Verden fik dig til at fortælle os allesammen, at Drengen var gal?«

»Det var han,« svarede Disko. »Saa gal som et Daarekistelem, da han kom om Bord. Men jeg vil indrømme, at han har rettet sig betydeligt siden den Tid. Jeg har kureret ham.«

»Han spinder nogle gode Ender,« sagde Tom Platt. »Forleden Aften fortalte han os om en Hvalp paa hans egen Alder, som kørte med fire i Toledo, tror jeg det var, og gav Selskaber for en Flok Hvalpe af samme Slags. Nogle snurrige Æventyr, men uhyre interessante. Han kan Masser af dem.«

»Han laver dem vist ud af sit eget Hoved,« raabte Disko nede fra Kahytten, hvor han havde travlt med Logbogen. »Man kan da sige sig selv, at det er Løgn altsammen. Men der er ingen, der hopper paa det, undtagen Dan, og selv han griner

af det. Det har jeg hørt ham gøre bag min Ryg.«

»Véd I, hvad Simon Peter Calhoun sagde, da det hed sig, at hans Søster Hetty skulde giftes med Lawrence Jerauld, og da Kammeraterne drillede ham med det nede i Georges?« drævede Onkel Salters, som stilfærdigt havde slaaet sig ned i Læ af den styrbords Jolle.

Tom Platt dampede paa sin Pibe i haanlig Tavshed; han var selv fra Cape Cod og havde kunnet den Historie udenad i kun tyve Aar. Onkel Salters vedblev med en hæs Latter:

»Simon Peter Calhoun, han sagde om Lawrence — og det havde han for Resten Ret i —: ‚Halvdelen af ham hører hjemme paa Fattighuset,' sagde han, ‚og Halvdelen paa Daarekisten, og saa kommer de og fortæller mig, at hun har faaet en rig Mand.' Simon Peter Calhoun, han var nu saa gabflabet og sagde altid den Slags Ting.«

»Han sagde dem i det mindste ikke paa pennsylvanisk Kragemaal,« svarede Tom Platt. »Lad du hellere en Mand fra Cape Cod om at fortælle den Historie; dér hørte Calhouns hjemme.«

»Ja, jeg giver mig ikke ud for at være Deklamator,« sagde Salters. »Det er Moralen af Historien, som jeg ønsker at fremhæve. For den pas-

ser nemlig aldeles paa vores Harvey. Halvdelen af ham hører hjemme paa Fattighuset og Halvdelen paa Daarekisten, og saa er der dem, der tror, at han er rig. Høh!«

»Har I nogensinde tænkt over, hvor dejligt det maatte være at sejle med et helt Mandskab af Salterser?« sagde lange Jack. »Halvdelen af ham hører hjemme bag Ploven og Halvdelen paa Møddingen, som Calhoun ikke sagde, og saa bilder han sig endda ind, at han er Fisker!«

Der blev almindelig Latter paa Salters' Bekostning.

Disko tav og arbejdede videre paa Logbogen, som han førte med en stor, spids Haandskrift; Posterne i den lød omtrent saaledes, Side efter Side:

17. Juli. Denne Dag tæt Taage og faa Fisk. Sejlede længere mod Nord. Saaledes ender denne Dag.

18. Juli. Denne Dag begynder med tæt Taage. Fangede faa Fisk.

19. Juli. Denne Dag begynder med let Brise fra NO. og smukt Vejr. Fangede mange Fisk.

20. Juli. Denne Dag, som er Søndag, begynder med Taage og let Brise. Saaledes

ender denne Dag. Sum af Fisk fangede i denne Uge: 3478.

De arbejdede aldrig om Søndagen, men barberede og vaskede sig, hvis Vejret var godt, og Pennsylvania sang Salmer. En eller to Gange lod han et Vink falde om, at hvis de andre ikke vilde tage det ilde op, troede han næsten, at han kunde prædike en Smule for dem. Onkel Salters havde nær drejet Halsen om paa ham ved den blotte Tanke, og mindede ham om, at han ikke var Præst og derfor ikke maatte tænke paa sligt. — »Ellers ender det med, at han kommer til at huske Johnstown,« forklarede Salters de andre, »og hvad vil der saa ske?« — Derfor ordnede de Sagen saaledes, at han skulde læse højt af en Bog, der kaldtes »Josephus«. Det var et gammelt Bind indbundet i Læder, med hundrede Rejsers Lugt i sig, meget solid og meget lignende en Bibel, men oplivet af Beretninger om Slag og Belejringer; og den læste de næsten fra Begyndelsen til Enden. For Resten var Penn et stilfærdigt lille Menneske. Undertiden sagde han ikke et Muk tre Dage i Træk, skønt han spillede Dam, lyttede til Viserne og lo ad Fortællingerne. Naar de forsøgte paa at sætte Liv i ham, svarede han: »Jeg vil nødig have

Udseende af at være en daarlig Kammerat, men det er, fordi jeg ikke har noget at sige. Jeg har en Følelse af, at mit Hoved er helt tomt. Jeg har næstendels glemt mit eget Navn.« Og han vendte sig til Onkel Salters med et spørgende Smil.

»Naturligvis Pennsylvania Pratt,« brølede Salters. »Næste Gang glemmer du vel, hvem jeg er.«

»Nej — aldrig,« svarede Penn og bed Læberne fast sammen. »Naturligvis Pennsylvania Pratt,« gentog han saa atter og atter. Undertiden tog Onkel Salters fejl og sagde ham, at han hed Haskins eller Rich eller M'Vitty; men Penn var lige tilfreds — til næste Gang.

Han var altid uhyre god imod Harvey og havde ondt af ham, baade fordi han var kommen bort fra sine Forældre, og fordi han efter Penns Tro ikke var rigtig i Hovedet. Og da Salters saa, at Penn holdt af Drengen, blev ogsaa han mildere stemt imod ham. Salters var ikke nogen elskværdig Person (han ansaa det for sin Pligt at holde Styr paa Drengene); og første Gang Harvey — under Frygt og Bæven, paa en stille Dag, og med Dan bagved sig rede til at hjælpe — kravlede op til Stormastens Knap, ansaa han det for sin Pligt at hænge Salters' store Søstøvler deroppe — et

Syn, der vakte Spot og Haan paa den nærmeste Skonnert.

Overfor Disko tog Harvey sig derimod ingen Friheder, ikke en Gang, da den gamle Mand ophørte at give ham direkte Ordrer og tiltalte ham, ligesom Resten af Mandskabet, med: »Du er nok saa venlig at gøre det og det« og »Du gjorde vist bedst i at« og saa videre. Der var noget om de glatragede Læber og de rynkede Øjenkroge, der virkede betydeligt afsvalende paa ungt Blod.

Disko forklarede ham Betydningen af Søkortet, der var fuldt af Tommelfingermærker og Passerprikker; det var betydeligt bedre end de Kort, Regeringen udgav, sagde han. Disko førte ham med Blyanten i Haanden fra Ankerplads til Ankerplads over hele den lange Række af Banker — Le Have, Vestbanken, Banquereau, St. Pierre, den grønne Banke og den store Banke — og hele Tiden snakkede han »Torskemaal«. Disko satte ham ogsaa ind i Begyndelsesgrundene af Arbejdet med »Svineaaget«.

I denne Henseende overgik Harvey Dan, thi han havde fra sin Fader arvet et godt Hoved for Talstørrelser, og Tanken om at kunne uddrage Kundskab af et enkelt Glimt af Bankernes matte Sol tiltalte hans livlige Forstand. Men hvad andre

maritime Sager angaar, belemredes han af sin Alder. Som Disko sagde, han burde være begyndt, da han var ti Aar gammel. Dan kunde sætte Madding paa Linen eller lægge Haanden paa hvilketsomhelst Reb, det skulde være, i Mørke; en Gang, da de var i Knibe, fordi Onkel Salters havde faaet en Byld paa Haandfladen, kunde han endogsaa hjælpe med til at gøre Fisken i Stand. Han kunde styre, naar det da ikke blæste altfor stærkt, og forstod at rette sig efter Følelsen af Vinden paa sit Ansigt og at støtte *Her er vi*, netop naar det gjordes nødigt. Alt dette gjorde han ligesaa mekanisk, som han krøb omkring i Rigningen eller gjorde sin Jolle til en Del af sit eget Legeme og Villie. Men han kunde ikke overføre sine Ævner paa Harvey.

Alligevel var der en Del at lære om Bord paa Skonnerten paa Stormdage, naar de laa i Folkelukafet eller sad paa Kistebænkene i Kahytten, mens Reserve-Øjebolte, Lodder og Ringe rullede og raslede under Pavserne i Samtalen. Disko fortalte om Hvalfangerrejser i Halvtredserne; om store Hunhvaler, der blev dræbte ved Siden af deres Unger; om deres Dødskamp paa de sorte, urolige Søer, og om Blodet, som sprøjtede fyrretyve Fod op i Luften; om Baade, der blev slaaede i Splin-

ter; om patenterede Harpunudskydningsapparater, som gik af i den gale Ende og bombarderede det rædselsslagne Mandskab; om Spækophugning og Tranudkogning, og om den forfærdelige Isskruning i 1871, da tolv hundrede Mand blev kastet hjemløse ud paa Isen i Løbet af tre Dage — vidunderlige Historier, og allesammen sandfærdige. Men endnu vidunderligere var hans Historier om Torskene, og hvordan de taltes ved og drøftede deres private Anliggender dybt nede under Kølen.

Lange Jacks Smag gik mere i Retning af det overnaturlige. Han kunde faa dem til at lytte i dyb Tavshed til sine uhyggelige Historier om Skrigene paa Stranden ved Monomy, der spotter og forfærder ensomme Muslingefiskere; om Strandvaskere, som aldrig var blevne ordentlig begravede; om skjulte Skatte paa Fire Island, der bevogtedes af Gengangere af Sørøvere; om Skibe, der i Taage var sejlede lige tværs over Truro By; om den Havn i Maine, hvor kun Fremmede vil lægge sig for Anker to Gange paa et bestemt Sted, fordi et dødt Baadsmandskab ved Midnatstid kommer roende hen til Skibet med Ankeret i Boven af deres gammeldags Baad, og fløjter — ikke raaber, men fløjter — efter den Mands Sjæl, der har forstyrret deres Fred.

Harvey havde den Tro, at Østkysten af hans Fødeland, fra Mount Desert og sydpaa, hovedsagelig var beboet af Mennesker, som tog deres Heste med sig derud om Sommeren og boede i flotte Villaer med Parketgulve og Fløjelsportierer. Han lo ad Spøgelsehistorierne — om end ikke slet saa meget, som han vilde have gjort for en Maaned siden — men endte med at sidde stille og gyse.

Tom Platt fortalte om sin uopslidelige Rejse rundt om Kap Horn med gamle *Ohio* i de Dage, da Tampen endnu eksisterede om Bord paa en Flaade, som nu er ligesaa fuldstændig uddød som Dronten — den Flaade, der forsvandt under den store Borgerkrig. Han fortalte dem, hvordan man lader en Kanon med gloende Kugler ved at lægge en Klat vaadt Ler mellem Kuglen og Kardusen; hvordan de sprutter og ryger, naar de rammer Træ, og hvordan de smaa Skibsdrenge paa *Miss Jim Buck* slog Vand paa dem og raabte til Fortet om at hænge i. Og han fortalte Blokadehistorier — om hvor lange Ugerne blev, naar man laa for Anker og ikke havde andet at more sig med end at se Damperne afrejse, naar de havde brugt deres Kul op, og komme tilbage med frisk Forsyning (for Sejlskibene var der ingen Forandring); om

Storme og om Frost — Frost, som gav to hundrede Mand Arbejde nok for Nat og Dag med at hugge Isen løs fra Ankertove, Blokke og Rigning. Frost saa slem, at Kabyssens Komfur var ligesaa rødglødende som Fortets Kugler, og Folkene drak Kakao i Spandevis. Dampen kunde Tom Platt ikke rigtigt forsone sig med; da han traadte ud af Tjenesten, var den noget forholdsvis nyt. Han indrømmede, at den kunde være en meget køn Opfindelse til Brug i Fredstid, men ventede fortrøstningsfuldt paa den Dag, da man atter vilde benytte Sejl paa Fregatter af ti tusind Tons Drægtighed og med hundrede og halvfemsindstyve Fod lange Bomme.

Manuels Tale var langsom og stilfærdig og drejede sig kun om smukke Piger paa Madeira, som vaskede Tøj i tørre Flodlejer ved Maanens Lys og under Banantræernes svajende Grene; han fortalte Helgenlegender og Historier om mærkelige Baller eller Slagsmaal i Newfoundlands kolde Havnebyer. Salters var væsentlig agrarisk, thi skønt han læste og fortolkede Josephus, var det hans Mission her i Livet at paavise, hvilken overvejende Værdi Grøngødning, navnlig Kløver, havde i Sammenligning med Fosfat af en hvilkensomhelst Slags. Han skældte ud paa Fosfater; han halede fedtede Land-

mandsbøger op af sin Kiste og læste med opløftet Pegefinger højt for Harvey, for hvem det var Græsk altsammen. Lille Penn blev saa oprigtigt bedrøvet, da Harvey gjorde Løjer med Salters' Foredrag, at Drengen opgav det og led i høflig Tavshed. Og det havde Harvey rigtig godt af.

Kokken deltog naturligvis ikke i disse Samtaler. Som Regel talte han kun, naar det var uundgaaelig nødvendigt; men til Tider kom der en underlig Talens Gave over ham, og saa kilte han paa i Timevis, halvt paa Gælisk, halvt paa tarveligt Engelsk. Han var særligt meddelsom overfor Drengene, og han tilbagekaldte aldrig sin Spaadom, at Harvey en Gang vilde blive Dans Herre, og at han vilde opleve det. Han fortalte dem om Postgangen om Vinteren oppe ved Kap Breton, om Hundeslæderne, der gaar til Coudray, og om Isbryderen *Arctic*, som holder Farvandet aabent mellem Fastlandet og Prince Edward Island. Saa fortalte han dem Historier, som hans Moder havde fortalt ham, om Livet langt sydpaa, hvor Vandet aldrig frøs; og han sagde, at naar han døde, vilde hans Sjæl komme til at ligge paa en varm, hvid, sandet Strandbred med viftende Palmetræer ovenover. Det forekom Drengene at være et meget underligt Indfald af et Menneske, som aldrig i sit

Liv havde set en Palme. Regelmæssig ved hvert Maaltid spurgte han desuden Harvey, og kun Harvey, om Maden var lavet efter hans Smag; og dette fik altid anden Vagt til at le. Alligevel havde de stor Respekt for Kokkens Klogskab, og betragtede derfor i deres Hjærter Harvey som noget af et Lykkebarn.

Og medens Harvey saaledes indsugede nye Kundskaber gennem hver Pore og styrkede sit Helbred ved hvert Aandedræt af den herlige Luft, sejlede *Her er vi* omkring paa Bankerne og besørgede sit Arbejde, og de sølvgraa Bunker af godt stuvede Fisk steg højere og højere nede i Lasten. Ikke en eneste Dags Fangst var over det sædvanlige, men Gennemsnitsdagene var mange og fulgte tæt efter hverandre.

En Mand af Diskos Ry blev naturligvis nøje iagttaget af sine Naboer — de »klistrede sig op ad ham«, sagde Dan — men han havde en særdeles lykkelig Ævne til at smutte fra dem i de tætte, tunge Taageskyer. Disko havde to Grunde til at ønske at undgaa Selskab. For det første holdt han mest af at prøve sine Eksperimenter paa egen Haand; og for det andet syntes han ikke om det blandede Selskab, som man træffer paa en Flaade af alle Nationer. De fleste Fartøjer hører

ganske vist hjemme i Gloucester, og somme er fra Provincetown, Harwich, Chatham og nogle af Havnene i Maine; men Mandskaberne kommer Gud véd hvorfra. Risiko avler Hensynsløshed, og naar dertil kommer Begærlighed, er der Mulighed for og Udsigt til alle Slags Ulykker i den talrige Flaade, der ligesom en Flok Faar samler sig om en stiltiende anerkendt Fører.

»Lad Brødrene Jerauld føre dem,« sagde Disko. »Vi er nødte til at ligge iblandt dem en Stund paa Østrevlerne, skønt hvis Lykken varer ved, bliver det ikke længe, vi kommer til at ligge dér. Hvor vi nu er, Harvey, betragtes slet ikke som noget godt Sted.«

»Ikke det?« svarede Harvey, som netop trak Vand op (han havde nu lært, hvordan han skulde kaste Spanden ud for at faa den fuld) efter en ualmindelig lang Rensning. »Saa skulde det saamænd more mig at støde paa et daarligt Sted, for en Forandrings Skyld.«

»Det eneste Sted, det kunde more mig at se — for jeg bryder mig ikke om at støde paa det — er Eastern Point,« sagde Dan. »Hør, Fa'er, det ser ud til, at vi ikke behøver at ligge mere end en fjorten Dages Tid paa Revlerne. Dér vil du træffe saa meget Selskab, du ønsker, Harvey.

Og dér begynder vi at arbejde for ramme Alvor. Saa er der ikke noget, der hedder regelmæssige Maaltider; man tager en Bid, naar man er sulten, og man sover, naar man ikke kan holde Øjnene aabne. Det er endda godt, at du ikke blev fisket op en Maaned senere, end du blev, ellers havde vi ikke haft Tid til at dressere dig til Fiskeriet paa ‚Jomfruen'.«

Paa Søkortet fandt Harvey baade »Jomfruen« og en Gruppe Revler med underlige Navne, som var Togtets vigtigste Maal, og han hørte, at hvis de havde Held med sig, kunde de »fugte Resten af deres Salt« dér; men da han saa, hvor lille »Jomfruen« var (den var kun en lillebitte Prik paa Kortet), tænkte han med Undren paa, hvordan selv en Mand som Disko skulde kunne finde den ved Hjælp af Kvadranten og Loddet. Det gik imidlertid senere op for ham, at Disko mageligt kunde løse baade denne og andre Opgaver, og endog kunde hjælpe andre.

Nede i Kahytten hang en stor, sort Skoletavle, fire Fod bred og fem høj, og Harvey havde aldrig kunnet forstaa, hvad den skulde gøre godt for, førend de en Dag, efter flere Dage i Træk at have haft en aldeles uigennemsigtig Taage, hørte de umelodiske Hyl af en Haandkraftsirene — et

Instrument, hvis Røst lyder som en brystsyg Elefants.

De var netop i Færd med at sejle et lille Stykke til en anden Ankerplads og havde for Nemheds Skyld ikke hejset Ankeret helt op.

»En Raasejler, som skriger efter Breddegraden,« sagde lange Jack. De pjaskvaade, røde Forsejl paa en Bark gled ud fra Taagen, og *Her er vi* brugte maritim Stenografi og ringede tre Slag paa Klokken. Under Skrigen og Raaben blev de øverste Sejl paa det større Skib brasede bak.

»Franskmand,« sagde Onkel Salters haanligt. »En Skude fra St. Malo til Miquelon.« Landmanden havde gode Øjne til Søs. »Jeg er næsten helt læns for Tobak, Disko.«

»Det er ligesaa hos os,« sagde Tom Platt. »Hov! *Bakkez-vous — bakkez-vous! Holdez* væk, I bredbovede Franskmænd! Hvor kommer I fra, — St. Malo, hvad?«

»*Aha! oui! oui! Clos Poulet! St. Malo! St. Pierre et Miquelon*,« skreg det andet Skibs Mandskab, svang deres uldne Huer og lo. Saa stemte de alle i med: »*Brett! Brett!*«

»Hent Brædtet herop, Dan. Det er mere end jeg kan forstaa, hvordan de Franskmænd nogen-

sinde naar nogetsteds hen, undtagen saadan i al Almindelighed et eller andet Sted paa den brede Side af Amerika. 46 Grader 49 Minutter er godt nok til dem; og det er vist ogsaa saa omtrent rigtigt.«

Dan malede disse Tal med Kridt paa Tavlen og hængte den op i Storvantet under et Kor af *Merci* fra Barken.

»Jeg synes, det ser saa uvenligt ud at lade dem stikke af med det,« bemærkede Salters og følte i sine Lommer.

»Har du lært Fransk siden sidste Tur?« svarede Disko. »Jeg bryder mig ikke om at faa Ballaststen smidt i Hovedet paa os, fordi du raaber *foudre* og *cochon* efter Franskmændene, saadan som du gjorde den Gang paa Højden af Le Have.«

»Harmon Rush sagde, at det var den rigtige Maade at sætte Liv i dem paa. Men denne Gang skal jeg nok holde mig til mit Modersmaal. Vi trænger allesammen svært til Tobak. Unge Mand, kan du ikke tale Fransk?«

»Jo bevares,« svarede Harvey frejdigt; og saa brølede han: »Halløj! Hør! *Arrêtez-vous! Attendez! Nous sommes venant pour tabac.*«

»*Ah, tabac, tabac!*« raabte de og lo igen.

»Det kunde de forstaa. Lad os saa sætte en Jolle i Vandet,« sagde Tom Platt. »Jeg har ikke Translatørbevilling i Fransk, men jeg kender et andet Sprog, som jeg vel nok kan klare mig med. Kom med, Harvey, og vær Tolk.«

Larmen og Virvarret, da han og Harvey blev halede op ad Barkens sorte Side, var ubeskrivelige. Alle Kahytsvæggene var behængte med spraglede Billeder af den hellige Jomfru — Vor Frue af Newfoundland kaldte de hende. Harvey opdagede, at hans Fransk ikke var til at bruge her paa Bankerne, og hans Konversation indskrænkede sig derfor til Nik og Grin. Men Tom Platt slog ud med Armene og klarede sig glimrende. Kaptajnen gav ham en Snaps af noget aldeles ubeskriveligt Brændevin, og Mandskabet, som med deres laadne Halse, røde Huer og lange Knive saa ud, som om de var tagne lige fra en Opera-comique-Scene, hilste ham som en Broder. Saa begyndte Handelen. Tobak havde de mere end nok af — amerikansk Tobak, som aldrig havde betalt Told i Frankrig, men de trængte til Chokolade og Beskøjter. Harvey roede tilbage for at ordne Sagen med Kokken og Disko, som ejede Provian-

ten, og da han kom igen, blev Kakaodaaserne og Beskøjtsækkene eftertalte ved Franskmandens Rat. Det lignede Delingen af Byttet om Bord paa et Sørøverskib; men Tom Platt roede hjem med Ruller af sort Tobak om Halsen og alle Lommer fulde af Skraa og Cavendish. Saa gled de gemytlige Sømænd bort i Taagen, og det sidste, Harvey hørte til dem, var et lystigt Kor:

»*Par derrière chez ma tante,*
Il y a un bois joli,
Et le rossignol y chante
Et le jour et la nuit . . . . .
Que donneriez-vous, belle,
Qui l'amènerait ici?
Je donnerai Québec,
Sorel et Saint Denis.«

»Hvordan gik det til, at mit Fransk ikke blev forstaaet, men dit Tegnsprog blev det?« spurgte Harvey, da Udbyttet af Handelen var bleven fordelt mellem *Her er vi*'s Besætning.

»Tegnsprog!« lo Tom Platt. »Ja, det kan du gærne kalde det, men det Tegnsprog er betydeligt ældre end dit Fransk, Harvey. De franske Skibe er altid propfulde af Frimurere; det er Grunden.«

»Er du da Frimurer?«

»Ser næsten ud til det, ikke sandt?« svarede Orlogsgasten og stoppede sin Pibe. Harvey havde faaet et nyt Havets Mysterium at gruble over.

SJETTE KAPITEL.

Hvad der slog Harvey mest, var den overordentlig famlende Maade, paa hvilken somme Fartøjer vankede om paa det udstrakte Atlanterhav. Fiskerbaade, som Dan sagde, var naturligvis afhængige af deres Næstes Velvillie og bedre Viden; men man kunde vente sig noget mere af Dampere. Dette udtalte han efter nok et interessant Møde, da de var blevne forfulgte hele tre Mil af en stor, klodset, gammel Kvægdamper med et helt overbygget øverste Dæk, der stank som tusind Kvægbaase. En Officer i stærk Sindsbevægelse hylede til dem gennem en Raaber, og Damperen laa og rullede hjælpeløst paa Vandet, mens Disko lod *Her er vi* løbe ned i Læ af den og sagde et Par borgerlige Ord til Kaptajnen.

»Hvor I er — hvad? I fortjente ikke at være nogetsteds. I Svinebæster af Kvægdrivere, som vralter rundt i rum Sø uden at tage det mindste

Hensyn til andre Folk, og som har Øjnene i jeres Kaffekop i Stedet for i jeres dumme Hoveder.«

Hvorefter Kaptajnen dansede rundt paa Kommandobroen og sagde noget om Diskos egne Øjne.

»Vi har ikke faaet nogen Observation i tre Dage. Tror De, jeg kan føre Skuden i Blinde?« raabte han.

»Det kan jeg i det mindste,« svarede Disko. »Hvad er der blevet af jeres Lod? Har I ædt det? Kan I ikke lugte Bund, eller stinker Kre'turerne for meget?«

»Hvad fodrer I dem med?« spurgte Onkel Salters uhyre alvorligt, thi Staldlugten vakte Landmanden i ham. »Jeg har hørt sige, at de bliver saa græsseligt afmagrede paa saadan en Rejse. Det er jo naturligvis noget, der ikke rager mig, men jeg skulde dog næsten tro, at Oliekager brækkede i Smaastykker og overdryssede —«

»Du glade Verden!« sagde en Kvægvogter i rød Uldskjorte, der saa ud over Rælingen. »Hvilken Daarekiste er den Langskæg sluppet ud af?«

»Unge Mand,« begyndte Salters og krøb op i Fokkevantet, »maa jeg fortælle Dem, førend vi gaar videre, at jeg har —«

Officeren paa Broen tog overordentlig høfligt sin Kasket af.

»Undskyld,« sagde han, »men jeg bad om at faa at vide, hvor vi er. Hvis den agrariske, haarrige Herre vil være saa elskværdig at lukke Flaben, vil den søgrønne, skeløjede Østers muligvis nedlade sig til at belære os.«

»Nu har du gjort mig til Nar, Salters,« sagde Disko vredt. Han kunde ikke staa sig overfor den Slags Bemærkninger og brølede derfor Længden og Bredden uden flere Gardinprædikener.

»Den Skonnert er fuld af Idioter, det er sikkert nok,« bemærkede Kaptajnen, mens han ringede paa Maskintelegrafen og kastede et Bundt Aviser over paa *Her er vi*.

»Af alle nederdrægtige Idioter i hele Verden er han og hans Bande omtrent de værste, jeg nogensinde har set — næst efter dig, Salters,« sagde Disko, da *Her er vi* skød over Stævn. »Jeg var netop i Færd med at sige ham min Mening om saadan at drive rundt i dette Farvand som et Barn, der ikke kan finde hjem, da du afbryder mig med dit fjollede Landmandsvrøvl. Kan du da aldrig lære at holde hver Ting for sig?«

Harvey, Dan og de andre holdt sig tilbage, blinkede til hinanden og morede sig kosteligt; men Disko og Salters skændtes alvorligt lige til Aften, idet Salters hævdede, at en Kvægdamper i Virke-

ligheden ikke var andet end en flydende Stald, mens Disko holdt paa, at selv om dette var Tilfældet, udkrævede almindelig Velanstændighed og Fiskerstolthed, at han burde have »holdt hver Ting for sig«. Lange Jack fandt sig en Stund i det i Tavshed — en vred Skipper bringer hele Mandskabet til at føle sig ilde til Mode — men efter Aftensmaden sagde han tværs over Bordet:

»Hvad nytter det til at ærgre sig over, hvad de vil sige?«

»Den Historie faar vi reven i Næsen i Aarevis, vil jeg bare lade jer vide,« svarede Disko. »Oliekager overdryssede!«

»Med Salt naturligvis,« sagde Salters uden Spor af Anger. Han sad og læste Landbrugsefterretningerne i en ugegammel Avis fra New York.

»Det er nederdrægtigt ydmygende for alle mine Følelser,« vedblev Skipperen.

»Det forstaar jeg ikke,« sagde Fredsstifteren lange Jack. »Hør nu en Gang, Disko! Gives der noget andet Fartøj paa Søen i et Vejr som dette, der kunde have mødt en Damper og ikke blot givet den Længde og Bredde, men oven i Købet — oven i Købet, siger jeg — kunde have ført en helt fornuftig Diskussion med den om, hvordan man skal behandle Kvæg til Søs? Glemme det!

Nej, naturligvis vil de ikke glemme det. Det var den indholdsrigeste Samtale, der nogensinde er bleven ført. Og vi havde hele Fordelen paa vor Side.«

Dan sparkede til Harvey under Bordet, og Harvey kvaltes i sin Thekop.

»Ja,« sagde Salters, som følte, at der var bleven lagt et lille Plaster paa hans Ære, »jeg sagde jo straks i Begyndelsen, at det ikke ragede mig.«

»Og netop da,« sagde Tom Platt, der var en erfaren Mand i Disciplins- og Etikettespørgsmaal, »netop da synes jeg, at du skulde have standset ham, Disko, dersom du mente, at Samtalen vilde falde paa Ting, som — som ikke skulde berøres.«

»Kan gærne være, at du har Ret,« sagde Disko, som her saa en Udvej til et hæderligt Tilbagetog fra sit Anfald af Værdighed.

»Ja naturligvis,« sagde Salters. »Du er jo Skipper her om Bord, og havde du givet mig et Vink, vilde jeg med Glæde have tiet stille — ikke paa Grund af min Overbevisning, men bare for at give vores to Satans Drenge et godt Eksempel.«

»Sagde jeg det ikke nok, Harvey, at Turen vilde komme til os, inden de blev færdige?« hviskede Dan. »Det er altid de Satans Drenge. Men jeg vilde ikke have undværet den Forestil-

ling, om man saa havde budt mig Halvparten af en Helleflynderbaad.«

»Alligevel burde du have holdt hver Ting for sig,« sagde Disko, og Kamplysten blussede atter op i Salters' Øje, mens han stoppede sin Pibe.

»Det er en meget god Ting at holde hver Ting for sig,« indskød lange Jack, fast bestemt paa at afværge Uvejret. »Det var det, som Steyning af Firmaet Steyning & Hare opdagede, den Gang han gjorde Counahan til Kaptajn paa *Marilla D. Kuhn* i Stedet for Kaptajn Newton, der havde faaet Gigtfeber og ikke kunde tage af Sted. Navigatøren Counahan kaldte vi ham.«

»Nick Counahan gik aldrig om Bord for saa meget som en Nat, hvis der ikke stod en Masse Rom opført paa Proviantlisten,« sagde Tom Platt, som fulgte lange Jacks Eksempel. »Han plejede at drive rundt hos alle Rhedere i Boston i Forventning om, at Vorherre vilde gøre ham til Fører af en Bugsérbaad for hans Fortjenesters Skyld. Sam Coy, der boede paa Atlantic Avenue, gav ham gratis Kost og Logis i over et Aar bare for hans Historiers Skyld. Navigatøren Counahan! Javel! Det er vel en femten Aar siden, at han døde, ikke sandt?«

»Sytten, tror jeg; han døde samme Aar, som

Caspar M'Veagh blev bygget. Men han kunde nu aldrig holde hver Ting for sig. Steyning tog ham af samme Grund, hvorfor Tyven tog den varme Kakkelovn — fordi der ikke var andet at faa den Gang. Alle Folk var ude paa Bankerne, og Counahan skrabede den mærkværdigste Bande af et Mandskab sammen. Og det kan nok hænde sig, at de tog Rom om Bord! *Marilla* kunde have flydt med Assurance og det hele i de Ladninger af Rom, som de stuvede i den. Saa forlod de Boston Havn for at sejle til den store Banke med en rygende Nordvester agterind og alle Mand plakatfulde. Og Vorherre holdt sin Haand over dem, thi de satte ikke en Vagt og de rørte ikke ved et Tov, førend de havde set Bunden paa et Fad Rom. Det varede omtrent en Uge, saa vidt Counahan kunde huske. (Aa, bare jeg kunde fortælle Historien saadan, som han fortalte den!) Og hele Tiden blæste Vinden som bare Pokker, og *Marilla* — det var Sommer, og den havde faaet en ny Forstang — skød en god Fart. Saa fik Counahan Svineaaget frem og rodede med det en Stund, og ved Hjælp af det og Kortet og Tømmermændene i sit Hoved hittede han da ud af, at de maatte være syd for Sable Island, hvad han syntes, var godt sejlet; men han sagde ikke noget

om det. Saa satte de Tap i nok et Romfad og opgav foreløbig at spekulere. *Marilla* havde lagt sig over, da de tabte Boston Havnefyr af Sigte, og havde ikke en eneste Gang siden den Tid løftet sin læ Ræling, men var sejlet videre med samme Kurs. Men de saa hverken Tang eller Maager eller Skonnerter; og saa gik det op for dem, at de havde været til Søs en fjorten Dages Tid, og de begyndte at blive bange for, at Banken havde trukket sig tilbage fra Forretningen. Derfor loddede de og fik tredsindstyve Favne. ‚Der har vi det,' sagde Counahan. ‚Der har vi det saagu! Jeg har ført jer lige midt ind paa Banken, og naar vi faar tredive Favne, saa tager vi fat. Ja, Counahan, det er en flink Fyr,' sagde han. ‚Navigatøren Counahan!'

Ved næste Lodskud fik de halvfems. Saa siger Counahan: ‚Enten har Lodlinen strakt sig, eller ogsaa er Banken sunken.'

De halede Lodlinen op, for de var netop i en Tilstand, da sligt forekom dem saa overmaade sandsynligt, og de satte sig paa Dækket og gav sig til at tælle Knobene og fik Linen filtret sammen til et gyseligt Roderi. Og *Marilla* gled videre, stadig med god Fart, og lidt efter mødte de en Fragtdamper, og Counahan prajede den.

‚Har De ikke set nogle Fiskerbaade for nylig?' siger han saadan ligesom rent tilfældigt.

‚Jo, dem er der nok af ud for den irske Kyst,' svarer Damperen.

‚Aa, gaa hjem og læg jer!' sagde Counahan. ‚Hvad har jeg med den irske Kyst at bestille?«

‚Ja, hvad bestiller De da her?' svarede Damperen.

‚Du glade Verden!' sagde Counahan (det sagde han altid, naar hans Pumper var i Uorden og han ikke var rigtigt vel til Pas) — ‚Du glade Verden!' sagde han. ‚Hvor er jeg da egentlig?'

‚Fem og tredive Mil fra Kap Clear,' svarede Damperen, ‚hvis det kan være Dem nogen Trøst.'

Counahan gav et Hop paa fire Fod og syv Tommer. Kokken maalte det bagefter.

‚Trøst!' sagde han nok saa uforknyt. ‚Tror De, jeg er et Guds Ord fra Landet? Fem og tredive Mil fra Kap Clear, og det er fjorten Dage siden jeg sejlede fra Boston. Du glade Verden, det er en Rekord, saa sandt som jeg har en Moder i Skibbereen!'

Ja, tænk nu en Gang, sikken en Frækhed! Men han kunde nu aldrig holde hver Ting for sig. Naa, Mandskabet hørte næsten allesammen hjemme i Cork og Kerry, undtagen en Mand fra Maryland,

som vilde hjem igen, men ham kaldte de en Oprører, og saa sejlede de gamle *Marilla* ind til Skibbereen, og morede sig en Uges Tid med at besøge Slægt og Venner derhjemme i Fædrelandet og slaa ordentligt til Skaglerne. Saa sejlede de tilbage, og det tog dem to og tredive Dage at krydse op til Bankerne igen. Det led allerede ud paa Eftersommeren, og Provianten var ved at slippe op for dem, saa derfor sejlede Counahan uden videre Omsvøb lige hjem til Boston.«

«Og hvad sagde Rhederne?« spurgte Harvey.

»Hvad skulde de sige? Fisken var paa Bankerne, og Counahan laa ved Bolværket og pralede af den Rekord, han havde sat tværs over Atlanterhavet! Det maatte de lade sig nøje med. Og det kom altsammen af, at Mandskabet og Rommen ikke var bleven holdt hver for sig, for det første, og af, at Skibbereen var bleven forvekslet med Banquereau, for det andet. Ok ja, Navigatøren Counahan, Gud glæde hans Sjæl! Han var en dejlig Krabat!«

»En Gang sejlede jeg med *Lucy Holmes*,« sagde Manuel med sin blide Stemme, »og de vilde ikke købe vore Fisk i Gloucester, i det mindste ikke give en ordentlig Pris for dem. Saa stak vi til Søs igen i den Hensigt at sælge dem til et eller

andet Fartøj fra Fayal. Saa fik vi frisk Vind og usigtbar Vejr, og Kulingen friskede mere og mere op, og vi holdt os i Ro i Kahytten og drev meget hurtigt — ingen vidste hvorhen. Tilsidst saa vi da Land, og det begyndte at blive noget varmt i Luften. Saa kom der en to, tre Negere roende ud til os. Vi spurgte dem, hvor vi var, og de sagde — hvad tror I?«

»De kanariske Øer,« sagde Disko efter et Øjebliks Betænkning. Manuel rystede paa Hovedet med et Smil.

»Kap Blanco,« foreslog Tom Platt.

»Nej. Endnu værre. Vi var syd for Bezagos, og Baaden var fra Liberia! Saa solgte vi vore Fisk dér! Det var ikke saa daarligt, hvad?«

»Kan en Skonnert som denne sejle helt over til Afrika?« spurgte Harvey.

»Den kan sejle rundt om Kap Horn, hvis det er Umagen værdt og Provianten holder ud,« svarede Disko. »Min Fader, han førte sin Skude — det var et Slags Pinkskib paa vel omtrent en halvhundrede Tons — *Rupert* hed det — han førte det op til Grønlands Isbjærge det Aar, da Halvdelen af vor Flaade prøvede, om der var Torsk at faa dér. Og hvad der var mere, han tog min Moder med sig — formodentlig for at vise hende,

hvordan han tjente sine Penge, og saa frøs de inde, og jeg blev født paa Højden af Disko-Øen. Naturligvis kan jeg ikke selv huske noget om det. Vi sejlede hjem, da Isen kom i Drift om Foraaret, men de gav mig Navn efter mit Fødested. Det var ikke nogen rigtig rar Behandling for et Pattebarn at faa; men vi begaar jo allesammen vore Fejltagelser her i Livet.«

»Sandt nok, sandt nok!« sagde Salters og rokkede med Hovedet. »Alle begaar vi Fejl, og jeg vil sige jer to Drenge, at naar I har begaaet en Fejl — og det gør I mindst hundrede Gange om Dagen — saa er det bedste, I kan gøre, at indrømme det ærligt og redeligt.«

Lange Jack blinkede en kolossal Blinken, der omfattede samtlige Tilstedeværende undtagen Disko og Salters, og dermed var den Historie forbi.

Saa sejlede de mod Nord fra Sted til Sted langs Østkanten af den store Banke paa tredive til fyrretyve Favne Vand. Næsten hver Dag havde de Jollerne ude og fiskede stadig.

Her var det, at Harvey første Gang traf Blæksprutten, som er en af de bedste Torskemaddinger, men noget uberegnelig. En mørk Nat blev de vækkede af deres bedste Søvn ved Salters' Hyl: »Blæksprutter ohøj!« og i den næste halv-

anden Time havde hver eneste Sjæl om Bord travlt med sin Blæksprutte-fanger — et rødmalet Stykke Bly, hvis nederste Ende er forsynet med en Kreds af tilbagebøjede Pigge ligesom et halvt opslaaet Paraplystel. Af en eller anden ukendt Grund holder Blæksprutten af denne Tingest, snor sig rundt om den og bliver halet op, førend den kan komme løs fra Piggene. Men idet den forlader sit Element, sprøjter den først Vand og derpaa Blæk i Ansigtet paa den, som fanger den; og det var pudsigt at se Mændene svaje fra Side til Side med Hovederne for at undgaa Straalen. De var saa sorte som Skorstensfejere, da Arbejdet var overstaaet; men paa Dækket laa en Bunke Blæksprutter, og de store Torsk holder meget af et lille blankt Stykke Blæksprutte-Fangearm paa Spidsen af en Krog. Næste Dag fangede de en Mængde Fisk, og traf *Carrie Pitman*, hvem de prajede og fortalte om deres Held. Saa vilde *Carrie* købe, og bød syv Torsk for en Blæksprutte af Mellemstørrelse; men Disko vilde ikke gaa ind paa den Pris, og *Carrie* gled gnaven ned i Læ og lagde sig for Anker en halv Mil borte i Haab om selv at finde Blæksprutter.

Disko sagde ikke noget førend efter Aftensmaden; saa sendte han Dan og Manuel ud for at

sætte Bøje paa *Her er vi*'s Ankertov og erklærede, at det var hans Hensigt at tage Øksen med sig, naar han gik til Køjs. Dan gentog naturligvis disse Bemærkninger til en Jolle fra *Carrie*, der kom for at forhøre sig om, hvorfor de satte Bøje paa deres Ankertov, siden de ikke laa paa Stenbund.

»Fa'er siger, at han ikke vilde vove en Færgebaad indenfor fem Mils Afstand fra jer,« skraalede Dan gemytligt.

»Hvorfor skrubber han da ikke af? Hvem holder paa ham?« sagde den anden.

»Fordi I har lagt jer paa hans læ Bov, og det finder han sig ikke i af noget Fartøj, for slet ikke at tale om saadan en drivende Skarnfjerding, som I er.«

»Vi har ikke været i Drift paa denne Tur,« svarede Manden vredt, thi *Carrie Pitman* havde et sørgeligt Ry for at rive sig løs fra sin Fortøjning.

»Hvordan kommer I da fra Sted til Sted?« sagde Dan. »I skyder jo størst Fart, naar I driver. Og hvis I ikke driver mere, hvorfor i al Verden har I saa anskaffet jer en ny Klyverbom?«

Det Skud traf.

»Halløj, din portugisiske Liredrejer, sejl hjem

til Gloucester med din Abekat. Du skulde meget hellere gaa i Skole igen, Dan Troop,« var Svaret.

»Ri-de-buk-ser! Ri-de-buk-ser!« hylede Dan, som vidste, at en af *Carrie*'s Mandskab havde arbejdet som Skrædder den foregaaende Vinter.

»Reje! Gloucester-Reje! Pil af, din Novaer!«

At kalde en Mand fra Gloucester for en Nova Scotier bliver ikke vel optaget. Dan svarede i samme Tone:

»I kan selv være Novaere, I Vragplyndrere fra Chatham! Se til, I kan skrubbe af og det lidt livligt!«

Og saa skiltes de stridende Magter, men det var gaaet værst ud over dem fra Chatham.

»Jeg vidste jo nok, hvordan det vilde gaa,« sagde Disko. »*Carrie* har allerede faaet Vinden til at vende sig. Der burde nedlægges Fogedforbud mod den Skude. Nu snorker den til Midnat, og netop som vi ligger i vor bedste Søvn, kommer den i Drift. Det er da et Held, at her ikke er Trængsel af Fartøjer her omkring, saa vi har Plads til at vende os paa. Men jeg vil ikke lette Anker for en Chathamers Skyld. For det kunde jo dog være, at den blev liggende.«

Vinden, der var sprungen om, friskede op ved Solnedgang, og det blæste en jævn Brise. Der var imidlertid ikke Søgang nok til at bringe selv en Jolles Fortøjning i Ulave, men *Carrie Pitman* skrev sine egne Love. Ved Slutningen af Drengenes Vagt hørte de Knaldene af en stor Forladerevolver om Bord paa den.

»Ære være, Halleluja!« sang Dan. »Der kommer den, Fa'er, med Agterenden forrest! Den gaar i Søvne, ligesom den gjorde den Gang paa Quereau.«

Hvis det havde været ethvertsomhelst andet Fartøj, vilde Disko have ladet staa til; men nu kappede han sit Ankertov, mens *Carrie Pitman*, med hele det nordlige Atlanterhav til at muntre sig i, kom girende lige løs paa dem. *Her er vi* satte Klyver og et Stagsejl og veg til Side, dog uden at give *Carrie* mere Plads, end strængt nødvendigt var, thi Disko havde ikke Lyst til at ofre en Uges Tid paa at lede efter sit Ankertov. De drejede op i Vinden, mens *Carrie*, tavs og arrig, drev forbi indenfor Prajehold, udsat for en ødelæggende Bredside af Fiskervittigheder.

»God Aften,« sagde Disko og lettede paa Sydvesten. »Gror Blomsterne godt i jeres Have?«

»Tag til Ohio og lej jer et Æsel,« sagde Onkel Salters. »Vi har ingen Brug for Bønder her.«

»Vil I laane mit Jolleanker?« raabte lange Jack.

»Tag jeres Ror af og stik det i Mudderet,« sagde Tom Platt.

»Halløj!« lød Dans Stemme højt og skingrende, mens han stod paa Kassen foran Rattet. »Hal—løj! Er der Strejke paa Skrædderværkstedet, eller har de maaske engageret Sypiger, I Klaptorsk?«

»Stik Ratlinerne ud,« raabte Harvey, »og søm dem fast til Bunden!« Dette var en Sømandsvittighed, som Tom Platt havde indgivet ham. Manuel bøjede sig over Rælingen agterude og hylede: »Johnna Morgan, drej paa Lirekassen! Aha-a-a-a!« og han svang sin brede Tommelfinger med en Gestus af usigelig Haan og Foragt, mens lille Penn indlagde sig stor Ære ved at vræle: »Gir en Smule. Sssssj! Kom her. Hæ!«

De red for Kættingen Resten af Natten — en kort, stampende, urolig Bevægelse var det, mente Harvey — og spildte den halve Formiddag med at opsøge Ankertovet. Men Folkene

var enige om, at Ulejligheden ikke var for dyrt købt med den Triumf og Jubel, de havde haft, og de tænkte med Sorg paa alle de herlige Ting, som de kunde have sagt til den forknytte *Carrie*.

SYVENDE KAPITEL.

Næste Dag traf de flere Fartøjer, der alle sejlede langsomt i en Kreds fra Øst nordover og mod Vest. Men netop som de ventede at komme ind over Revlerne ved »Jomfruen«, lagde Taagen sig over dem, og de kastede Anker, mens usynlige Klokker ringede rundt om dem. Der blev ikke fisket ret meget, men af og til traf Jollerne hinanden i Taagen og udvekslede Nyheder.

Den Nat, kort før Daggry, tørnede Dan og Harvey, som havde sovet Størstedelen af Dagen, ud for at »negle« Pandekager. De kunde ligesaa godt have taget dem aabenlyst; men de smagte bedre, naar de blev stjaalne, og det gjorde Kokken vred. Varmen og Beklumretheden nedenunder drev dem op paa Dækket med deres Rov, hvor de fandt Disko ved Klokken. Han rakte Rebet til Harvey.

»Bliv ved at ringe,« sagde han. »Det forekommer mig, at jeg hører noget. Hvis der er noget, maa jeg helst være, hvor jeg kan gøre nogen Nytte.«

Det var en ynkelig lille Klingren; det var, som om den tykke Luft slugte Lyden. Og i Pavserne hørte Harvey det hæse Hyl af en Passagerdampers Dampfløjte, og han kendte tilstrækkeligt til Livet paa Bankerne til at vide, hvad det betød. Han erindrede pludselig med uhyggelig Tydelighed, hvordan en Dreng i en kirsebærrød Sportsskjorte — nu nærede han hele en Fiskers Foragt for den Slags spraglede Finesser — hvordan en uvidende Bølle af en Dreng en Gang havde sagt, at det vilde være »Sjov«, om en Damper rendte en Fiskerbaad i Sænk. Den Dreng havde sin egen Kahyt med baade varmt og koldt Bad og tilbragte hver Morgen ti Minutter med at studere en Spiseseddel med Guldsnit. Og nu stod den samme Dreng — nej, hans meget ældre Broder — her Klokken fire om Morgenen i det taagede Daggry i pjaskvaadt, stift Olietøj og kimede bogstaveligt talt for Livet med en Klokke, der var mindre end Hovmesterens Frokostklokke, mens et eller andet Sted i Nærheden en tredive Fod høj Staalstævn kom farende med en Fart af tyve engelske Mil i

Timen! Og den bitreste Tanke af dem alle var, at der laa Folk og sov i tørre, elegant udstyrede Kahytter — Folk, som aldrig vilde faa at vide, at de havde begyndt Dagen med at sejle en Fiskerbaad over. Og derfor ringede Harvey med Klokken.

»Javel, de lader deres nederdrægtige Skrue gøre et Slag mindre i Minuttet,« sagde Dan og greb Manuels Konkylie, »for saa har de holdt sig paa Lovens Grund, og det er jo meget trøstende, naar vi allesammen ligger paa Havsens Bund. Hør bare, hvor den hyler! Den er en Hurtigløber!«

»Hu-u-u! hu-u-u-u-u!« lød det fra Dampfløjten. »Dingelingeling!« sagde Klokken. »Bræ-æ-æ-æw!« skreg Konkylien, mens Hav og Himmel flød i eet i den mælkehvide Taage. Saa fik Harvey en Følelse af, at han var tæt ved noget, der bevægede sig, og i næste Sekund stod han og saa op ad den vaade Kant af en Skibsbov, der hævede sig som et Bjærg tilsyneladende lige over Skonnerten. En lille Skumbølge krusede sig foran den, og idet den hævede sig, viste den en lang Række Romertal — XV. XVI. XVII. XVIII. og saa fremdeles — paa sin blanke, lyserøde Side. Den skar fremad og nedad med en hvislende Lyd, der kunde faa ens

Hjærte til at staa stille; Tallene forsvandt; en Række messingindrammede Koøjer gled forbi; en Dampsky susede henover Harveys hjælpeløst opløftede Hænder; en Straale varmt Vand skyllede ind over *Her er vi*'s Ræling, og den lille Skonnert gyngede og huggede i det af Skruen piskede Vands Malstrøm, mens Damperens Agterstævn forsvandt i Taagen. Harvey var lige ved at besvime eller faa ondt eller begge Dele, da han hørte et Brag, ligesom naar en Kasse bliver kastet ned paa en Stenbro, og en Stemme, der lød ganske spædt og fjærnt i hans Øren, som om den talte gennem en Telefon: »Drej bi! I har rendt os i Sænk!«

»Er det os?« gispede han.

»Nej! En Baad derude. Ring! Vi maa derhen og se efter,« svarede Dan og satte en Jolle i Vandet.

Et halvt Minut efter var alle undtagen Harvey, Penn og Kokken i Baaden og fra Borde. Lidt efter drev en Skonnerts knækkede Fokkemast forbi Boven. Saa kom en tom, grøn Jolle og bumpede mod *Her er vi*'s Side, som om den ønskede at blive taget om Bord. Saa fulgte der noget i en blaa Uldtrøje og med Ansigtet nedad, men — det var ikke et helt Menneske. Penn skiftede Farve og snappede efter Vejret. Harvey kimede for-

tvivlet med Klokken, thi han frygtede hvert Øjeblik, at de vilde blive rendt i Sænk, og det gav et Sæt i ham, da Baaden kom tilbage og Dan prajede ham.

»Det var *Jennie Cushman*,« sagde Dan hysterisk, »skaaret lige tværs over — splintret og knust! Ikke en kvart Fjerdingvej fra os. Fa'er fiskede Skipperen op. Flere var der ikke, og — hans Søn var med om Bord. Aa, Harvey, Harvey, jeg kan ikke holde det ud! Jeg har set —«

Og han lagde Hovedet paa sine Arme og hulkede, mens de andre trak en graahaaret Mand om Bord.

»Hvorfor bjærgede du mig?« stønnede den Fremmede. »Disko, hvorfor bjærgede du mig?«

Disko lagde en tung Haand paa hans Skulder, thi der var et vildt Udtryk i Mandens Øjne, og hans Læber dirrede, mens han stirrede paa det tavse Mandskab. Men da fremtraadte Pennsylvania Pratt, ogsaa kaldet Haskins eller Rich eller M'Vitty, naar Onkel Salters' Hukommelse slog klik; og hans Aasyn var forandret fra en Taabes til en gammel, vis Mands, og han sagde med kraftig Røst:

»Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være

lovet! Jeg har været — jeg er en Ordets Tjener. Overlad ham til mig.«

»Naa, er De det?« sagde Manden. »Saa bed min Søn tilbage til mig! Bed et Fartøj til ni tusind Dollars og tusind Tønder Fisk tilbage! Havde I ladt mig være i Fred, kunde min Enke vel nok have arbejdet for sit Brød og aldrig faaet noget at vide — aldrig faaet noget at vide. Nu maa jeg fortælle hende det.«

»Der er ikke noget at sige til det,« sagde Disko. »Du maa hellere lægge dig lidt, Jason Olley.«

Naar en Mand har mistet sin eneste Søn, Resultatet af Sommerens Arbejde og Midlerne til at tjene sit Brød, altsammen i Løbet af tredive Sekunder, er det vanskeligt at trøste ham.

»De var allesammen fra Gloucester, ikke sandt?« sagde Tom Platt og fingererede hjælpeløst ved Fangeklampen paa en af Jollerne.

»Det gør saamænd hverken fra eller til,« svarede Jason og vred Vandet af sit Skæg. »Nu kan jeg til Efteraaret ro for Badegæsterne i Øst-Gloucester.« Han vaklede møjsommeligt hen til Rælingen og sang:

»De Fugle smaa, som muntert kvidre
omkring dit Alter, gode Gud!«

»Kom med mig. Kom nedenunder!« sagde Penn med en Myndighed, som om han havde Ret til at befale. Deres Øjne mødtes og kæmpede et kvart Minut.

»Jeg véd ikke, hvem De er, men jeg vil gaa med Dem,« sagde Jason lydigt. »Maaske jeg kan faa nogle af — nogle af — de ni tusind Dollars tilbage.«

Penn førte ham ned i Kahytten og lukkede Døren efter sig.

»Det er ikke Penn,« udbrød Onkel Salters. »Det er Jacob Boller, og — han har husket Johnstown! Jeg har aldrig set saadanne Øjne i noget levende Menneskes Hoved. Hvad er der nu at gøre? Hvad skal jeg nu gøre?«

De kunde høre Penns og Jasons Stemmer tale paa samme Tid. Lidt efter lød kun Penns, og Salters tog Hatten af, thi Penn bad. Efter en Stunds Forløb kom den lille Mand op ad Trappen med store Sveddraaber paa Panden og saa paa Mandskabet. Dan sad endnu ved Rattet og hulkede.

»Han kender os ikke,« stønnede Salters. »Det maa gøres om igen altsammen — Dam og det hele — og hvad vil han sige til mig?«

Saa talte Penn; de kunde høre, at han talte til Fremmede.

»Jeg har bedt,« sagde han. »Vore Folk tror paa Bønnens Kraft. Jeg har bedt for denne Mands Søns Liv. Alle mine druknede for mine Øjne, hun og min ældste Søn og — de andre. Bør et Menneske tro sig klogere end sin Skaber? Jeg bad ikke for deres Liv, men jeg har bedt for denne Mands Søn, og han vil sikkert blive givet ham tilbage.«

Salters skottede ængsteligt til Penn for at se, hvor meget han huskede.

»Hvor længe har jeg været fra Forstanden?« spurgte Penn pludselig. Det arbejdede i hans Ansigt.

»Snak, Penn! Du har aldrig været fra Forstanden,« begyndte Salters. »Kun en Smule aandsfraværende.«

»Jeg saa Husene tørne mod Broen, førend Branden brød ud. Men saa husker jeg ikke mere. Hvor længe er det siden?«

»Jeg holder det ikke ud! Jeg holder det ikke ud!« græd Dan, og Harvey flæbede med.

»Omtrent fem Aar,« svarede Disko med rystende Stemme.

»Saa har jeg været en eller anden til Byrde hver eneste Dag i den Tid. Hvem er Manden?«

Disko pegede paa Salters.

»Nej, du har ikke — du har ikke!« udbrød den agrariske Sømand og vred sine Hænder. »Du har fortjent mere end det dobbelte af, hvad dit Ophold har kostet; og du har Penge til gode, Penn, foruden Halvdelen af min Andel i Fartøjet, som ærligt og redeligt tilhører dig.«

»I er gode Mennesker. Det kan jeg se paa eders Ansigter. Men —«

»Vorherre bevares,« hviskede lange Jack, »og han har været med os paa alle disse Ture! Han er rent forhekset.«

Klokkeklang fra en Fiskerskonnert lød tæt ved, og en Stemme prajede gennem Taagen:

»Halløj, Disko! Har I hørt noget til *Jennie Cushman?*«

»De har fundet hans Søn!« udbrød Penn. »Vær stille, saa skal I se, at Herren formaar at frelse.«

»Vi har Jason her om Bord,« svarede Disko, men hans Stemme dirrede. »Var der — flere?«

»Ja, vi fandt en. Vi traf paa ham midt imellem en hel Mængde Roderi, der saa ud til at være Resterne af Folkelukafet. Han har slaaet sit Hoved.«

»Hvem er han?«

Alle Hjærter om Bord paa *Her er vi* bankede om Kap.

»Det er unge Olley,« drævede Stemmen.

Penn løftede Hænderne og sagde noget paa Tysk. Harvey turde have svoret paa, at en straalende Sol skinnede paa hans opadvendte Aasyn. Den drævende Stemme vedblev:

»Hør — I aalede os for Resten betydeligt forleden Nat.«

»Vi er ikke oplagte til at aale nogen nu,« svarede Disko.

»Det véd jeg nok; men naar Sandheden skal frem, saa var vi saadan — saadan komne en Smule i Drift, da vi traf paa unge Olley.«

Det var den uforbederlige *Carrie Pitman*, og en halvt hysterisk Skoggerlatter rungede fra *Her er vi*'s Dæk.

»Var det ikke bedst, at I sendte den Gamle om Bord til os? Vi maa dog søge Land for at hente mere Madding og Ankertov. I har vel alligevel ingen Brug for ham, og alt dette forbistrede Arbejde ved Gangspillet gør, at vi trænger til Folk. Vi skal nok sørge godt for ham. Han er gift med min Kones Tante.«

»Jeg vil gærne give jer, hvad I trænger til,« sagde Troop.

»Trænger ikke til noget; det skulde da være et Anker, som kunde holde. Unge Olley begynder for Resten at blive noget urolig og fantaserer. Send os den Gamle herover.«

Penn vakte ham fra hans Fortvivlelsens Døs, og Tom Platt roede ham over. Han forlod dem uden et Ord til Tak, thi han vidste ikke, hvad der ventede ham. Og saa lukkede Taagen sig over det altsammen.

»Og nu,« sagde Penn og drog Vejret dybt, som om han vilde begynde paa en Prædiken. »Og nu« — den ranke Skikkelse sank sammen som et Sværd, der stødes tilbage i Skeden; Lyset i de altfor straalende Øjne døde ud; Stemmen fik sin sædvanlige ynkelige, spæde, pibende Klang — »og nu,« sagde Pennsylvania Pratt, »tror De, det vilde være for tidligt paa Dagen til et lille Spil Dam, Hr. Salters?«

»Netop — netop det, jeg selv vilde foreslaa,« udbrød Salters hurtigt. »Det er aldeles forbavsende, Penn, hvor flink du er til at gætte, hvad man tænker paa.«

Den lille Fyr rødmede og fulgte skikkeligt efter Salters, som gik forud.

»Op med Ankeret! Skynd jer! Lad os komme væk fra dette skruptossede Farvand,« raabte Disko, og aldrig var han bleven hurtigere adlydt.

»Hvordan i al Verden tror I, at alt dette hænger sammen?« sagde lange Jack, da de atter gled af Sted gennem Taagen, klamme, dryppende og forbløffede.

»Efter min Mening har det sig paa denne Maade,« sagde Disko ved Rattet. »Denne Begivenhed med *Jennie Cushman* traf os jo fastende —«

»Han — vi saa en af dem drive forbi,« hulkede Harvey.

»Og det halede ham naturligvis op af hans sædvanlige Farvand, om jeg saa maa sige — ligesom naar man trækker en Baad paa Land; halede ham helt op, tænker jeg, og fik ham til at huske Johnstown og Jacob Boller og slige Erindringer. Saa blev han holdt oppe en Stund ved at trøste Jason, ligesom naar man stiver en Baad af paa Land. Men Stiverne var skrøbelige og gled lidt efter lidt ud, og saa rutschede han ned ad Slisken, og nu ligger han igen paa Vandet. Det er min Mening om Tingen.«

De andre blev enige om, at Disko havde fuldstændig Ret.

»Det vilde have knust Salters' Hjærte,« sagde lange Jack, »hvis Penn var bleven ved at være Jacob Boller. Saa I hans Ansigt, da Penn spurgte, hvem han havde ligget til Byrde i alle disse Aar? — Hvordan gaar det, Salters?«

»Han sover — snorksover. Faldt i Søvn straks ligesom et Barn,« svarede Salters, der kom agterud paa Tærne. »Vi spiser naturligvis ikke, førend han vaagner. Har I nogensinde set Mage til Kraft i Bønnen? Han ligefrem fiskede unge Olley op af Oceanet. Det er nu min Tro. Jason har altid været saa forfærdelig stolt af sin Dreng, og jeg havde hele Tiden en Anelse om, at det var en Straf for hans Afguderi.«

»Der er andre, der er ligesaa tossede,« sagde Disko.

»Det er en anden Sag,« svarede Salters hurtigt. »Penn er slet ikke saa skørhovedet endda, og jeg gør kun min Pligt imod ham.«

Saa ventede de, disse sultne Mænd, i tre Timer, indtil Penn atter viste sig med et roligt Ansigt og uden mindste Erindring om, hvad der var hændt. Han sagde, at han troede, han havde drømt. Saa vilde han have at vide, hvorfor de var saa tavse, og det var der ingen, der kunde svare paa.

I de næste tre, fire Dage holdt Disko uden Barmhjærtighed alle Mand til Arbejdet, og naar de ikke kunde ro ud, sendte han dem ned i Lasten for at stuve Provianten bedre sammen, saa at der blev mere Plads til Fisk. Den sammenpakkede Masse bredte sig fra Kahytsskoddet til Skydedøren bag Ovnen i Folkelukafet; og Disko viste dem, hvor stor en Kunst det er at stuve Ladningen saaledes, at Skonnerten hverken kommer til at ligge for dybt eller for højt paa Vandet. Saaledes holdt han Mandskabet i Aande, indtil de fik deres Humør tilbage, og lange Jack tog Harvey under Behandling med en Tovende, fordi han, som Irlænderen sagde, var »saa bedrøvet som en syg Kat over noget, som nu ikke lod sig oprette«. Harvey tænkte en hel Del i disse triste Dage og fortalte Dan, hvad han tænkte; og Dan gav ham Ret — endogsaa i, at man hellere maatte bede om Pandekager end negle dem.

Men en Uge efter havde de to nær kæntret *Hattie S.* under et vildt Forsøg paa at dræbe en Haj med en gammel Bajonet bundet til en Kæp. Det fæle Uhyre havde gnedet sig op ad Jollen og tigget om Smaafisk, og det var en sand Guds Naade, at de alle tre slap levende fra det.

Tilsidst, efter at de i længere Tid havde leget Blindebuk i Taagen, kom der en Morgen, da Disko raabte ned i Folkelukafet:

»Op med jer i en Fart, Drenge! Nu er vi komne til Bys!«

OTTENDE KAPITEL.

Til sine Dages Ende vil Harvey mindes det Syn. Solen havde lige hævet sig over Synskredsen, som de ikke havde set i næsten en Uge, og dens lave, røde Lys beskinnede Sejlene paa tre Flaader af forankrede Skonnerter — en i Nord, en i Vest og en i Syd. Der maa have været henimod hundrede Skibe af alle mulige Former og Proportioner, med en fransk Raasejler langt borte, og allesammen laa de og bukkede og nejede for hinanden. Fra hvert eneste Fartøj var Jollerne i Færd med at søge bort, ligesom Bier fra en Kube, og Stemmernes Støj, Rebenes og Blokkenes Knirken og Aarernes Plasken kunde høres milevidt henover det gyngende Vand. Sejlene spillede i alle Farver, sorte, perlegraa og hvide, mens Solen steg til Vejrs. Og gennem Disen sydpaa kom flere Skuder sejlende.

Jollerne samlede sig i Flokke, skiltes ad, forenedes igen og roede atter fra hinanden, idet dog alle styrede i samme Retning; og Mændene raabte og fløjtede og hujede og sang, og Vandet var helt bedækket med Affald, der var kastet over Bord.

»Det er en By,« sagde Harvey. »Disko har Ret. Det er en By!«

»Jeg har set de Byer, der var mindre,« svarede Disko. »Her er omtrent et tusind Mennesker samlede. Og derovre ser du Jomfruen.«

Han pegede paa en aaben Plet grønt Vand, hvor der ingen Joller roede.

Her er vi sejlede rundt langs den nordlige Eskadre, mens Disko slog ud med Haanden til den ene Ven efter den anden, og kastede Anker ligesaa nydeligt som en Kapsejler ved Sæsonens Ende. Fiskerflaaden spilder ikke et Ord paa godt Sømandskab; men en Klodrian bliver gjort Nar af langs hele Linien.

»I kommer netop i rette Tid til at faa noget med af Lodderne,« raabtes der fra *Mary Chilton*.

»Er jeres Salt snart vaadt?« spurgtes der fra *Kong Philip*.

»Hov, Tom Platt! Kom over og spis til Aften hos os,« sagde en paa *Henry Clay*. Og saaledes fløj Spørgsmaal og Svar frem og tilbage. Folkene

havde truffet hinanden før, naar de var ude med deres Joller i Taagen, og der er ikke Mage til Sladrested som Fiskerflaaden. Det lod til, at de alle havde hørt om Harveys Redning, og forhørte sig, om han nu var det Salt værd, som han spiste. De unge Mennesker spøgte med Dan, der havde en rap Tunge, og som spurgte til deres Befindende og kaldte dem ved de Øgenavne, de holdt mindst af. Manuels Landsmænd passiarede med ham i deres Modersmaal; og selv den tavse Kok saas ridende paa Klyverbommen og raabende paa Gælisk til en Ven, der var ligesaa sort som han selv. Efter at de havde sat Bøje paa Ankertovet — der er stenet Bund helt rundt om Jomfruen, og Uforsigtighed betyder det samme som Udsigt til at faa sine Fortøjninger skamfilede og Faren ved at komme i Drift — efter at de havde sat Bøje paa Ankertovet, satte de Jollerne ud for at slutte sig til den Flok Baade, der laa forankrede en Fjerdingvej fra dem. Skonnerterne laa og gyngede i sikker Afstand, ligesom Andemødre, der holder Øje med deres Smaa, mens Jollerne opførte sig som uopdragne Ællinger.

Da de kom ind i Virvarret og Baadene bumpede mod hinanden, summede det om Harveys Øren med kritiske Bemærkninger om hans Roning.

Hver eneste Dialekt lige fra Labrador til Long Island, Portugisisk, Neapolitansk, Lingua Franca, Fransk og Gælisk, Sange, Raab og nye Eder knaldede løs rundt om ham, og han lod til at være Skive for det altsammen. For første Gang i sit Liv følte han sig undselig — det kom maaske af, at han i saa lang Tid ikke havde set andre Mennesker end *Her er vi*'s Mandskab — imellem disse Snese af vilde Ansigter, som hævede og sænkede sig med de gyngende Smaabaade. En rolig, jævn Dønning løftede en Række forskelligt farvede Joller op. De svævede deroppe et Øjeblik som en ejendommelig Frise imod den blaa Himmel, og Mændene i dem raabte og pegede. I næste Øjeblik forsvandt de aabne Munde, vinkende Arme og nøgne Bryst, og en anden Bølge hævede en ny Række Skikkelser til Vejrs, ligesom Papfigurer paa et Dukketheater. Og Harvey gloede.

»Pas nu paa!« sagde Dan og svang en Ketser. »Naar jeg siger til, saa fisk løs af alle Kræfter. Vi kan vente Loddestimen, hvad Øjeblik det skal være. Hvor skal vi lægge os, Tom Platt?«

Puffende, skubbende, halende, hilsende gamle Venner her og haanende gamle Fjender dér, førte Admiral Tom Platt sin lille Flaade et godt Stykke ned i Læ for den almindelige Flok, og ved Synet

heraf gav en tre, fire Mænd sig straks til at hale deres Ankre ind for at lægge sig i Læ for *Her er vi*'s Baade. Men et Hyl af Latter brød løs, da en Jolle pludselig foer af Sted fra sin Plads med betydelig Fart, mens Manden i den halede som rasende i sit Ankertov.

»Fir paa Linen!« brølede en Snes Stemmer. »Lad den selv om at komme løs.«

»Hvad er der i Vejen?« spurgte Harvey, mens Baaden fløj i susende Fart mod Syd. »Han er jo forankret, er han ikke?«

»Jo, forankret er han, det er sikkert nok, men hans Fortøjning er noget bevægelig,« lo Dan. »Det er en Hval, som har rodet sig ind i den — — — Ned med Ketseren, Harvey! Der har vi dem!«

Havet rundt om dem krusedes og blev mørkt, og saa skummede det op med Masser af smaabitte sølvglinsende Fisk; paa en Flade saa stor som tre eller fire Tønder Land begyndte Torskene at slaa op ligesom Foreller i Maj, og bag ved Torskene sydede Vandet omkring nogle store, sortegraa Rygge.

Saa gav alle Mand sig til at raabe og stræbte at hale Ankrene op for at komme ind i Stimen, og kom uklar af Sidemandens Line og udtalte sig

i kraftige Udtryk, og fiskede som rasende med Ketseren, og hylede Advarsler og Raad til Kammeraterne, mens Vandet bruste som en lige aabnet Sodavandsflaske, og Torsk, Mennesker og Hvaler tilsammen kastede sig over de ulyksalige Smaafisk. Harvey var nær bleven stødt over Bord af Haandtaget paa Dans Ketser. Men i hele det vilde Virvar lagde han Mærke til en Ting, som han aldrig glemte, og det var det ondskabsfulde, hvasse lille Øje — det lignede en Cirkuselefants Øje — af en Hval, der svømmede næsten lige i Vandskorpen og, paastod Harvey, blinkede til ham. Tre Baade fik deres Ankertove bragte i Ulave af disse Havets frække Jægere og blev bugserede en halv Fjerdingvej, førend Dyrene fik revet sig løs.

Saa trak Loddestimen bort, og fem Minutter efter var der ikke en Lyd at høre undtagen Snøreblyets Plask i Vandet, Torskenes Basken og de dumpe Slag af Klodderne, naar Mændene slog Fiskene bevidstløse. Det var storartet Fiskeri. Harvey kunde se de blanke Torsk dernede, som svømmede langsomt i Flokke og bed ligesaa roligt, som de svømmede. Bankernes Love forbyder paa det strængeste at have mere end een Krog paa hver Line, naar Jollerne fisker paa Jomfruen eller Østrevlerne; men saa tæt laa Baadene,

at selv enkelte Kroge kom uklare af hinanden, og Harvey kom i livligt Skænderi med en godmodig, skægget Newfoundlænder paa sin ene Side og en skraalende Portugiser paa sin anden.

Men værre end Roderiet med Snørerne var Sammenfiltringen af Ankerlinerne under Vandet. Hver Mand havde ankret, hvor han fandt for godt, og havde drevet og roet rundt om sit faste Punkt. Da Fisken begyndte at blive mere sen til at bide, vilde alle naturligvis hale Ankeret op for at søge sig bedre Pladser; men omtrent hver tredie Mand fandt sig i uløselig Forbindelse med en fire fem Naboer. At kappe en andens Ankertov er en utrolig Forbrydelse paa Bankerne; ikke desto mindre blev det gjort, og det uden at blive opdaget, tre eller fire Gange den Dag. Tom Platt greb en Mand fra Maine i den sorte Udaad og slog ham over Bord med en Aare, og Manuel behandlede en af sine Landsmænd paa samme Maade. Men Harveys Ankerline var kappet, og Penns i lige Maade, og de blev derfor gjorte til Hjælpebaade og maatte bringe Fisken hjem til *Her er vi*, efterhaanden som de andre Joller blev fulde. I Skumringen kom der nok en Loddestime, og det vanvittige Spektakel gentog sig; og først, da det var helt mørkt, roede de tilbage for at gøre Fi-

sken i Stand ved Lyset fra Petroleumslamper, der var opstillede paa Kanten af Baasen. Det var en vældig Bunke, og de faldt i Søvn, inden de blev færdige.

Næste Dag fiskede flere Baade lige over den øverste Kam af Jomfruen, og Harvey, som var iblandt dem, stirrede ned paa Vandplanterne paa denne ensomme Klippe, der hæver sig til kun tyve Fods Afstand fra Havfladen. Her var Legioner af Torsk, som marscherede højtideligt henover den læderagtige Blæretang. Naar de bed, bed de alle paa een Gang, og det samme var Tilfældet, naar de holdt op. Ved Middagstide holdt de netop op, og Fiskerne begyndte at se sig om efter noget at more sig med. Dan fik Øje paa *Prags Haab*, som netop nærmede sig, og da dens Baade sluttede sig til Selskabet, hilsedes de med Spørgsmaalet:

»Hvem er den værste Gniepind paa hele Flaaden?«

Og tre hundrede Stemmer svarede lystigt: »Nick Bra-ady!« Det lød aldeles som et Ritual, der blev afsunget.

»Hvem var det, der stjal Lampevæger?« Dette var Dans Bidrag til Underholdningen.

»Nick Bra-ady!« sang Baadene.

»Hvem var det, der kogte Suppe paa den salte Madding?« lød det fra en ukendt Bagvasker en kvart Fjerdingvej borte.

Og igen svarede det gemytlige Kor. Brady var i Virkeligheden slet ikke særligt gærrig, men han havde nu en Gang faaet Ry for det, og Flaaden udnyttede dette Ry.

Saa fik de Kig paa en Mand fra Truro, som for seks Aar siden var bleven overbevist om at have benyttet en Snøre med fem eller seks Kroge — en »Snyder«, som de kalder den — paa Revlerne. Naturligvis var han bleven døbt »Snyde-Jim«; og skønt han lige siden den Tid havde holdt sig skjult nede i Nærheden af Georges, viste det sig nu, at de ham tilkommende Æresbevisninger ventede paa ham og ikke havde tabt sig med Tiden. De stemte op i kraftigt Kor: »Jim! Aah, Jim! Jim! Aah, Jim! Sssssschnyde-Jim!« Det morede dem allesammen. Og da en poetisk Begavelse fra Beverley — han havde brygget paa det hele Dagen og snakket om det i flere Uger — gav sig til at synge: »Og *Carrie Pitman*'s Anker, det holder ej en Døjt!« — da syntes alle Fiskerne, at det var rigtigt Sjov. Saa maatte de spørge Manden fra Beverley, hvordan hans Portemonniks havde det, thi selv Digtere maa ikke faa alting

efter deres eget Hoved. Hver eneste Skonnert og næsten hver eneste Mand fik sin Overhaling, naar Turen kom til dem. Var der en sjusket eller skidenfærdig Kok nogetsteds? Jollerne sang om ham og hans Madlavning. Var en Skonnert daarligt udrustet? Flaaden fik det at vide med al mulig Omstændelighed. Havde en Mand neglet Tobak fra en Messekammerat? Hans Navn blev nævnet her i Mødet og fløj fra Dønning til Dønning. Diskos ufejlbarlige Domme, lange Jacks Baad, som han havde solgt for mange Aar siden, Dans Sværmeri (naada, hvor Dan var vred!), Penns Uheld med Jolleankrene, Salters' Anskuelser om Gødningsstofferne, Manuels smaa Udskejelser fra Dydens Vej i Land, og Harveys dameagtige Maade at tage paa en Aare — alt blev fremlagt for Offentligheden; og da Taagen lagde sit hvide Tæppe over dem, lød Stemmerne som en Ret, hvor usynlige Dommere sad til Doms.

Jollerne roede omkring og fiskede og passiarede, indtil der begyndte at gaa nogle svære Underdønninger. Saa roede de længere bort fra hverandre for at undgaa at tørne sammen, og en Mand raabte, at hvis Dønningen blev ved, vilde der snart blive Brænding over Jomfruen. Dette blev benægtet af en sorgløs Irlænder og hans Nevø; de

trak deres Anker op og roede hen lige over Klippen. Mange Stemmer raabte til dem, at de skulde ro bort, men andre æggede dem til at blive. De glatryggede Dønninger gled mod Syd, løftede Jollen højt, højt op i Taagen og lod den atter synke ned i et uhyggeligt, sugende, hvirvlende Vand, hvor den drejede sig rundt om sit Anker, ikke mere end en Fod eller to fra den skjulte Klippe. Dette var at lege med Døden af bare Praleri; og Baadene saa til i utryg Tavshed, indtil lange Jack roede hen bagved sine Landsmænd og ganske roligt kappede deres Ankerline.

»Kan I ikke høre, hvor det plasker?« raabte han. »Ro til, om I vil redde jeres elendige Liv! Ro til!«

Mændene bandte og forsøgte paa at skælde ud, mens Baaden drev bort. Men den næste Dønning standsede et Øjeblik, ligesom en Mand, der snubler paa et Gulvtæppe. Der lød et dybt Suk og et Brøl, der steg og steg, og saa slyngede Jomfruen en vældig Masse fraadende Vand til Vejrs, der foer hvidt, rasende og uhyggeligt henover Havet. Da raabte alle Baadene Hurra for lange Jack, og Irlænderne holdt deres Bøtte.

»Er det ikke nydeligt?« sagde Dan, saa fornøjet som en ung Sælhund i sit Element. »Nu vil

den lave Brænding omtrent en Gang hver halve Time, medmindre Dønningen tager til. Hvor ofte er det, det hænder, naar den kiler paa for fuld Kraft, Tom Platt?«

»En Gang hvert Kvarter, aldeles præcist. Harvey, nu har du set det mest storslaaede Syn paa Bankerne; og havde lange Jack ikke været, vilde du ogsaa have faaet nogle døde Mænd at se.«

Fra en Kant, hvor Taagen laa tættere og Skonnerterne ringede med deres Klokker, kom der en Lyd af Munterhed. En stor Bark listede sig forsigtigt frem i Taagen, og Irlænderne modtog den med Raab og Skrig: »Kom saa, lille Ven!«

»Er det nok en Franskmand?« spurgte Harvey.

»Har du ikke Øjne i Hovedet? Det er en Skude fra Baltimore, og den flakker om under Frygt og Bæven,« svarede Dan. »Naada, hvor vi skal aale den. Det er formodentlig første Gang, at dens Skipper saadan er rendt paa hele Fiskerflaaden.«

Det var en sortmalet, bred Skude paa en otte hundrede Tons. Dens Storsejl var beslaaet, og Mærssejlet baskede saa smaat i den Smule Vind, der rørte sig. En Bark er nu det mest kvindelige Væsen blandt alle Havets Døtre, og

denne høje, nølende Skabning, med sin hvide og forgyldte Gallionsfigur, saa aldeles ud som en forbløffet Kvinde, der løfter Skørterne op for at gaa over en snavset Gade, mens en Hærskare af uartige Smaadrenge griner ad hende. Og Skibets Situation var virkelig ogsaa noget lignende. Skipperen vidste, at han var et eller andet Sted i Nærheden af Jomfruen, thi han havde hørt Brændingens Larm, og derfor spurgte han nu Fiskerne om Vej. Følgende er en ringe Del af, hvad de gyngende Joller svarede ham:

»Jomfruen? Hvad er det for noget Vrøvl? Dette hersens er Le Have en Søndag Morgen. Gaa du heller hjem og sov Rusen ud.«

»Rejs hjem, din Klodsmajor! Rejs hjem og sig, at vi kommer bagefter.«

Idet Agterstævnen med en Rullen og en Plasken sank ned i en Bølgedal, sang en halv Snes Stemmer i et saare melodisk Kor:

»Aa — nu — støder — hun!«

»Haardt op med Roret! Haardt op, om I vil redde Livet! I er lige over den.«

»Ned med Roret! Haardt ned! Lad alting stryge!«

»Alle Mand til Pumperne!«

»Ned med Klyveren!«

Her tabte Skipperen Humøret og gjorde en Bemærkning. Øjeblikkelig blev Fiskeriet foreløbig opgivet for at give ham Svar paa Tiltale, og han fik mange mærkelige Ting at vide om sit Skib og dets næste Anløbshavn. De spurgte ham, om han havde assureret; og hvor han havde stjaalet sit Anker, thi det var jo *Carrie Pitman*'s, sagde de; de kaldte hans Skib en Mudderpram og beskyldte ham for at smide Affald over Bord for at skræmme Fiskene; de tilbød at tage ham paa Slæb og sende hans Kone Regningen; og en særlig fræk Yngling lagde sig næsten helt ind under Gillingen, daskede den med den flade Haand og raabte: »Op af Dynerne med dig, Gamle!«

Kokken hældte en Askebøtte ud over ham, og han svarede med Torskehoveder. Barkens Mandskab begyndte at kaste med Kulstykker fra Kabyssen, og Jollerne truede med at komme om Bord og »rasere« den. De vilde straks have advaret Skipperen, hvis han virkelig havde været i Fare; men da Jomfruen var et godt Stykke borte, foretrak de at more sig paa hans Bekostning. Morskaben var imidlertid forbi, da Brændingen atter brød frem over Klippen en halv Mil til Luvart, og den plagede Bark satte alle Sejl til og

forsvandt; men Jollerne følte, at de havde staaet sig bedst.

Hele Natten brølede Jomfruen hæst; og næste Morgen saa Harvey hele Flaaden ligge med svajende Master paa det oprørte, hvidtoppede Hav og vente paa, at en skulde begynde. Ikke en Jolle blev sat i Søen, førend Klokken var ti, men saa gav Brødrene Jerauld paa *Dagens Øje* Eksemplet i den Tro, at Vinden var løjet noget af, hvilket den aldeles ikke var. Et Minut efter var Hælvten af alle Baadene ude og dansede paa de krappe Bølger, men Troop holdt sit Mandskab om Bord og lod dem gøre Fisken i Stand. Han syntes ikke, der var nogen Mening i at »være fræk«; og da Stormen steg henad Aften, havde de den Fornøjelse at modtage adskillige vaade Gæster, der kun var altfor glade ved at kunne søge det første det bedste Tilflugtssted. Drengene stod ved Jolletaljerne med Lanterner, og Mændene holdt sig parate til at hale, idet de dog hele Tiden maatte holde Øje med Søerne, som brød ind over Dækket og gjorde det nødvendigt at slippe alt og klynge sig fast for ikke at blive skyllet over Bord. Saa lød der ude fra Mørket et Hyl: »Jolle! Jolle!« Og saa halede de en gennemblødt Mand og en halvfyldt Jolle om Bord, og det gentog sig, indtil

Dækket var helt fuldt af Joller og Køjerne af Mænd. Mens Dan og Harvey havde Vagt, maatte de fem Gange kaste sig over Forgaflen, der var surret til Bommen, og med Arme og Ben og Tænder klynge sig fast til Reb og Rundholt og gennemblødt Sejldug, naar en mægtig Bølge skyllede ind over Dækket. En Jolle blev knust, og Søen kastede Manden paa Hovedet ind paa Dækket, saa at han slog sig et Hul i Panden; og henimod Daggry, da de rullende Bølger skinnede hvidt langs deres kolde Kamme, kravlede nok en Mand, blaa og uhyggelig at se til, om Bord med et brækket Haandled og spurgte, om de ikke havde set noget til hans Broder. Syv fremmede Munde deltog i Frokosten den Dag: en Svensker, en Skipper fra Chatham, en Dreng fra Hancock i Maine, en Mand fra Duxbury og tre fra Provincetown.

Der blev almindelig Folketællen og Sorteren paa Flaaden næste Dag; og skønt ingen talte om det, spiste alle med bedre Appetit, da Skonnert efter Skonnert meldte, at de havde alle deres Folk om Bord igen. Kun et Par Portugisere og en gammel Mand fra Gloucester var druknede, men mange var saarede og kvæstede; og to Skonnerter havde sprængt deres Fortøjninger og var drevne tre Dages Sejlads mod Syd. En Mand døde om

Bord paa et fransk Fartøj — det var den samme Bark, som havde solgt Tobak til *Her er vi*'s Mandskab. En klam, taaget Morgen listede den ganske stilfærdigt bort til et Sted, hvor Vandet var dybt; dér blev den liggende en kort Stund, mens alle Sejl hang, som de bedst kunde, og Harvey saa Begravelsen gennem Diskos Kikkert. Den bestod for Resten kun i, at de lod en aflang Bylt glide ud over Rælingen. Det lod ikke til, at der var forbunden nogen Slags religiøs Ceremoni dermed. Men om Aftenen, da de laa for Anker, hørte Harvey dem henover det stjærneblinkende, sorte Vand synge noget, der lød som en Salme. Den gik paa en meget langsom Melodi:

»*La brigantine*
Qui va tourner,
Roule et s'incline
Pour m'entrainer.
Oh, Vierge Marie,
Pour moi priez Dieu!
Adieu, patrie;
Québec, adieu!«

Tom Platt aflagde Besøg om Bord, fordi, som han sagde, den Afdøde var hans Broder som Frimurer. Det viste sig, at en Bølge havde kastet

den stakkels Fyr over mod Bugsprydets nederste Ende og knækket Ryggen paa ham. Nyheden spredte sig med Lynets Fart, thi imod Sædvane holdt Franskmændene Avktion over den Afdødes Ejendele — han havde nemlig ingen Paarørende hverken i St. Malo eller Miquelon — og alt blev udstillet til Skue paa Ruffet, lige fra hans røde, uldne Hue og til Læderbæltet med Skedekniven i. Dan og Harvey var ude med *Hattie S.* paa fem og tyve Favne Vand og roede naturligvis derover for at slutte sig til Flokken. Det var en lang Tur, og de blev der en Stund, mens Dan købte Kniven, som havde et ejendommeligt Messinghæfte. Da de gik fra Borde og roede af Sted i Ruskregn og Søgang, faldt det dem ind, at de muligvis vilde faa en Overhaling, fordi de havde forsømt Snørerne.

»Vi vilde nu egentlig have rigtig godt af at blive varmede lidt op,« sagde Dan og gøs i sit Olietøj, mens de roede lige ind i en stor, hvid Taagebanke, der som sædvanligt kom aldeles uventet over dem.

»Der er altfor megen Strøm her omkring til, at man tør stole paa sit Instinkt,« vedblev han. »Kast Ankeret ud, Harvey, saa vil vi fiske en Smule, indtil Taagen letter. Sæt dit største Bly

paa. Tre Pund er ikke for meget i denne Sø-gang. Se, hvor Ankerlinen allerede har strammet sig.«

Der var ligefrem lidt Skum for Boven, thi en af Bankernes ubegribelige Strømme holdt Anker-tovet helt stramt; men de kunde ikke se en Baads-længde fra sig i nogen Retning. Harvey slog Kra-ven op om Ørene og bøjede sig over sin Snøre-rulle med et Udtryk som en erfaren Søulk. Taage havde nu ikke længer nogen særlig Rædsel for ham. De fiskede en Tidlang i Tavshed og fandt, at Torsken bed godt. Saa trak Dan Kniven op af Skeden og prøvede dens Æg paa Rælingen.

»Den er lækker,« sagde Harvey. »Hvor kan det være, at du fik den saa billigt?«

»Paa Grund af deres dumme katholske Over-tro,« svarede Dan og snittede løs med den blanke Klinge. »De kan ikke lide at tage Staal fra en død Mand. Saa du ikke, hvordan Franskmændene fra Arichat trak sig tilbage, saa snart jeg bød paa den?«

»Jamen en Avktion er jo da ikke at tage noget fra en død Mand. Det er en Handel.«

»Ja, det véd vi, men det nytter ikke at snakke med overtroiske Folk. Det er en af Fordelene

ved at bo i et Fremskridtsland.« Og Dan gav sig til at fløjte:

»Hej, Thatcher, hvordan lever du?
Vi Eastern Point kan øjne nu.
Og Vennerne vi snart skal se
For Anker ved Kap Ann!«

»Jamen hvorfor bød den Fyr fra Eastport da ikke? Han købte jo Støvlerne. Er Maine ikke et Fremskridtsland?«

»Maine? Pyh! De har ikke Forstand nok eller ikke Penge nok til at male deres Huse i Maine. Jeg har set dem. Fyren fra Eastport fortalte mig, at Kniven var bleven brugt — det havde han hørt af den franske Kaptajn — brugt et Steds paa den franske Kyst ifjor.«

»Havde han stukket en med den? Lang mig Klodden.«

Harvey halede sin Fisk ind, satte ny Madding paa og kastede ud.

»Dræbt ham! Da jeg hørte det, blev jeg naturligvis endnu mere ivrig efter at faa den.«

»Du store Kineser! Det vidste jeg ikke,« sagde Harvey og vendte sig om. »Jeg vil give dig en Dollar for den, naar jeg — faar min Løn. Ja, jeg vil give dig to Dollars.«

»Er det dit Alvor? Sætter du virkelig saa stor Pris paa den?« sagde Dan rødmende. »Ja, ser du, sandt at sige, saa købte jeg den egentlig til dig — som en Foræring; men jeg vilde ikke sige noget om det, førend jeg saa, om du brød dig om den. Du skal have den, Harvey, fordi vi er Jollekammerater og saa videre og saa videre. Værs'god!«

Han rakte den frem med Bælte og det hele.

»Jamen hør nu, Dan, jeg synes virkelig ikke —«

»Tag du den bare. Jeg har ingen Brug for den. Den er dig vel undt.«

Fristelsen var uimodstaaelig.

»Dan, du er en Knop,« sagde Harvey. »Jeg vil beholde den, saa længe jeg lever.«

»Det glæder mig,« svarede Dan med en fornøjet Latter og tilføjede for at skifte Æmne: »Det ser ud, som om der var Bid paa din Snøre.«

»Den er vist kommen i Ulave,« sagde Harvey og rykkede i den. Førend han halede op, spændte han Bæltet om Livet og hørte med inderlig Fryd Skedens Spids klirre mod Toften. »Det forbistrede Skidt!« udbrød han. »Det er akkurat, som om vi var paa Jordbærbund. Men her er jo lutter Sand her, ikke sandt?«

Dan greb fat i Snøren og rykkede i den med Kendermine.

»En Helleflynder kunde bære sig saadan ad, naar den var gnaven. Det er ikke Jordbærbund. Vrik et Par Gange i den. Nu giver den efter. Vi maa vist hellere hale op og se, hvad det er.«

Saa halede de begge to og gjorde for hvert Tag Snøren fast om Klamperne; den skjulte Genstand steg langsomt til Vejrs.

»Aa hive høj!« raabte Dan, men Raabet endte i et skingrende, tostemmigt Rædselsskrig, thi op fra Dybet steg — Liget af den døde Franskmand, der var bleven begravet for to Dage siden! Krogen havde faaet fat under hans højre Armhule, og han svajede i en uhyggelig, oprejst Stilling med Hovedet og Skuldrene over Vandet. Hans Arme var bundne fast til Kroppen, og — han havde intet Ansigt. Drengene faldt over hinanden i en Klump paa Bunden af Jollen, og der laa de, mens Liget dukkede op og ned ved Siden af Baaden, fastholdt af Snøren.

»Strømmen — Strømmen har ført ham med sig!« sagde Harvey med dirrende Læber, mens han famlede ved Bæltets Spænde.

»Aa Gud! Aa Harvey!« stønnede Dan, »skynd

dig. Han er kommen for at hente den. Lad ham faa den. Tag den af!«

»Ja, jeg bryder mig ikke om den! Jeg bryder mig ikke om den!« raabte Harvey. »Jeg ka-ka-kan ikke finde Spændet.«

»Skynd dig, Harvey! Han er paa din Snøre!«

Harvey satte sig over Ende for at spænde Bæltet af sig og kom derved til at sidde lige overfor Hovedet, der ikke havde noget Ansigt under sit vaade Haar.

»Han er der endnu,« hviskede han til Dan, som trak sin Kniv og skar Snøren over, mens Harvey slyngede Bæltet langt bort. Liget gik til Bunds med et Plump, og Dan rejste sig forsigtigt paa Knæ, hvidere i Ansigtet end Taagen.

»Han kom efter den. Han kom efter den. Jeg har en Gang set en, der havde ligget længe i Vandet, blive halet op paa en Line, og det gjorde ikke synderligt Indtryk paa mig. Men han her kom udtrykkeligt til os.«

»Jeg vilde ønske — jeg vilde ønske, at jeg ikke havde taget imod Kniven. Saa vilde han være kommen paa din Line.«

»Jeg véd ikke, om det vilde have gjort nogen Forskel. Vi har da begge to faaet os en alvorlig Forskrækkelse. Uha, Harvey, saa du hans Hoved?«

»Om jeg gjorde? Jeg glemmer det aldrig. Men hør nu, Dan; det kan da ikke have været tilsigtet. Det har bare været Strømmens Skyld.«

»Strømmen! Han kom efter den, Harvey. De sænkede ham jo i Søen seks Mil syd for Flaaden, og vi er to Mil fra, hvor den nu ligger. De fortalte mig, at de havde belastet ham med halvanden Favn Ankerkætting.«

»Gad nok vide, hvad han egentlig havde gjort med Kniven — paa den franske Kyst?«

»Noget slemt maa det have været. Han skal formodentlig føre den med sig for Dommen, og derfor — hvad er det du gør med Fiskene?«

»Smider dem over Bord,« svarede Harvey.

»Hvorfor det? Det er jo ikke os, der skal spise dem.«

»Det er lige meget. Jeg var nødt til at se paa hans Ansigt, mens jeg spændte Bæltet af. Du kan gærne beholde din Fangst, hvis du har Lyst. Jeg har ingen Brug for min.«

Dan svarede ikke, men kastede ogsaa sine Fisk over Bord.

»Det er vel bedst at gøre, hvad der er det sikreste,« brummede han tilsidst. »Jeg vilde give en Maaneds Løn til, at denne Taage vilde lette. Der færdes Ting i Taage, som man aldrig ser i

klart Vejr — og man hører Raab og sligt. Jeg er alligevel til en vis Grad lettet over, at han kom paa den Maade, som han gjorde, i Stedet for at gaa igen. Sæt nu, at han var gaaet igen.«

»Nej, hold nu op, Dan! Vi er lige over ham nu. Bare jeg var vel om Bord og fik mine Klø af Onkel Salters!«

»De vil nok snart lede efter os. Ræk mig Tudehornet.«

Dan tog Tudehornet, men ventede, inden han blæste.

»Kil paa,« sagde Harvey. »Jeg har ikke Lyst til at blive liggende her hele Natten.«

»Spørgsmaalet er, hvad han vil synes om det. Der var en Mand længere nede fra Kysten, som en Gang fortalte mig, at han havde sejlet med en Skonnert, hvor de aldrig turde tude i Hornet efter Jollerne, fordi Skipperen — ikke den Skipper, han var med, men en Mand, der havde ført Fartøjet fem Aar før — en Gang i Fuldskab havde smidt en Dreng over Bord og druknet ham, og nu kom Drengen altid roende hen til Skibet og raabte: ‚Jolle! Jolle!' ligesom de andre.«

»Jolle! Jolle!« lød en dump Stemme gennem Taagen. Drengene krøb sammen igen, og Hornet faldt ud af Dans Haand.

»Stop lidt!« udbrød Harvey. »Det er Kokken.«

»Jeg véd ikke, hvad der bragte mig til at tænke paa den dumme Historie,« sagde Dan. »Du har Ret, det er Doktoren.«

»Dan! Danny! Aahøj, Dan! Harvey! Harvey! Harvey, aahøj!«

»Her er vi!« raabte begge Drengene. De hørte Aareslag, men kunde ingenting se, førend Kokken, skinnende og dryppende, roede lige ind paa dem.

»Hvad er der hændt?« sagde han. »Nu faar I Klø, naar I kommer hjem.«

»Det er netop, hvad vi ønsker. Det er netop, hvad vi længes efter,« svarede Dan. »Alt, hvad der smager af Hjemmet, er godt for os. Vi har haft temmelig uhyggeligt Selskab.«

Og mens Kokken tog dem paa Slæb, fortalte Dan ham Historien.

»Ja! Han kom efter sin Kniv,« var alt, hvad han sagde, da den var færdig.

Aldrig havde den lille, gyngende *Her er vi* set saa velsignet hyggelig ud, som da Kokken, der fra Barnsben af var vant til at finde Vej i Taage, roede dem tilbage til den. Der var et varmt Skær af Lys fra Kahytten og en herlig Duft af Mad forude, og det var ligefrem himmelsk at

høre Disko og de andre, der allesammen spillevende lænede sig ud over Rælingen, love dem en Dragt Prygl af første Skuffe. Men Kokken var en klog General. Han lod ikke Jollerne komme om Bord, førend han havde fortalt de vigtigste Punkter af Historien, og mens han skoddede og stagede sig rundt om Gillingen, forklarede han, at Harvey var Lykkebarnet, som vilde holde alle eventuelle Ulykker borte. Derfor kom Drengene om Bord som et Par halvt overnaturlige Helte, og alle Mand udspurgte dem i Stedet for at tampe dem for den Uro, de havde forvoldt. Lille Penn holdt en hel Tale om det taabelige i Overtro; men den offentlige Mening udtalte sig imod ham og til Gunst for lange Jack, der fortalte de gyseligste Spøgelsehistorier næsten lige til Midnat. Under deres Indflydelse var der heller ingen, undtagen Salters og Penn, der talte om »Afgudsdyrkelse«, da Kokken anbragte et tændt Lys, en Kage af Mel og Vand og en Smule Salt paa et Brædt og satte det paa Vandet agterude for at forsone Franskmanden, hvis han endnu ikke var kommen til Ro. Dan maatte tænde Lyset, fordi han havde købt Bæltet, og Kokken brummede og mumlede Besværgelser, saa længe han kunde se den gyngende lille Flamme.

Da Drengene den Aften tørnede ind efter deres Vagt, sagde Harvey til Dan:

»Der var nok en vis Person, der talte om Fremskridt og katholsk Overtro?«

»Hæ! Jeg er vel ligesaa oplyst og fremskridtsvenlig som de fleste Mennesker, men naar det gaar saa vidt, at en død Matros fra St. Malo skræmmer Livet af et Par arme Drenge blot for en lumpen Knivs Skyld, saa vil jeg nok sige, at saa maa Kokken gærne tage sig af Sagerne. Jeg stoler ikke paa Udlændinge, hverken levende eller døde.«

Næste Morgen skammede alle undtagen Kokken sig egentlig over Ceremonien, og hængte derfor i med dobbelt Kraft og talte barskt til hinanden.

Det var et rent Kapløb mellem *Her er vi* og *Parry Norman* om, hvem der først kunde faa fuld Last, og saa tæt paa hinanden var de, at Flaaden tog Parti og væddede om Tobak. Alle Mand arbejdede med Snørerne og med Rensningen af Fisken, indtil de faldt i Søvn af lutter Træthed; de begyndte før Daggry og endte først, naar det var for mørkt til at se. De satte endogsaa Kokken i Arbejde med at kaste Fiskene ned, mens Harvey maatte ned i Lasten og lange Salt, og Dan hjalp med Rensningen. Heldigvis faldt en Mand af *Parry Norman*'s Besætning ned i Folkelukafet og forstu-

vede sin ene Fod, hvorved *Her er vi* fik et Forspring. Harvey kunde ikke forstaa, hvordan der var Plads til saa meget som een eneste Fisk endnu, men Disko og Tom Platt stuvede og stuvede og tyngede Massen ned med store Stene fra Ballasten, og der var altid »Plads til eet Dagværk endnu«. Disko sagde ikke noget til dem, da alt Saltet var opbrugt. Han slentrede blot agterud og begyndte at hale det svære Storsejl frem. Det var Klokken ti om Formiddagen. Ved Middagstid var Storsejl og Topsejl hejsede, og Joller fulde af Folk, der misundte dem deres Held, kom roende med Breve til Hjemmet. Tilsidst ryddede de Dækket, hejsede Flag — det har den Skude Ret til, som er den første, der forlader Bankerne — fik Ankeret op og begyndte at sætte sig i Bevægelse. Disko foregav, at han gærne vilde være tjenstvillig mod dem, der endnu ikke havde faaet sendt deres Post om Bord, og derfor sejlede han behændigt ind og ud mellem Skonnerterne. I Virkeligheden var dette hans lille Triumftog, og det viste nu for femte Aar i Træk, hvilken Sømand han var. Dans Harmonika og Tom Platts Violin leverede Akkompagnementet til det magiske Vers, som aldrig maa synges, førend alt Saltet er vaadt:

»Aahej! Aahøj! Send Brevene om Bord!
Thi alt vort Salt er vaadt nu, og Vinden staar i Nord!
Nu sejler vi tilbage, snart ser vi atter Land —
Med femten hundred Tønder,
Ja, femten hundred Tønder,
'ten hundred fulde Tønder
Imellem Quereau og Grand!«

De sidste Breve, viklede om Kulstykker, blev kastede over paa Dækket, og Mændene fra Gloucester raabte Hilsener til deres Koner og Kærester og Rhedere, mens *Her er vi* fuldendte sit musikalske Triumftog gennem Flaaden, og dens Forsejl dirrede som en Mands Haand, naar han løfter den for at vinke Farvel.

Det gik meget snart op for Harvey, at den *Her er vi*, som krydsede for smaa Sejl fra Ankerplads til Ankerplads, var en ganske anden Skude end den *Her er vi*, som satte Kursen Vest til Syd og med alle Klude oppe styrede hjemefter. Rattet slog og sparkede, selv i »Drengenes Vejr«; han kunde føle Lasten nede i Rummet kaste sig kraftigt frem over Bølgerne, og den dansende Række af Bobler langs Skibssiden gjorde ham helt svimmel.

Disko holdt dem i Aande med at passe Sejlene; og naar de var strakte saa stramme som en Kapsejlers, maatte Dan passe den store Bredfok,

som skulde hales over, hver Gang de gik over Stag. I ledige Øjeblikke pumpede de, thi der sivede Lage fra de sammenpressede Fisk, og det har Ladningen ikke godt af. Men da der ikke fiskedes mere, fik Harvey Tid til at betragte Havet fra et andet Synspunkt. Den lave Skonnert stod naturligvis paa den fortroligste Fod med sine Omgivelser. De saa ikke ret meget til Horisonten, undtagen naar en Dønning løftede dem til Vejrs; for det meste albuede og borede Skuden sig støt frem gennem graa, graablaa eller sorte Bølgedale med Krydsstriber af bævrende Skumkniplinger, eller gned sig kærtegnende op ad et stort Vandbjærgs Side. Det var, som om den vilde sige: »Du vil da ikke gøre mig Fortræd, vel? Jeg er kun lille *Her er vi*.« Saa gled den videre, smaaleende ved sig selv, indtil den standsedes af en ny Hindring. Selv det sløveste Menneske kan ikke se paa sligt Time efter Time i lange Dage uden at lægge Mærke til det, og Harvey var alt andet end sløv. Han begyndte at forstaa og fryde sig over Bølgetoppenes Kor, naar de brød sig med en uafladelig, skærende Larm; over Vindenes Ilen hen over den aabne Havflade, hvor de drev Skyernes violette og blaa Skygger foran sig; over den røde Solopgangs pragtfulde Frembrud; over Morgen-

taagens Rullen sig sammen og Gliden bort, naar den Lag for Lag bølgede af Sted henover det hvide Gulv; over Middagens friske Glans og Lys; over Regnens Kys, der faldt over Tusinder af døde, flade Kvadratmil; over de kolde, sorte Farvetoner, som alting antog, naar Dagen var omme; over Havets Millioner af Rynker og Furer i Maaneskinnet, naar Klyverbommen højtideligt nikkede ad de lave Stjærner, og Harvey gik ned for at tigge en Dejgklump af Kokken.

Men morsomst var det dog, naar Drengene stod til Rors sammen, med Tom Platt indenfor Prajehold for en Sikkerheds Skyld, og Skuden klemte den læ Ræling ned mod det larmende blaa Vand og stadig holdt en lille, selvlavet Regnbue staaende over sit Spil. Da knirkede Bommenes Kløer mod Masten, Skøderne peb og Sejlene fyldtes af den brølende Vind; og naar Skonnerten gled ned i en Bølgedal, nejede den sig som en Dame, paa hvis Silkekjole der bliver traadt, og kom op igen med den nederste Halvdel af Klyveren vaad for at kigge efter de to høje Tvillingfyrtaarne paa Thatcher's Island.

De forlod Bankernes kolde, graa Vand, mødte Trælastskuder paa Vej til Québec gennem St. Lawrence-Bugten og Jersey-Brigger, der kom med Salt

fra Spanien og Sicilien; paa Højden af Artimon-Banken traf de paa en gunstig Nordostvind, der førte dem saa langt, at de fik Øje paa Sable Islands østlige Fyr — et Syn, som Disko ikke dvælede ved — og drev dem forbi Vestbanken og Le Have, lige til Nordkanten af Georges. Dér stod de atter ud paa dybere Vand og sejlede af Sted i strygende Fart.

»Det er Hattie, der sender os god Vind,« betroede Dan Harvey. »Hattie og Moder. Paa Søndag Aften kommer du til at leje en Dreng til at pjaske Vand paa Vinduerne, ellers kan du ikke falde i Søvn. Du bliver vel hos os, til din Familie kommer og henter dig? Véd du, hvad der er det bedste ved at komme i Land igen?«

»Et varmt Bad?« sagde Harvey. Hans Øjenbryn var helt hvide af indtørrede Skumstænk.

»Det er ogsaa godt, men en Natskjorte er bedre. Jeg har drømt om Natskjorter, lige siden vi slog Storsejlet under. I den har man da Plads til at røre Benene. Mo'er har bestemt en splinterny en til mig, udvasket og blød. Vi er paa Hjemvejen, Harvey. Vi er paa Hjemvejen! Man kan mærke det paa Luften. Nu sejler vi paa Kanten af en varm Strøm, og jeg kan lugte Duften af Lavrbærtræerne inde fra Land. Gad vide, om vi

ikke kommer ind til Aftensmadstid. Bagbord en Kende!«

De slappe Sejl baskede i den tunge Luft, og Havet strakte sig blaat og blankt omkring dem. Da de fløjtede efter Vind, kom kun Regnen skyllende og plaskende ned, og efter Regnen et rigtigt Avgust-Tordenvejr. De laa paa Dækket med bare Fødder og Arme og fortalte hinanden, hvad de vilde have at spise ved deres første Maaltid Land, thi nu havde de Landet tydeligt i Sigte. En af de Gloucesterbaade, der fisker Sværdfisk, kom op paa Siden af dem, og en Mand forude, hvis bare Haar var pjaskvaadt af Regnen, svang sin Harpun.

»Alt er vel!« raabte han muntert, som om han var Vagtmand om Bord paa en stor Damper. »Wouverman venter dig, Disko. Hvad nyt fra Flaaden?«

Disko svarede og gled videre, mens det vilde Sommeruvejr rasede over deres Hoveder og Lynene glimtede i Horisonten fra fire forskellige Sider paa een Gang. Den lave Kreds af Høje omkring Gloucesters Havn, Ten Pound Island, Fiskeboderne, den uregelmæssige Linie af Husenes Tage, hvert eneste Rundholt og Bøje paa Vandet — alt viste sig i en Række blændende Fotografier, som kom

og forsvandt en halv Snes Gange i Minuttet, mens *Her er vi* kravlede ind, baaren af halv Flod, og Fløjtebøjen jamrede og klagede bagved den. Saa døde Uvejret hen med en Række langstrakte, adskilte, ondskabsfulde, hvidblaa Flammeglimt, fulgte af et enkelt Brag som en Salve fra et Haubitzbatteri, og den rystede Luft dirrede under Stjærnerne, mens den atter faldt til Ro.

»Flaget, Flaget,« sagde Disko pludselig og pegede opad.

»Hvad er det?« spurgte lange Jack.

»Otto! Paa halv Stang. De kan se os inde fra Land nu.«

»Det havde jeg rent glemt. Han har jo ingen Paarørende i Gloucester, vel?«

»Et Pigebarn, der skulde giftes med ham til Efteraaret.«

»Det arme Skind!« sagde lange Jack og sænkede det lille Flag paa halv Stang til Ære for Otto, som var gaaet over Bord under en Storm paa Højden af Le Have for tre Maaneder siden.

Disko tørrede det vaade af Øjnene og førte *Her er vi* ind til Wouvermans Bolværk. Han gav sine Ordrer i en hviskende Tone, mens han svingede udenom fortøjede Bugserbaade, og Nattevagter anraabte ham fra Enderne af kulsorte Mo-

ler. Igennem Mørket og den hemmelighedsfulde Sejlads kunde Harvey atter føle Land rundt om sig paa alle Kanter — Landet med dets Tusinder af sovende Mennesker, Lugten af Jord efter Regn, og den velkendte Støj af et Rangerlokomotiv, som stod og hvæsede hen for sig inde paa en Godsoplagsplads. Og alt dette fik hans Hjærte til at banke og hans Hals til at blive tør, mens han stod forude. De hørte Ankervagten snorke om Bord paa en Bugserbaad, og gled ind i et mørkt Indløb, hvor en Lanterne skinnede paa hver Side; en eller anden vaagnede med et Grynt og hev et Reb over til dem, hvorpaa de fortøjede ved et tavst Bolværk omgivet af store, tomme, beklumrede Skure med Bliktage, og dér laa de saa uden en Lyd.

Saa satte Harvey sig ned ved Rattet og hulkede og hulkede, som om hans Hjærte skulde briste, og en høj Kone, som havde siddet paa en Vægt, sprang ned i Skonnerten og gav Dan eet eneste Kys paa Kinden, thi hun var hans Moder og havde set *Her er vi* ved Lynglimtene. Harvey tog hun ingen Notits af, førend han havde fattet sig lidt og Disko havde fortalt hende hans Historie. Saa gik de sammen hjem til Diskos Hus i det frembrydende Daggry; og i den Tid, der

gik, indtil Telegrafstationen blev aabnet og han kunde faa telegraferet til sine Forældre, var Harvey Cheyne maaske den ensomste Dreng i hele Amerika. Men det underlige var, at Disko og Dan ikke lod til at faa ringere Tanker om ham, fordi han græd.

Wouverman vilde ikke gaa ind paa Diskos Priser, førend Disko, der var sikker paa, at *Her er vi* var mindst en Uge forud for nogen anden Gloucesterbaad, havde ladet ham summe sig paa dem i nogle Dage. Derfor holdt alle Mand Ferie og spadserede omkring i Gaderne, og lange Jack standsede Sporvognen til Rocky Neck, af Princip, som han sagde, indtil Konduktøren lod ham køre frit. Men Dan spankede om med sin fregnede Næse højt i Sky, bristefærdig af Hemmelighedsfuldhed og umaadeligt overlegen mod sin Familie.

»Dan, jeg bliver nødt til at give dig nogle Kløe, hvis du bliver ved at opføre dig saadan,« sagde Troop eftertænksomt. »Lige siden vi er komne i Land denne Gang, har du været altfor kæphøj.«

»Var han min Søn, gav jeg ham hans Kløe straks,« sagde Onkel Salters tvært. Han og Penn logerede hos Troops.

»Aahaa!« svarede Dan, som dansede rundt i Baggaarden med Harmonikaen, parat til at hoppe over Plankeværket, hvis Fjenden rykkede frem. »Tro du bare, hvad du vil, Fader, men husk paa, at jeg advarede dig. Dit eget Kød og Blod har advaret dig! Det er ikke min Skyld, hvis du tager fejl, men jeg vil nok være til Stede for at se dig. Og hvad dig angaar, Onkel Salters, saa er Faraos Mundskænk for ingenting at regne i Sammenligning med dig! Vent du bare, saa skal du faa at se. Du vil blive pløjet ned, ligesom din egen velsignede Kløver; men jeg, Dan Troop, jeg vil grønnes som et Lavrbærtræ, fordi jeg ikke blev hængende ved mine Dumheder.«

Disko stod og røg i hele sin Landgangsværdighed og et Par nydelige broderede Morgensko.

»Du bliver snart ligesaa spiltosset som stakkels Harvey,« sagde han. »I to gaar om og fniser og puffer og sparker til hinanden under Bordet, indtil der ikke er Fred i hele Huset.«

»Det bliver meget værre — for visse Folk,« svarede Dan. »Vent lidt, saa skal du bare se.«

Saa kørte han og Harvey med Sporvognen til Øst-Gloucester, hvor de traskede gennem Lavrbærkrattet ud til Fyrtaarnet, lagde sig paa de store, røde Kampesten og lo, til de blev sultne.

Harvey havde vist Dan et Telegram, og de to tilsvor hinanden at holde ren Mund, indtil Bomben sprang.

»Harveys Familie?« sagde Dan efter Aftensmaden med urokkeligt Alvor. »Der er vist ikke noget synderlig stort ved dem, ellers havde vi vel allerede hørt fra dem. Hans Fader har nok en Slags Butik eller saadan noget et Steds vestpaa. Maaske han giver dig fem Dollars, Fa'er.«

»Hvad sagde jeg?« sagde Salters. »La' vær' at fnise i din Mad, Dan.«

NIENDE KAPITEL.

En Mangemillionær maa, ligesom alle andre arbejdende Mennesker, altid holde sig paa Højde med sine Forretninger, hvilke Sorger han end kan have i sit Privatliv. Harvey Cheyne senior var rejst østpaa i Slutningen af Juni for at træffe en nedbrudt og halvt sindssyg Kvinde, som Dag og Nat drømte om sin Søn, der druknede i de graa Bølger. Han havde omgivet hende med Læger, uddannede Sygeplejersker, Massagedamer, ja endogsaa kloge Koner, men altsammen til ingen Nytte. Fru Cheyne laa stille og stønnede, eller talte i Timevis om sin Dreng til enhver, som vilde høre paa hende. Hun havde intet Haab, og hvem kunde give hende det? Alt, hvad hun ønskede, var Vished for, at Drukning var en smærtefri Død; og hendes Mand holdt et vaagent Øje med hende af Frygt for, at hun selv skulde gøre Eksperimentet. Om sin egen Sorg talte han kun lidt — forstod

næppe, hvor dyb den var, førend han greb sig i at spørge Kalenderen paa sit Skrivebord: »Hvad Nytte er det nu til at blive ved?«

Han havde altid inderst inde haft en behagelig Tanke om, at en Gang i Fremtiden, naar han havde afrundet alt, og Drengen havde afsluttet sin Uddannelse, vilde han tage sin Søn i sin Favn og føre ham ind i alt, hvad han ejede. Saa vilde Drengen, sagde han til sig selv, som travle Fædre altid gør, straks blive hans Kammerat, Kompagnon og Forbundsfælle, og saa vilde der følge en herlig Række Aar fulde af store Bedrifter udførte i Fællesskab — det gamle, erfarne Hoved støttende den ungdommelige Ildfuldhed. Og nu var hans Dreng død — druknet, som om han havde været en svensk Matros paa et af Cheynes store Theskibe; hans Hustru var dødssyg, eller noget endnu værre; han selv var nær ved at forgaa blandt denne Hærskare af Fruentimmer og Læger og Piger og Tjenere; den stakkels hvileløse Kvindes evindeligt skiftende Luner pinte ham, saa han næsten ikke kunde holde det ud; han havde intet Haab, og han havde ikke Kækhed til at møde sine talrige Fjender.

Han havde bragt sin Hustru til sit splinternye Palads i San Diego, og her beboede hun og hen-

des Tjenerskab en kostbart udstyret Fløj, mens Cheyne selv træt og sørgmodig arbejdede videre fra Dag til Dag i et Verandaværelse mellem en Privatsekretær og en ung Dame, der kunde skrive paa Maskine og desuden var Telegrafistinde. Der førtes en Takstkrig mellem fire Jærnbanelinier i Vesten, og han antoges at være interesseret i den; en ødelæggende Strejke var udbrudt paa hans Tømmerpladser i Oregon, og de lovgivende Myndigheder i Staten Kalifornien, som ikke elsker sine Skabere, var i Færd med at træffe Forberedelser til en aabenlys Krig imod ham.

Under almindelige Omstændigheder vilde han have modtaget Kampen, endnu inden den blev ham tilbudt, og vilde have ført et fornøjeligt og hensynsløst Felttog. Men nu sad han sammensunken, med sin sorte, bløde Hat skubbet helt ned i Panden, med Klæderne hængende løse omkring det store, kraftige Legeme, og stirrede paa sine Støvler eller paa de kinesiske Djunker ude i Bugten, mens han aandsfraværende bejaede nogle Spørgsmaal af Sekretæren, der var i Færd med at aabne Løverdagsposten.

Cheyne sad og tænkte paa, hvor meget det kunde koste at lade alting falde og trække sig tilbage. Han var meget højt assureret og kunde

købe sig fyrstelige Livrenter; og naar man saa opholdt sig snart paa en af hans Ejendomme i Colorado, snart i Washington for Eksempel, for Selskabelighedens Skyld (det vilde hans Kone have godt af), og snart paa Sydkarolinas Øer, saa vilde man maaske kunde glemme de Planer, der var sunkne i Grus. Paa den anden Side — —

Skrivemaskinens Klapren tav; den unge Pige stirrede paa Sekretæren, der var bleven bleg.

Han rakte Cheyne et Telegram, der var ankommen via San Francisco:

> Fisket op af Fiskerskonnert *Her er vi* efter at være faldet over Bord moret mig storartet paa Bankerne med Fiskeri har det brillant venter i Gloucester Massachussetts Adresse Disko Troop hvis du sender Penge eller Besked telegrafer hvad jeg skal gøre og hvordan har Moder det Harvey N. Cheyne.

Faderen lod det falde, lagde Hovedet paa Skrivebordets lukkede Klap og aandede tungt. Sekretæren løb efter Fru Cheynes Doktor, som kom til og fandt Cheyne vandrende frem og tilbage.

»Hvad — hvad tror De om det? Er det tæn-

keligt? Er der nogen Mening i det? Jeg kan slet ikke rigtigt forstaa det,« udbrød han.

»Det kan saamænd jeg,« svarede Doktoren. »Jeg mister syv tusind om Aaret — det er det hele.«

Han tænkte paa den voksende Praksis i New York, som han paa Cheynes indtrængende Opfordring havde opgivet, og gennemlæste atter Telegrammet med et Suk.

»Tror De, at hun bør have det at vide? Det kunde jo dog være et Bedrageri?«

»Hvad skulde være Bevæggrunden til det?« svarede Doktoren tørt. »Vedkommende vilde være altfor sikker paa at blive opdaget. Nej, det er Drengen, det er sikkert nok.«

En fransk Kammerjomfru traadte ind, saa uforskammet som en, der véd, at hun er uundværlig, og kun bliver paa Grund af den høje Løn.

»Fru Cheyne siger, at De maa komme til hende straks. Hun tror, at De er syg.«

Herren over tredive Millioner bøjede ydmygt sit Hoved og fulgte efter Suzanne; og oppe fra den store, firkantede Trappes øverste Afsats raabte en spinkel, høj Stemme:

»Hvad er det? Hvad er der hændt?«

Ingen Døre kunde holde det Skrig ude, som

et Øjeblik efter rungede gennem Huset og gav Genlyd i alle Kroge, da hendes Mand busede ud med Nyheden.

»Det gør ikke noget,« sagde Doktoren roligt til Maskinskriverinden. »Der forekommer mange lægevidenskabelige Bemærkninger i Romaner, Frøken Kinzey, men omtrent den eneste, som har en Smule Sandhed i sig, er den, at man ikke dør af Glæde.«

»Véd det nok; men nu faar vi travlt.«

Frøken Kinzey var fra Milwaukee, noget ligefrem i sin Tale, og da hun havde et godt Øje til Sekretæren, gættede hun, at der var Arbejde i Vente. Han stod og betragtede alvorligt det store Vægkort over Amerika.

»Milsom, vi rejser direkte. Privatwaggon — lige igennem til Boston. Bring Forbindelserne i Stand,« raabte Cheyne ned ad Trappen.

»Tænkte det nok.«

Sekretæren vendte sig til Maskinskriverinden, og deres Øjne mødtes. (Det blev Oprindelsen til en Historie — som imidlertid ikke har noget at gøre med denne Historie.) Hun saa spørgende paa ham, i Tvivl om, hvorvidt han vilde kunne løse sin Opgave. Med en Holdning som en General, der sender Brigader i Ilden, gav han hende

Tegn til at sætte sig hen til Telegrafapparatet. Saa foer han med Haanden gennem Haaret paa Virtuosmanér, stirrede op i Loftet og gav sig til at diktere, mens Frøken Kinzeys hvide Fingre satte hele Amerikas Fastland i Bevægelse.

K. H. Wade, Los Angeles —

»‚Constance' er jo i Los Angeles for Øjeblikket, ikke sandt, Frøken Kinzey?«

»Jo,« nikkede Frøken Kinzey og klaprede løs, mens Sekretæren saa paa sit Uhr.

»Er De klar?«

Send Privatvogn ‚Constance' hertil og sørg for et Ekstratog, som kan afgaa herfra Søndag tidsnok til at faa Forbindelse med New York-Ekspressen, sekstende Gade, Chicago, paa Tirsdag.

Klik—klikklik—klik!

»Kunde det ikke gøres bedre end som saa?«

»Ikke paa de Baner. Det giver dem tredsindstyve Timer herfra til Chicago. De vinder ikke noget ved at tage Ekstratog øst for Chicago. Er De klar?«

Aftal endvidere med Lake Shore og Michigan Southern om at føre ‚Constance' ad New York Central og Hudson River Buffalo til Albany, og med B. og A. ligeledes fra Albany til Boston. Absolut nødvendigt for mig at naa Boston Onsdag Aften. Vær sikker paa, at der ingen Standsninger bliver. Har ogsaa telegraferet til Canniff, Toucey og Barnes.

»Og saa undertegner De: Cheyne.«

Frøken Kinzey nikkede, og Sekretæren fortsatte:

»Altsaa. Dette er naturligvis til Canniff, Toucey og Barnes. Er De klar?«

Canniff, Chicago. Før venligst min Privatwaggon ‚Constance' fra Santa Fé til sekstende Gade paa Tirsdag Eftermiddag med N. Y. Ekspres direkte til Buffalo og aflever N. Y. C. til Albany.

»Har De nogensinde været i New York, Frøken Kinzey? Vi kan tage dertil en Gang ved Lejlighed. — Er De klar?«

Før Vogn Buffalo til Albany med Ekspres Tirsdag Eftermiddag.

»Dette her er til Toucey; det glemte jeg at sige Dem.«

»Tak, det véd jeg, skønt jeg ikke har været i New York!« svarede Frøken Kinzey og slog med Nakken.

»Om Forladelse. Derefter Linien Boston og Albany; det er Barnes, og han faar samme Instruks om at føre Vognen igennem fra Albany til Boston. Afgang Klokken 3,5 Eftermiddag (det behøver De naturligvis ikke at telegrafere), Ankomst Klokken 9,5 Onsdag Eftermiddag. Det omfatter alt, hvad Wade vil gøre, men det betaler sig at pirre lidt ved Direktørerne.«

»Det er storartet,« sagde Frøken Kinzey med et beundrende Blik. En saadan Mand kunde hun forstaa og værdsætte.

»Det er slet ikke saa daarligt,« sagde Milsom beskedent. »Enhver anden end jeg vilde have spildt tredive Timer og brugt en Uge til Turen, i Stedet for at aflevere ham til Santa Fé-Linien, der fører ham direkte igennem til Chicago.«

»Jamen hør nu en Gang, med Hensyn til New York-Eksprestoget. Selve Vicepræsident Chauncey kunde ikke faa sin Waggon koblet til det,« indvendte Frøken Kinzey, som begyndte at faa Vejret igen.

»Vist saa, men denne Gang er det ikke Chauncey. Det er Cheyne, og han har travlt. De skal se, det gaar nok.«

»Det kan være sandt nok. Men nu er det vel for Resten bedst, at vi telegraferer til Drengen. Det havde De i det mindste glemt.«

»Nu skal jeg spørge ad.«

Da han kom tilbage med Besked fra Faderen til Harvey om at møde dem i Boston til en nærmere fastsat Tid, traf han Frøken Kinzey leende ved Telegrafapparatet. Og Milsom lo ogsaa, thi den rædselsslagne Tikken fra Los Angeles lød saaledes:

> Vi ønsker at vide hvorfor — hvorfor — hvorfor? Almindelig Uro, som breder sig.

Ti Minutter efter anraabte Chicago Frøken Kinzey med følgende Ord:

> Hvis Aarhundredets store Forbrydelse er forestaaende, saa advar endelig Venner i Tide. Vi kryber allesammen i Skjul her.

Og som Kronen paa det hele kom der en Depesche fra Topeka (og selv Milsom kunde ikke begribe, hvad Topeka havde med Sagen at gøre):

La' vær' at skyde, Oberst. Vi gi'er os.

Cheyne smilede barskt over sine Fjenders Forbløffelse, da disse Telegrammer blev ham forelagte.

»De tror, vi er paa Krigsstien. Fortæl dem, at vi ikke er i Humør til at slaas nu, Milsom. Fortæl dem, hvorfor vi rejser. Det er vel bedst, at De og Frøken Kinzey tager med, skønt der er ikke megen Sandsynlighed for, at jeg kommer til at gøre Forretninger paa Rejsen. Fortæl dem Sandheden — for en Gangs Skyld.«

Og saa blev Sandheden fortalt. Frøken Kinzey klaprede en Smule Følelse med ind i Telegrammerne, og Sekretæren tilføjede det mindeværdige Citat: »Lad der være Fred imellem os.« Og i Bestyrelsesværelser to tusind Mile borte sad Repræsentanterne for forskellige Jærnbanelinier til en Værdi af tre og tredsindstyve Millioner Dollars og trak Vejret lettere. Cheyne fløj af Sted for at møde sin Søn, som paa en saa vidunderlig Maade var bleven ham gengiven. Bjørnen søgte sin Unge og ikke Tyrene*). Haarde Mænd, som allerede havde trukket Knivene for at kæmpe for deres

*) En Bjørn er i det engelske Børssprog en, der spekulerer *à la baisse*, en Tyr en, der spekulerer *à la hausse*. O. A.

finansielle Tilværelse, stak dem atter i Skeden og ønskede ham Lykke paa Rejsen, og en halv Snes smaa, rædselsslagne Privatbaner af femte Rang stak Næsen i Sky og talte om de mærkelige Bedrifter, de vilde have udført, hvis ikke Cheyne havde nedlagt Vaabnene.

Det blev en travl Løverdag for Telegraftraadene, thi baade Mennesker og Byer skyndte sig at imødekomme Cheynes Ønsker, nu da de var blevne beroligede. Los Angeles telegraferede til San Diego og Barstow, for at de sydkaliforniske Lokomotivførere kunde blive averterede og være parate; Barstow lod Beskeden gaa videre til Pacifikbanen; og Albuquerque slyngede den helt langs ad Atchinson, Topeka og Santa Fé-Linien lige til Chicago. Et Tenderlokomotiv med Mandskab og den store, forgyldte Privatwaggon ‚Constance' skulde »ekspederes« de to tusind tre hundrede og halvtredsindstyve Mil. Ekstratoget skulde have Forrangen for et hundrede syv og halvfjerds andre Tog i begge Retninger, og Afsenderne af og Mandskabet paa samtlige disse Tog maatte have Meddelelse derom. Der var Brug for seksten Maskiner, seksten Lokomotivførere og seksten Fyrbødere — allesammen de bedste, der var at faa. Der vilde blive dem tilstaaet to og et halvt Minut til

at skifte Lokomotiv, tre til at indtage Vand og to til Kul.

»Varsko Folkene og hav Vandbeholdere og Sliske klare,« sang Telegraftraadene, »thi Harvey Cheyne har travlt — har travlt — har travlt. Fyrretyve Mil i Timen vil blive forlangt, og Driftsinspektørerne følger med Ekstratoget hver i sit Distrikt. Lad det magiske Tæppe strække sig fra San Diego til Chicago, sekstende Gade. Skynd jer! Skynd jer!«

»Det bliver varmt,« sagde Cheyne, da de rullede af Sted fra San Diego ved Daggry Søndag Morgen. »Vi skal skynde os saa meget, vi kan, Moder; men jeg tror virkelig ikke, at du har nogen Grund til at tage Hat og Handsker paa endnu. Du maa meget hellere lægge dig ned og tage din Medicin. Hvis det ikke var Søndag, vilde jeg spille et Parti Domino med dig.«

»Jeg skal nok være artig. Aa, jeg skal nok være artig. Men — hvis jeg tager Hatten af, bliver jeg til Mode, som om vi aldrig vilde naa derhen.«

»Prøv paa at sove en Smule, Moder, saa er vi i Chicago, inden du véd et Ord af det.«

»Jamen det er jo i Boston, vi skal træffe ham, Fader. Sig til dem, at de skal skynde sig.«

De vældige Drivhjul foer af Sted paa Vej til San Bernardino og Mohave-Sletterne, men Banens Stigning her tillod ikke nogen rigtig Fart. Det maatte man vente med. Ørkenens Hede fulgte efter Bjærgenes Hede, da de drejede mod Øst henimod Needles og Coloradofloden. Vognen knagede i den frygtelige Tørke og bagende Sol, og de lagde Is paa Fru Cheynes Nakke og dampede op ad de lange, lange Stigninger, forbi Ash Fork ad Flagstaff til, hvor der er Skove og Stenbrud, under den tørre, høje Himmel. Hastighedsmaalerens Viser svingede frem og tilbage, Kulslaggerne raslede paa Taget, og en Hvirvel af Støv rejste sig bag de rullende Hjul. Lokomotivets Mandskab sad pustende og i Skjorteærmer paa deres Kister, og Cheyne opdagede pludselig, at han sad midt iblandt dem og med raabende Stemme, for at overdøve Hjulenes Larm, fortalte dem ældgamle Jærnbanehistorier, som enhver Jærnbanemand kan udenad. Saa fortalte han dem om sin Søn, og om hvordan Havet havde givet sine Døde tilbage, og de nikkede og spyttede og glædede sig med ham, spurgte til »hende dér bagude«, og om hun kunde taale, at Lokomotivføreren »slap den løs en Smule«. Det troede Cheyne nok, at hun kunde, og derfor blev den mægtige Damphest »sluppet

løs« fra Flagstaff til Winslow, indtil en Driftsinspektør gjorde Indvendinger.

Men Fru Cheyne laa i den elegante Salon, hvor den franske Kammerjomfru, ligbleg af Frygt, klyngede sig til Dørens Sølvhaandtag; hun stønnede kun en Smule og bad sin Mand om at »sige til dem, at de skulde skynde sig«. Og saaledes lod de Arizonas tørre Sandørkener og nøgne Klipper bag sig og susede videre, indtil Koblingernes Klirren og Bræmsens Hvæsen sagde dem, at de befandt sig ved Coolidge.

Tre kække og erfarne Mænd — koldblodige, selvtillidsfulde og tørre, da de begyndte; ligblege, rystende og sveddryppende, da de var færdige med deres Arbejde paa den frygtelige Maskine — førte den op ad den store Stigning fra Albuquerque til Glorietta og forbi Springer, op og stadig op til Raton-Tunnelen paa Statsbanen, hvorfra de gyngende gled ned til La Junta, saa et Glimt af Arkansas og susede ned ad den lange Skraaning til Dodge City, hvor Cheyne igen kom i Humør, fordi han maatte stille sit Uhr en Time frem.

Der blev talt meget lidt i Vognen. Sekretæren og Maskinskriverinden sad sammen paa de pressede Læderhynder ved det store Spejlglasvindue i Vognens bageste Ende og beundrede Ud-

sigten — saa vidt vides. Cheyne vandrede nervøst frem og tilbage mellem Salonvognens overdaadige Pragt og Lokomotivets tarvelige Nøgenhed med en udgaaet Cigar mellem Tænderne, indtil Mandskabet fik ondt af ham, glemte, at han var deres Samfundsklasses Fjende, og gjorde deres Bedste for at adsprede ham.

Om Aftenen oplyste talrige elektriske Lamper dette sørgelige Palads med al dets Luksus, og de spiste kostbare Maaltider, mens de foer af Sted henover øde og nøgne Landstrækninger. Af og til hørte de Plasket fra en Vandbeholder, en Kinesers Strubelyd, en Klirren af Hamre, som prøvede Staalhjulene fra Krupp, eller en Ed fra en Vagabond, der blev jaget ned fra den bageste Platform; snart lød det dumpe Brag af Kul, der raslede ned i Tenderen, snart et gjaldende Ekko, naar de foer forbi et ventende Tog. Snart saa de ud over vældige Afgrunde, mens Broens Tømmerværk knagede under dem, eller op til Klipper, som skjulte den halve Stjærnehimmel. Snart trak Fjældskrænter og Kløfter sig tilbage og blev til Bjærgkamme langt ude i Synskredsen; Bjærgene blev lavere og lavere, og tilsidst kom de ud paa de virkelige Sletter.

I Dodge City kastede en ukendt Haand en

Kansas-Avis ind til dem. Den indeholdt et Telegram fra Boston med et Slags Interview af Harvey, der øjensynligt var truffen sammen med en foretagsom Journalist. Dette Stykke gemytlig Journalistik gjorde dem sikre paa, at det utvivlsomt var deres Dreng, og det beroligede Fru Cheyne for en Stund. Hendes eneste Ord: »Skynd jer!« gik fra Mund til Mund blandt Lokomotivførerne i Nickerson, Topeka og Marceline, hvor Terrænet er fladt, og de fløj henover Fastlandet. Byer og Landsbyer laa tæt sammen nu, og her havde man Følelsen af at være blandt Mennesker.

»Jeg kan ikke se Hastighedsmaalerens Skive, og mine Øjne gør saa ondt. Hvilken Fart skyder vi?«

»Den allerbedste, vi kan, Moder. Der er ingen Mening i at komme til Chicago tidligere end det Tog, vi skal have Forbindelse med. Saa vilde vi bare komme til at vente.«

»Det er lige meget. Jeg ønsker blot at føle, at vi kommer af Sted. Sæt dig ned og fortæl mig, hvor mange Mil vi kører i Timen.«

Cheyne satte sig ned og aflæste Hastighedsmaaleren for hende (paa sine Steder havde de sat Rekorder, som den Dag i Dag ikke er slaaede), og den halvfjerdsindstyve Fod lange Vogn foer

gennem den hede Luft med en Summen som en Kæmpebi, uden nogensinde at forandre sin langstrakte, dampskibslignende Duven. Alligevel var Farten ikke stor nok for Fru Cheyne; og Heden, den ubarmhjærtige Avgusthede, gjorde hende svimmel; og Uhrviserne rørte sig jo ikke af Pletten; og hvornaar, aa, hvornaar kunde de være i Chicago?

Det er ikke sandt, at Cheyne, den Gang de skiftede Lokomotiv i Fort Madison, overrakte Lokomotivførernes Fagforening en Sum, der satte dem i Stand til for Fremtiden at bekæmpe ham og hans Kolleger paa lige Fod. Han lønnede Lokomotivførere og Fyrbødere saaledes, som han syntes, at de fortjente det, og kun hans Bank véd, hvad han gav de Mandskaber, der havde vist ham Medfølelse. Det vides imidlertid, at det sidste Mandskab klarede hele Rangeringen i Chicago, fordi »hun« endelig var falden i Slummer, og Gud naade den, der ikke var forsigtig med hende.

Den højt lønnede Specialist, som fører Eksprestoget ad Lake Shore og Michigan Southern-Linien fra Chicago til Elkhart, er noget af en Selvhersker, og han holder slet ikke af at blive belært om, hvordan han skal bakke sin Maskine tilbage mod en Vogn. Ikke desto mindre behandlede han

‚Constance' saa forsigtigt, som om den havde været ladet med Dynamit, og naar Mandskabet irettesatte ham, gjorde de det med Hvisken og Pantomimer.

»Pyh!« sagde Mændene fra Atchinson, Topeka og Santa Fé-Linien, naar de senere drøftede deres Livs Hændelser, »vi kørte jo ikke for at sætte en Rekord. Harvey Cheynes Kone, hun laa syg bagude, og vi vilde ikke skumple hende. Men siden vi kommer til at tænke paa det, saa kørte vi nok Vejen fra San Diego til Chicago i syv og halvtreds Timer og fire og halvtreds Minutter. Det kan De gærne fortælle dem paa de østlige Baner. Nej, naar vi en Gang vil forsøge at sætte en Rekord, saa skal vi nok lade Dem det vide.«

Folk fra Vesten mener, at Chicago og Boston ligger lige klods op ad hinanden (ingen af Byerne vilde for Resten føle sig smigret ved den Anskuelse), og visse Jærnbaneselskaber understøtter denne Fejltagelse. Eksprestoget fra Chicago førte ‚Constance' til Buffalo og overleverede den til New York Central og Hudson River-Selskabet (visse fornemme og berømmelige Herrer med hvidt Kindskæg og Gulddingeldangel ved Uhrkæden steg ind her for at tale en Smule om Forretninger med Cheyne); de rullede nok saa nydeligt videre til

Albany, og Boston og Albany-Linien fuldendte Turen fra Verdenshav til Verdenshav — den havde i alt varet syv og firsindstyve Timer og fem og tredive Minutter, eller tre Døgn og halvsekstende Time. Harvey tog imod dem.

Efter stærke Sindsbevægelser føler de fleste voksne Mennesker og alle Drenge Trang til Føde. De holdt Gilde for den hjemvendte fortabte Søn bag nedrullede Gardiner, ene i deres store Lykke, mens Togene buldrede ind og ud rundt om dem. Harvey spiste, drak og udbredte sig om sine Oplevelser, altsammen paa een Gang, og naarsomhelst han havde en Haand fri, kælede hans Moder for den. Hans Stemme var bleven hæs af Livet i den fri, saltholdige Luft; hans Haandflader var ru og haarde, hans Haandled fulde af Ar efter Bylder; og en herlig, kraftig Torskeduft hang ved hans Søstøvler og blaa Uldtrøje.

Faderen, som var øvet i at bedømme Mennesker, betragtede ham nøje. Han vidste ikke, hvilken varig Skade Drengen maaske kunde have lidt. Rent ud sagt greb han sig i at tænke paa, at han egentlig kendte grumme lidt til sin Søn; men han mindedes tydeligt et utilfredst, gulblegt ungt Men-

neske, hvis Glæde var at »ærgre den Gamle« og bringe sin Moder til at græde — en Person af den Slags, som gør Lykke i Restavrationslokaler og paa Hotelverandaer, hvor den skarpsindige *jeunesse dorée* tumler sig. Men denne nette, unge Fisker gjorde intet Vrøvl, men saa paa ham med et roligt, klart og fast Blik og talte i en umiskendeligt ærbødig — endogsaa forbavsende ærbødig Tone. Ja hvad mere var, der var noget i hans Stemme, som syntes at give Løfte om, at Forandringen vilde holde sig, og at denne nye Harvey var kommen for at blive.

»Der en en eller anden, der har tvunget ham,« tænkte Cheyne. »Det vilde Constance aldrig have fundet sig i. Tvivler paa, at Evropa kunde have gjort det bedre.«

»Men hvorfor sagde du da ikke til dette Menneske Troop, hvem du var?« gentog Moderen, da Harvey havde fortalt hele sin Historie mindst to Gange.

»Disko Troop, Moder. Det bedste Menneske, der nogensinde har betraadt et Dæk. Lige meget, hvem der saa er det næstbedste.«

»Men hvorfor sagde du ikke til ham, at han skulde sætte dig i Land? Du véd jo, at Fader vilde have erstattet ham hans Tab tidobbelt.«

»Jeg véd det nok; men han troede, jeg var fra Forstanden. Jeg er bange for, at jeg kaldte ham for Tyv, fordi jeg ikke kunde finde Sedlerne i min Lomme.«

»En Matros fandt dem tæt ved Flagstangen den — den Aften,« hulkede Fru Cheyne.

»Det forklarer Sagen. Jeg bebrejder ikke Troop noget. Jeg sagde rent ud, at jeg ikke vilde arbejde — tilmed paa en Fiskerskude — og han gav mig naturligvis en Næsestyver, og jeg blødte — naada! — som en stukket Gris.«

»Min arme, elskede Dreng! De maa have mishandlet dig frygteligt.«

»Naah, det vil jeg nu ikke sige. Men da det var sket, saa gik der en Praas op for mig.«

Cheyne slog sig paa Knæet og smaalo. Fyren her kunde blive til en Dreng efter hans eget længselsfulde Hjærte. Han havde aldrig før set netop det Glimt i Harveys Øjne.

»Og Skipperen gav mig halvellevte Dollars om Maaneden; han har udbetalt mig Halvdelen af min Løn; og saa tog jeg fat sammen med Dan og kilte paa. Jeg kan ikke gøre en Mands Gærning endnu. Men jeg kan ro en Jolle næsten ligesaa godt som Dan, og jeg bliver ikke bange i Taage — ikke synderligt da; og jeg kan tage min Tørn

i Magsvejr — det vil sige styre, Moder — og jeg kan sætte Madding paa en Line, og jeg kender naturligvis Rigningen; og jeg kan gafle Fisk ligesaa længe, det skal være, og jeg er en stor Kender af gamle Josephus, og jeg skal vise jer, hvordan jeg kan klare Kaffe med et Stykke Fiskeskind og — jeg vil nok have en Kop til, Tak. Hør, véd I hvad, I gør jer intet Begreb om, hvilken Masse Arbejde man kan gøre for halvellevte Dollars om Maaneden!«

»Jeg begyndte med halvniende, min Dreng,« sagde Cheyne.

»Gjorde du? Det har du aldrig fortalt mig.«

»Du har aldrig spurgt mig om det, Harvey. Jeg skal fortælle dig om det en anden Gang, hvis du bryder dig om at høre det. Vil du ikke have en Oliven?«

»Troop siger, at det interessanteste i Verden er at hitte ud af, hvordan andre Mennesker tjener deres Brød. Det er dejligt igen at faa et ordentligt Maaltid Mad. Vi levede for Resten godt om Bord. Fik den bedste Mad, der er at faa paa Bankerne. Disko sørgede udmærket for Madvarerne. Han er et storartet Menneske. Og Dan — det er hans Søn — Dan er min Kammerat. Og saa er der Onkel Salters med hans Gødningsstof-

fer; det er ham, der læser Josephus. Han er endnu ganske sikker paa, at jeg er fra Forstanden. Og saa er der stakkels lille Penn, og han er fra Forstanden. I maa ikke tale til ham om Johnstown, fordi — — Og I maa lære Tom Platt og lange Jack og Manuel at kende. Det var Manuel, der frelste mit Liv. Det er kedeligt nok, at han er Portugiser. Han siger ikke meget, men han er en storartet Spillekant. Det var ham, der fandt mig, mens jeg drev omkring, og saa halede han mig op i sin Baad.«

»Det undrer mig, at dit Nervesystem ikke er fuldstændigt ødelagt,« sagde Fru Cheyne.

»Hvordan skulde det være bleven det, Moder? Jeg sled som en Hest og jeg aad som en Ulv og jeg sov som en død Mand.«

Det var for meget for Fru Cheyne, som atter begyndte at mindes sine Syner af et Lig, der gyngede paa de salte Vover. Hun trak sig tilbage til sit eget Værelse, og Harvey slog sig til Ro ved Siden af sin Fader og gav sig til at forklare ham, hvad han skyldte dem alle.

»Du kan stole paa, at jeg skal gøre alt, hvad jeg kan, for Mandskabet, Harvey. Efter hvad du siger, lader det til at være flinke Folk.«

»De bedste paa hele Flaaden. Spørg kun

efter i Gloucester,« svarede Harvey. »Men Disko tror stadig, at han har kureret mig for Sindssygdom. Dan er den eneste, hvem jeg har fortalt om dig og vore Privatwaggoner og saa videre, og jeg er ikke ganske sikker paa, at Dan tror det. Det kunde være Sjov at lamslaa dem i Morgen. Hør, kan ‚Constance' ikke blive kørt over til Gloucester? Moder ser dog ikke ud til at kunne taale at rejse hjem straks, og vi skal absolut blive færdige med Losningen i Morgen. Wouverman har købt vore Fisk. Vi er de første, der er komne hjem fra Bankerne i Aar, forstaar du, og Prisen er fire en kvart Dollars for Centneret. Vi gav os ikke, førend han gik ind paa det. Men nu vil han have dem lossede i en Fart.«

»Du mener altsaa, at du er nødt til at arbejde i Morgen?«

»Ja, jeg lovede Troop, at jeg vilde. Jeg er ved Vægten. Jeg har Regnskabet med mig.« Han saa i sin fedtede Lommebog med saa vigtig en Mine, at hans Fader var nær ved at kvæles af tilbageholdt Latter. »Der kan ikke være mere end tre — nej — to hundrede og fire eller fem og halvfemsindstyve Centner tilbage efter min Beregning.«

»Du kan jo leje en Stedfortræder,« foreslog Cheyne for at se, hvad Harvey vilde sige til det.

»Det gaar ikke. Jeg er Skonnertens Regnskabsfører. Troop siger, at jeg har et meget bedre Hoved for Tal end Dan. Og Troop er en umaadeligt retfærdig Mand.«

»Naa, men sæt nu, at jeg ikke vil lade ‚Constance' køre i Aften, hvordan vil du saa klare det?«

Harvey saa paa Uhret, som viste tyve Minutter over elleve.

»Saa sover jeg her til Klokken tre og tager med Godstoget Klokken fire. I Reglen faar vi Folk fra Flaaden Lov til at køre frit med.«

»Det var ikke saa daarlig en Idé. Men jeg tænker nok, vi kan faa ‚Constance' derover ligesaa hurtigt som dit Godstog. Det er bedre, at du lægger dig til at sove nu.«

Harvey strakte sig paa Sofaen, sparkede Støvlerne af og sov, endnu inden Faderen kunde faa trukket Skærmene for de elektriske Lamper. Cheyne blev siddende og betragtede det unge Ansigt under Skyggen af den Arm, der laa over Panden, og blandt de mange Ting, der faldt ham ind, var den Tanke, at han maaske havde forsømt sine Pligter som Fader.

»Man véd aldrig, naar man løber sin største Risiko,« sagde han. »Der kunde være hændt ham noget værre end at drukne; men det tror jeg ikke, der er — det tror jeg ikke, der er. Hvis der ikke er, saa ejer jeg ikke nok til at gengælde Troop det; og det tror jeg ikke, der er.«

Morgenen bragte en frisk Søbrise ind gennem Vinduerne. ‚Constance' var trukket hen paa et Sidespor blandt nogle Godsvogne paa Gloucester Station, og Harvey var allerede gaaet til sin Gærning.

»Saa falder han naturligvis over Bord igen og drukner,« sagde Moderen bittert.

»Lad os gaa ned og se ad, saa kan vi jo være parate til at kaste et Reb ud til ham, hvis det skulde ske. Du har aldrig før set ham arbejde for sit Brød,« svarede Faderen.

»Hvad er det for noget Vrøvl? Som om nogen kunde forlange —«

»Den Mand, der har hyret ham, forlanger det. Og han er ogsaa i sin gode Ret.«

De gik ned ad Gaden mellem Butikker fulde af Olietøj til Wouvermans Bolværk, hvor *Her er vi* laa højt paa Vandet, stadig med Bankeflaget vajende. Alle Mand arbejdede saa flittigt som Bævere i Morgenens straalende Solskin. Disko

stod ved Storlugen og vejledede Manuel, Penn og Onkel Salters, der passede Taljen. Dan tog imod de fulde Kurve, mens lange Jack og Tom Platt fyldte dem, og Harvey med sin Lommebog repræsenterede Skipperens Interesser overfor Vejeren paa det saltbestrøede Bolværk.

»Klar!« raabte Stemmerne nede i Lasten.

»Hiv!« raabte Disko.

»Hej!« sagde Manuel.

»Hov!« sagde Dan og drejede Kurven.

Og saa hørte de Harveys klare, friske Stemme, mens han kontrollerede Vægten.

Den sidste Kurv Fisk var bleven halet op, og Harvey hoppede de tre Alen fra Bolværket og over i Vævlingerne som den nemmeste Vej til at levere Disko Regnskabet og raabte:

»To hundrede syv og halvfems, Punktum Finale!«

»Hvad er hele Summen, Harvey?« spurgte Disko.

»Otte hundrede fem og treds. Tre tusind seks hundrede og seks og halvfjerds Dollars og en kvart! Bare jeg fik baade Løn og Andel.«

»Ja, jeg skal ikke nægte, at du egentlig har fortjent det, Harvey. Er du ikke nok saa venlig

at løbe op paa Wouvermans Kontor og give ham vore Regnskaber?«

»Hvem er den Dreng?« sagde Cheyne til Dan, der var vant til alle Slags Spørgsmaal fra de Dagdrivere og Idioter, der kaldes Landliggere.

»Aa, han er saadan en Slags overkomplet,« lød Svaret. »Vi fiskede ham op paa Bankerne, hvor han var faldet over Bord fra en Paketdamper, efter hvad han siger. Han var Passager om Bord paa den. Nu er han paa gode Veje til at blive Fisker.«

»Kan han gøre Nytte for Føden?«

»Aa ja. Fa'er, denne Herre ønsker at vide, om Harvey kan gøre Nytte for Føden. Hør, kunde De ikke have Lyst til at komme om Bord? Vi kan stille en Stige op for Damen.«

»Det vilde jeg overmaade gærne. Du vil ikke have ondt af det, Moder, og saa kan du med egne Øjne se, hvordan det staar til.«

Kvinden, som for en Uge siden ikke kunde løfte sit Hoved, kravlede ned ad Stigen og stod forfærdet midt i Roderiet og Virvarret agterude.

»Er De paa nogen Maade interesseret i Harvey?« spurgte Disko.

»Aa ja, saamænd.«

»Han er en god Dreng og gør, hvad der bli-

ver ham sagt. De har hørt, hvordan vi fandt ham? Han led vistnok af et Nervetilfælde, den Gang vi halede ham om Bord, eller ogsaa havde han slaaet sit Hoved paa et eller andet. Men det er fuldstændigt overstaaet nu. Ja, dette er Kahytten. Den er rigtignok noget uryddelig, men De maa med Fornøjelse se Dem om i den. De Tal dér paa Ovnrøret har han skrevet; vi plejer at skrive vort Bestik dér.«

»Sov han her?« spurgte Fru Cheyne, som sad paa en gul Kistebænk og lod Blikket glide hen over de uredte Køjer.

»Nej, Frue, han havde sin Køjeplads forude. Men naar jeg undtager, at han og min Søn neglede Pandekager og gjorde Halløj, naar de burde have sovet, har jeg ikke noget særligt at udsætte paa ham.«

»Der er ikke noget at sige paa Harvey,« sagde Onkel Salters, som netop kom ned ad Trappen. »Han hængte en Gang mine Søstøvler op paa Stortoppen, og han er ikke overdrevent ærbødig mod Folk, der véd mere end han, især om Landbrug; men det er i Reglen Dan, der forleder ham.«

Dan, som havde faaet nogle mystiske Vink fra Harvey tidligt om Morgenen, opførte imidlertid en Krigsdans paa Dækket.

»Tom! Tom!« hviskede han ned gennem Lugen. »Hans Forældre er komne, og Fa'er har endnu ikke opdaget, hvem de er, og nu holder de Faddersladder nede i Kahytten. Hun er nydelig, og han er alt, hvad Harvey paastod, at han var, efter hans Udseende at dømme «

»Du glade syv og halvfems!« udbrød lange Jack og kravlede op, helt bedækket med Salt og Fiskeskæl. »Tror du, at hans Historie om Drengen og det lille Firspænderkøretøj var Sandhed?«

»Det har jeg hele Tiden vidst,« svarede Dan. »Kom og se Fader opdage, at han har taget fejl i sin Dom.«

Henrykte skyndte de sig af Sted og kom netop tidsnok til at høre Cheyne sige:

»Det glæder mig, at han faar saa godt et Skudsmaal, thi han er min Søn.«

Diskos Mund aabnede sig — lange Jack bandede altid senere paa, at han havde hørt Underkæven knage — og han stirrede vekselvis paa Manden og paa Kvinden.

»Jeg fik hans Telegram i San Diego for fire Dage siden, og saa tog vi herover.«

»I en privat Salonvogn?« sagde Dan. »Han sagde, at det kunde De.«

»I en privat Salonvogn naturligvis.«

Dan saa paa sin Fader og sendte ham en hel Byge af uærbødige Blink.

»Der var en Historie, han fortalte os, om at han havde kørt i sin egen Vogn med fire smaa Ponyer for,« sagde lange Jack. »Var det ogsaa sandt?«

»Højst sandsynligt,« svarede Cheyne. »Var det, Moder?«

»Jeg tror, han havde en lille Vogn, den Gang vi var i Toledo,« sagde Moderen.

Lange Jack fløjtede.

»Aa Disko!« sagde han, men det var ogsaa det hele.

»Jeg har — jeg har taget fejl i min Dom — værre end Folkene i Marblehead,« kom det fra Disko saa trægt, som om Ordene blev halede ud af ham med et Gangspil. »Jeg kan ligesaa gærne tilstaa det for Dem, Hr. Cheyne, jeg troede ikke, Drengen var rigtig i Hovedet. Han talte saa underligt om Penge.«

»Det har han fortalt mig.«

»Han har maaske fortalt Dem mere endnu? Ja for jeg gav ham en Gang en Lussing,« kom det med et ængsteligt Blik til Fru Cheyne.

»Ja vist saa,« svarede Cheyne. »Og jeg skulde

næsten tro, at den Lussing har gjort ham mere godt end noget andet i hele Verden.«

»Ja, jeg ansaa det for nødvendigt, ellers vilde jeg ikke have gjort det. Jeg vil ikke have, at De skal tro, at vi mishandler vore Drenge om Bord paa denne Skude.«

»Det tror jeg heller ikke, at De gør, Hr. Troop.«

Fru Cheyne havde imidlertid betragtet Ansigterne — Diskos elfenbensgule, skægløse Jærnaasyn; Onkel Salters' Agrarfjæs med Skægkransen; Penns forbløffede Enfold; Manuels rolige Smil; lange Jacks Henrykkelsesgrin, og Tom Platts Ar. Udannede Mennesker var de sikkert nok, efter hendes Maalestok; men hun havde en Moders Blik, og hun rejste sig med fremstrakte Hænder.

»Aa, sig mig, hvem der er hvem,« udbrød hun halvt hulkende, »for at jeg kan takke jer og velsigne jer — allesammen.«

»Dette er min Tro hundredfoldig Løn,« sagde lange Jack.

Disko forestillede dem alle paa sømmeligste Maade. Kaptajnen paa en Kinafarer fra gamle Dage kunde ikke have gjort det bedre. Og Fru Cheyne fremstammede en hel Del usammenhængende Ord. Hun var lige ved at kaste sig i Ma-

nuels Arme, da hun forstod, at det var ham, der først havde fundet Harvey.

»Men hvor kunde jeg have ladt ham drive?« indvendte stakkels Manuel. »Hvad vilde De selv gøre, hvis De fandt ham saadan? Hvad? Vi har faaet os en god Dreng, og jeg er overmaade glad ved, at han er Deres Søn.«

»Og han sagde mig, at Dan var hans Kammerat!« udbrød hun. Dan var allerede tilstrækkeligt rød i Hovedet, men han blev aldeles mørkerød, da Fru Cheyne kyssede ham paa begge Kinder i hele Forsamlingens Paasyn. Saa førte de hende forud for at vise hende Folkelukafet, og saa græd hun igen og maatte absolut derned for at se Harveys egen Køje, og dér traf hun Negerkokken i Færd med at polere Ovnen, og han nikkede, som om hun var en Person, han i flere Aar havde ventet at træffe. Og saa forsøgte de, to paa een Gang, at forklare hende det daglige Liv om Bord, og hun sad ved Palstøtten med de behandskede Hænder paa det fedtede Bord og lo med dirrende Læber og græd med straalende Øjne.

»Hvem vil nu nogensinde mere bruge *Her er vi*, efter at dette er hændt?« sagde lange Jack til Tom Platt. »Jeg har en Følelse, som om hun havde forvandlet hele Fartøjet til en Domkirke!«

»Domkirke!« vrængede Tom Platt. »Aa, havde det dog bare været Fiskeriinspektionens Fartøj i Stedet for denne beskidte Pram! Hvis vi bare havde haft lidt Pænhed og Orden og Skibsdrenge til at staa ved Falderebet, naar hun skal i Land. Nu kommer hun til at kravle op ad den Hønsestige, og vi — vi burde mande Ræer!«

»Altsaa var Harvey ikke fra Forstanden,« sagde Penn langsomt til Cheyne.

»Nej, Gud være lovet,« svarede den svært-byggede Millionær og bøjede sig venligt ned mod den lille Mand.

»Det maa være frygteligt at være fra Forstanden. Jeg kan ikke tænke mig noget frygteligere — undtagen at miste et Barn. Men nu har De jo faaet Deres Barn tilbage. Lad os takke Gud for det.«

»Halløj!« sagde Harvey, som betragtede dem nok saa roligt oppe fra Bolværket.

»Jeg tog fejl, Harvey. Jeg tog fejl,« sagde Disko hurtigt og løftede Haanden. »Jeg tog fejl i mine Domme. Du behøver ikke at aale mig mere for det.«

»Det skal jeg nok tage mig af,« hviskede Dan ved sig selv.

»Nu tager du vel bort, ikke sandt?«

»Da ikke førend jeg har faaet Resten af min Løn; med mindre De vil have gjort Eksekution i *Her er vi.*«

»Du har Ret; det havde jeg rent glemt,« sagde Disko og talte Pengene op for ham. »Du har gjort alt, hvad du i Følge Kontrakten var forpligtet til at gøre, Harvey; og du har gjort det omtrent ligesaa godt, som om du var bleven opdraget —«

Disko standsede. Han vidste ikke rigtigt, hvordan han skulde fuldende Sætningen.

»Ethvert andet Sted end i en Privatwaggon,« foreslog Dan ondskabsfuldt.

»Kom, saa skal jeg vise jer den,« sagde Harvey.

Cheyne blev tilbage for at tale med Disko, men de andre vandrede i Procession med Fru Cheyne i Spidsen til Stationen. Den franske Kammerjomfru hvinede ved denne Invasion, og Harvey aabenbarede dem ‚Constance's Herligheder uden at sige et Ord. De besaa det altsammen i samme Tavshed — presset Læder, Dørhaandtage og Rækværk af Sølv, Fløjl, Spejlglas, Nikkel, Bronce, Smedejærn og sjældne Træsorter i indlagt Arbejde.

»Det sagde jeg jer jo,« sagde Harvey. »Det sagde jeg jer jo.«

Dette var hans Hævn, og den var grundig.

Fru Cheyne gav Ordre til, at der skulde serveres et Maaltid, og for at der intet skulde mangle i den Historie, som lange Jack senere fortalte i sit Logis, opvartede hun dem selv. Mænd, som er vante til at spise ved bittesmaa Borde, mens Stormen tuder, opfører sig ualmindelig pænt og behændigt, naar de spiser, men Fru Cheyne, som ikke vidste dette, blev helt overrasket. Hun kom til at ønske, at hun kunde faa Manuel til Hushovmester, saa stilfærdigt og naturligt tog han paa de skrøbelige Glassager og det elegante Sølvservice. Tom Platt mindedes de store Dage paa *Ohio* og de udenlandske Potentaters Væsen, naar de dinerede i Officersmessen; og lange Jack passiarede som ægte Irlænder om løst og fast, indtil alle kom i det bedste Lune.

I *Her er vi*'s Kahyt sad Fædrene imidlertid ved deres Cigarer og tog Maal af hinanden. Cheyne vidste godt nok, at han havde at gøre med en Mand, hvem han ikke kunde byde Penge; og ligesaa godt vidste han, at Penge ikke kunde betale, hvad Disko havde gjort for ham. Derfor tav han stille og ventede paa, at der skulde tilbyde sig en Lejlighed.

»Jeg har ikke gjort noget ved Deres Søn eller

for Deres Søn, undtagen at jeg har holdt ham en Smule til Arbejde og lært ham at haandtere Svineaaget,« sagde Disko. »Han har dobbelt saa godt et Hoved for Tal som min Dreng.«

»Apropos,« bemærkede Cheyne ligesom tilfældigt, »hvad tænker De at lade Deres Søn slaa ind paa?«

Disko tog Cigaren ud af Munden og svang den med en omfattende Haandbevægelse rundt i Kahytten.

»Dan er jo en ren Dreng endnu, men han finder sig vist ikke i, at jeg tænker for ham. Han skal faa denne gode lille Skude, naar jeg en Gang lægger op. Han har ikke Spor af Lyst til at skifte Bestilling. Det véd jeg.«

»Hm. Har De nogensinde været vestpaa, Hr. Troop?«

»Jeg har været saa langt som til New York en Gang i en Baad. Jeg har ingen Brug for Jærnbaner; det har Dan heller ikke. Saltvand er godt nok til os Trooper. Jeg har været næsten alle mulige Steder — naturligvis hvor jeg kunde komme hen paa den for mig naturlige Maade.«

»Jeg kan skaffe ham alt det Saltvand, som han rimeligvis vil faa Brug for — indtil han bliver Skipper.«

»Hvordan det? Jeg troede, De var saadan en Slags Jærnbanekonge. Det fortalte Harvey mig, den Gang — den Gang jeg tog saa fælt fejl i min Dom.«

»Tage fejl kan vi alle. Jeg tænkte mig, at De maaske havde hørt, at jeg ejer nogle Thefartøjer, der gaar mellem San Francisco og Yokohama. Der er seks i det hele — Jærnskibe, omtrent 1780 Tons hvert.«

»Det Asen af en Dreng! Det sagde han aldrig et Muk om. Det vilde jeg nok have laant Øre til, i Stedet for alt hans Vrøvl om Jærnbaner og Ponyvogne.«

»Han vidste ikke noget af det.«

»Saadan en Bagatel er formodentlig slet ikke faldet ham ind.«

»Nej, jeg har først i Sommer erobret — jeg mener overtaget »Blaat M.«-Skibene — Morgan og M'Quades gamle Linie.«

Disko sank sammen som en Klud paa Kistebænken ved Ovnen, hvor han sad.

»Vorherre fri og frelse og bevare os! Jeg er bange for, at jeg har baaret mig ad som et Fæ fra Begyndelsen til Enden. Phil Airheart, som tog her fra Byen for seks — nej, for syv Aar siden, han er Styrmand paa *San José* — den gjorde sin

sidste Tur paa seks og tyve Dage. Hans Søster bor her endnu, og hun læser altid hans Breve højt for min Kone. Naa, saa det er Dem, der ejer »Blaat M.«-Skibene?«

Cheyne nikkede.

»Havde jeg vidst det, vilde jeg paa hans blotte Ord have ført *Her er vi* hjem for fulde Sejl.«

»Det vilde maaske ikke have været saa heldigt for Harvey.«

»Havde jeg bare vidst det! Havde han bare sagt et Muk om de forbistrede Skibe, saa vilde jeg have forstaaet det! Jeg skal aldrig mere stole paa min egen Dom — aldrig. Det er veludrustede Skibe. Det siger Phil Airheart.«

»Det glæder mig at faa en Anbefaling fra den Side. Airheart er nu Skipper paa *San José*. Men hvad jeg vilde spørge Dem om, var, om De vilde laane mig Dan et Aars Tid eller to, saa skal vi se, om vi ikke kan gøre ham til Styrmand. Vilde De betro ham til Airheart?«

»Det er risikabelt at tage en umoden Dreng —«

»Jeg kender en Mand, der har gjort mere for mig.«

»Det er en ganske anden Sag. Hør nu en Gang, jeg vil ikke rose Dan, fordi han er mit eget

Kød og Blod. Jeg véd godt, at Fiskerfartøjer er eet og Fragtfartøjer noget andet, men han har ikke meget at lære. Styre kan han — saa godt som nogen Dreng, om jeg selv tør sige det — og Resten har vi i Blodet, saa det kommer af sig selv; men jeg kunde ønske, at han ikke var saa forbistret sløj med Hensyn til Navigation.«

»Det vil Airheart nok tage sig af. Han kan rejse som Skibsdreng en Tur eller to, og saa kan vi hjælpe ham til noget bedre. Nu tager De ham under Behandling i Vinter, og saa sender jeg Bud efter ham tidligt næste Foraar. Jeg véd nok, at det stille Ocean er langt borte —«

»Aa pyt! Vi Trooper, baade levende og døde, er spredte rundt paa hele Jordkloden og dens Have.«

»Men jeg vil gærne have, at De skal forstaa — min Mening er denne — at til en hvilkensomhelst Tid, naar De synes, at De kunde have Lyst til at se ham, saa lad mig det vide, saa skal jeg besørge hans Hjemrejse. Den skal ikke koste Dem en Skilling.«

»Hvis De vil følges med mig et lille Stykke Vej, saa kan vi gaa hjem til mig og tale med min Kone om det. Jeg har taget saa aldeles vanvittigt

fejl i alle mine Domme, at jeg slet ikke kan forstaa, at dette er Virkelighed.«

De gik over til Troops lille hvide Hus med de blaa Vinduesrammer, gik gennem Forhaven, hvor der stod en afskediget Jolle fuld af Nasturtier, og kom ind i en Dagligstue, der var et rent Musæum for oversøiske Kuriositeter. Her sad en høj Kvinde, tavs og alvorlig, med de matte Øjne, som de Mennesker faar, der længe spejder ud over Havet efter deres Kæres Tilbagekomst. Cheyne henvendte sig til hende, og hun gav med træt Stemme sit Samtykke.

»Vi mister hundrede Mand om Aaret blot her fra Gloucester, Hr. Cheyne,« sagde hun. »Hundrede Drenge og Mænd; og jeg er kommen til at hade Havet, som om det var et levende Væsen, der lurede paa mig. Gud har aldrig skabt det, for at Mennesker skulde kaste Anker paa det. Deres Skibe, som De taler om, gaar altsaa lige ud og lige hjem igen, saa vidt jeg forstaar?«

»Saa lige, som Vindene tillader det, og jeg giver Præmie for særligt hurtige Overrejser. The har ikke godt af at være for længe til Søs.«

»Da han var lille, plejede han at lege Butik, og jeg haabede, at han vilde vedblive at have

Lyst til Handelen. Men saasnart han kunde ro en Jolle, vidste jeg, at den Glæde skulde nægtes mig.«

»Det er Raasejlere, Moder, Jærnskibe og vel udrustede. Husk paa, hvad Phils Søster har læst for dig, naar hun har faaet Brev fra ham.«

»Jeg har aldrig hørt om Phil, at han foer med Usandhed, men han er altfor stor en Vovehals — som de fleste, der gaar til Søs. Hvis Dan har Lyst, Hr. Cheyne, maa han for min Skyld gærne tage af Sted.«

»Hun hader Søen,« forklarede Disko, »og jeg — jeg forstaar mig ikke paa at sige pæne Ting, ellers kunde jeg vel takke Dem bedre.«

»Min Fader — min egen ældste Broder — to Brodersønner — og min yngste Søsters Mand,« sagde hun og lod Hovedet synke ned i Haanden. »Vilde De holde af en, der havde taget alle dem fra Dem?«

Det var en Lettelse for Cheyne, da Dan kom hjem og modtog Tilbudet med større Henrykkelse, end han kunde finde Ord for. Tilbudet var i Virkeligheden ogsaa en lige og sikker Vej til alt, hvad han kunde ønske sig; men Dan tænkte mest paa Fornøjelsen ved at være vagthavende Officer paa brede Skibsdæk og besøge fjærne Havne.

Fru Cheyne havde haft en privat Samtale med Manuel om Harveys Redning, men hun kunde ikke blive klog paa ham. Han lod til slet ikke at bryde sig om Penge. Da hun trængte stærkt ind paa ham, sagde han, at saa vilde han tage imod fem Dollars, fordi der var et Pigebarn, til hvem han vilde købe en Præsent. Men for Resten — »hvorfor skulde jeg tage imod Penge, naar jeg saa let kan tjene til Mad og Tobak? De vil give mig noget, hvad enten jeg vil have det eller ej? Hvad? Ja ja da, saa skal De faa Lov til at give mig Penge, men ikke paa den Maade. De skal faa Lov til at give mig ligesaa meget, De vil.« Han forestillede hende for en snusket portugisisk Præst med en Liste over trængende Enker ligesaa lang som hans Præstekjole. Som stræng Unitarier kunde Fru Cheyne ikke sympathisere med denne Mands Trosbekendelse, men hun endte med at faa Agtelse for den mørkhudede, ordrige lille Mand.

Som trofast Søn af Kirken tilegnede Manuel sig alle de Velsignelser, der udgødes over hende for hendes Godgørenhed. »Det trængte jeg til,« sagde han. »Nu har jeg brillant Absolution for det næste halve Aar.« Og dermed slentrede han af Sted for at købe et Tørklæde til det Pigebarn,

han for Øjeblikket var Kæreste med, og knuse alle de andres Hjærter.

Salters rejste vestpaa for en Tid sammen med Penn og efterlod ikke nogen Adresse. Han havde en vis Frygt for, at disse Millionærmennesker med deres overdaadige Privatwaggoner kunde komme til at interessere sig for stærkt for hans Kammerat. Man maatte hellere besøge Slægtninge i det indre af Landet, indtil Kysten var klar.

»Lad dig aldrig adoptere af rige Folk, Penn,« sagde han, mens de rullede af Sted paa Jærnbanen, »ellers tager jeg og slaar dette Dambrædt i Stykker paa Hovedet af dig. Hvis du nogensinde oftere glemmer dit Navn — som er Pratt — saa husk i hvert Fald paa, at du hører sammen med Salters Troop, og bliv siddende ganske roligt, hvor du er, indtil jeg kommer og henter dig. Gaa bare ikke om og gnub dig op ad dem, hvis Øjne bulner ud af Fedme, som der staar i Skriften.«

TIENDE KAPITEL.

Men anderledes forholdt det sig med *Her er vi*'s faamælte Kok, thi han kom med sin Garderobe i et Tørklæde og slog sig ned i ‚Constance'. Lønnen saa han ikke ret meget paa, og han brød sig ikke i mindste Maade om, hvor han sov, men hans Livsopgave, aabenbaret ham i Drømme, var at følge Harvey for Resten af sine Dage. De forsøgte at snakke ham fra det og tilsidst at overtale ham; men der er Forskel paa een Neger fra Kap Breton og to fra Alabama, og det endte med, at Kokken og Stationskarlen henskød Sagen til Cheynes Afgørelse. Millionæren lo blot. Han tænkte sig, at Harvey vel nok en Gang kunde komme til at faa Brug for en Tjener, og var sikker paa, at een frivillig var ligesaa meget værd som fem lejede. Derfor kunde Manden gærne blive, og det uagtet han kaldte sig Mac Donald og bandede paa Gæ-

lisk. Han kunde tage med Waggonen tilbage til Boston, og hvis han saa stadig havde samme Ønske, vilde de tage ham med sig vestpaa.

Med ‚Constance', som han i sit inderste Hjærte ikke kunde fordrage, forsvandt det sidste, som mindede om, at Cheyne var Millionær, og han hengav sig med Liv og Sjæl til Driveri. Dette Gloucester var for ham en ukendt By i et ukendt Land, og han besluttede at »sætte sig ind i den,« ligesom han i fordums Dage havde gjort sig bekendt med alle Byer, lige fra Snohomish til San Diego, i den Verden, hvor han havde hjemme. Folk tjente Penge her langs den krogede Gade, som var halvt Bolværk og halvt Skibsprovianteringshandel; og som fremragende Forretningsmand interesserede det ham at faa at vide, hvordan dette ædle Spil blev spillet. Folk sagde ham, at fire Femtedele af de Fiskeboller, der blev serverede paa New Englands Frokostborde om Søndagen, kom fra Gloucester, og til Bevis derpaa overvældede de ham med Talstørrelser — statistiske Beretninger om Baade, Redskaber, Bolværkslængde, anbragt Kapital, Saltning, Pakning, Handelshuse, Assurance, Lønninger, Vedligeholdelsesomkostninger og Gevinst. Han talte med Rhederne for de store Flaader, hvis Skippere ikke var stort andet end hyrede

Folk, og hvis Besætninger næsten udelukkende bestaar af Svenskere og Portugisere. Saa konfererede han med Disko, der var en af de faa, som selv ejede Fartøj, og sammenlignede i sin mægtige Hjærne alle de Oplysninger, han havde faaet. Han slog sig ned paa Dynger af Ankerkætting i Skibshandlernes Butikker og udspurgte dem med den gemytlige, uudtømmelige Nysgærrighed, som Folk fra det fjærne Vesten er i Besiddelse af, indtil hele Strandgaden længtes efter at faa at vide, »hvad Satan det egentlig var, Mennesket vilde«. Han trængte ind i det gensidige Assuranceselskabs Kontorer og forlangte Oplysninger om de mystiske Bemærkninger, der Dag for Dag blev skrevne med Kridt paa den sorte Tavle; hvilket førte til, at Sekretærerne for hver eneste Understøttelsesforening for Fiskeres Enker og faderløse Børn indenfor Stadens Grænser hjemsøgte ham. De tiggede skamløst, thi hver af dem var ivrig efter at faa mere end nogen af de andre, og Cheyne strøg sit Skæg og sendte dem allesammen videre til Fru Cheyne.

Hun boede i et Pensionat i Nærheden af Eastern Point — et underligt Etablissement, der tilsyneladende blev styret af Pensionærerne, hvor Borddugene var rød- og hvidtærnede, og hvor Gæ-

sterne, som lod til at have haft det fortroligste Bekendtskab til hinanden i Aarevis, stod op midt om Natten for at lave sig forskellige Delikatesser, hvis de var sultne. Den anden Morgen af sit Ophold her tog Fru Cheyne sine Diamantsolitærer af, førend hun gik ned til Frokost.

»Det er overmaade behagelige Mennesker,« betroede hun sin Mand. »Saa elskværdige og ligefremme, skønt de næsten alle er fra Boston.«

»Det er ikke Ligefremhed, Moder,« svarede han og saa ud over Rullestenene paa den anden Side af Æbletræerne, hvor Hængekøjerne hang. »Det er en anden Egenskab, som vi — som jeg ikke har.«

»Det kan ikke være Tilfældet,« sagde Fru Cheyne roligt. »Her er ikke en Dame, som ejer en Kjole, der har kostet hundrede Dollars. Og vi —«

»Jeg véd det nok, min Ven. Det har vi, naturligvis. Men det er vel den Maade, hvorpaa de klæder sig her østpaa. Morer du dig her?«

»Jeg ser ikke ret meget til Harvey; han er altid sammen med dig. Men jeg er ikke nær saa nervøs som tidligere.«

»Jeg har ikke moret mig saa godt, siden Willie døde. Jeg har aldrig før rigtig forstaaet

det Faktum, at jeg havde en Søn. Der skal blive noget stort ud af Harvey. Er der noget, jeg kan hente til dig, min Ven? Vil du have en Pude under Hovedet? Naa ja, saa gaar vi ned til Havnen igen og ser os om.«

Harvey fulgte sin Fader som hans Skygge i disse Dage, og de to strejfede om Side om Side. Cheyne brugte jævnligt Skrænternes Stejlhed som Paaskud til at lægge sin Haand paa Drengens brede Skulder. Den Gang var det, at Harvey lærte at lægge Mærke til og beundre, hvad der aldrig før var faldet ham ind — nemlig Faderens ejendommelige Ævne til at trænge til Bunds i de nye Sager, som han fik Oplysninger om af Folk, han tilfældigt traf paa.

»Hvordan kan du dog faa dem til at fortælle dig alt uden selv at aabne Munden?« spurgte Sønnen, da de kom ud fra et Takkelloft.

»Jeg har haft at gøre med en Del Mennesker i mit Liv, Harvey, og saa lærer man formodentlig, hvordan man skal tage dem. Og saa kender jeg ogsaa noget til mig selv.«

Efter en Pavse tilføjede han, idet de satte sig ned ved Kanten af Bolværket:

»Folk kan næsten altid se paa en Mand, om

han selv har banet sig Vej her i Verden, og saa behandler de ham som en af deres egne.«

»Ligesom de behandler mig nede ved Wouvermans Bolværk. Dér hører jeg med i Laget. Disko har fortalt hver eneste en, at jeg ærligt har fortjent min Løn.«

Harvey aabnede sine Hænder og gned Fladerne mod hinanden.

»De er helt bløde igen,« sagde han vemodigt.

»Lad du dem bare være bløde i de næste Par Aar, mens du fuldender din Uddannelse. Saa kan du gærne gøre dem haarde igen.«

»Ja-a, det kan jeg vel,« lød Svaret i en alt andet end glad Tone.

»Det kommer an paa dig selv, Harvey. Du kan naturligvis søge Dækning bag din Moder og faa hende til at vrøvle om dine Nerver og din Følsomhed og alt den Slags Bavl.«

»Har jeg nogensinde gjort det?« sagde Harvey usikkert.

Hans Fader vendte sig om imod ham og strakte en lang Haand frem.

»Du véd ligesaa godt som jeg, at jeg ikke kan hjælpe dig frem til noget, hvis du ikke er ærlig og aaben imod mig. Jeg kan nok tage det op med dig, hvis du holder dig for dig selv, men

jeg giver mig ikke ud for at kunne regere baade dig og Moder. Det er Livet for kort til.«

»Efter det at dømme lader det ikke til, at der har været meget ved mig, vel?«

»Det var vel for en stor Del min Skyld; men hvis du vil have Sandheden at vide, saa har der unægtelig hidtil ikke været meget ved dig. Synes du vel selv?«

»Hm! Disko mener det — — Sig mig en Gang, hvor meget har jeg efter din Beregning kostet dig — saadan alt i alt?«

Cheyne smilede.

»Jeg har aldrig ført Bog over det, men jeg vilde anslaa det til nærmere de halvtreds end de fyrretyve tusind; kan ogsaa gærne være, det er treds. Den yngre Generation er kostbar. Den skal have saa mange Ting, som den snart igen bliver ked af, og saa — er det den Gamle, der maa betale Regningen.«

Harvey blev lang i Ansigtet, men var i Hjærtet egentlig ret tilfreds ved Tanken om, at hans Opdragelse havde kostet saa mange Penge.

»Og alt det er spildt Kapital, ikke sandt?«

»Anbragt, Harvey. Anbragt, vil jeg haabe.«

»Selv om vi kun siger tredive tusind, saa giver de tredive, jeg har tjent, omtrent ti Cents for

hver hundrede Dollars. Det er et svært tarveligt Dræt.«

Harvey rystede højtideligt paa Hovedet, og Cheyne lo, saa han nær var faldet i Vandet.

»Disko har tjent betydeligt mere paa Dan, siden han var ti Aar gammel; og saa gaar Dan oven i Købet i Skole det halve Aar.«

»Naa, det er det, du spekulerer paa, hvad?«

»Nej. Jeg spekulerer slet ikke paa noget. Jeg er alt andet end stolt af mig selv for Øjeblikket — det er det hele. — — Jeg fortjente nogle Klø.«

»Jeg kan ikke give dig dem, min Ven; ellers vilde jeg formodentlig, hvis jeg havde Anlæg for det.«

»Og saa vilde jeg huske dig det til min sidste Dag — og aldrig tilgive dig,« sagde Harvey med Hagen paa sin knyttede Næve.

»Netop. Det samme vilde jeg gøre. Forstaar du?«

»Ja vist forstaar jeg. Fejlen er min og ingen andens. Ikke desto mindre, noget maa der gøres ved det.«

Cheyne trak en Cigar op af sin Vestelomme, bed Spidsen af og satte sig til at ryge. Fader og Søn lignede hinanden i høj Grad, thi Skægget

skjulte Cheynes Mund, og Harvey havde sin Faders let krogede Næse, tæt ved hinanden siddende sorte Øjne og smalle, skarpe Kindben. Med en Smule brun Farve kunde han have taget sig særdeles malerisk ud som en Indianer fra en Roman.

»Se, nu kan du jo blive ved at leve, som du hidtil har gjort,« sagde Cheyne langsomt, »og koste mig mellem seks og otte tusind om Aaret, indtil du er myndig. Til den Tid maa vi vel kalde dig en Mand. Og saa kan du fortsætte og leve af mig for fyrre eller halvtredsindstyve tusind om Aaret, foruden hvad din Moder giver dig, og holde Tjener og Yacht eller en Landejendom, hvor du kan bilde dig ind, at du opdrætter Traverhingste, og du kan more dig med at spille Kort med dine Ligemænd og Aandsfrænder.«

»Ligesom Lorry Tuck?« indskød Harvey.

»Ja — eller Brødrene De Vitré, eller gamle M'Quades Søn. Kalifornien er fuld af den Slags, og mens vi taler om dem, saa kommer her en Prøve paa samme Race fra Østkysten.«

En blank, sort Dampyacht med Mahogni-Dæks-salon, forniklet Nathus og rød- og hvidstribede Solsejl dampede netop ind i Havnen med en eller anden New Yorker-Klubs Stander vajende fra Mastetoppen. To unge Mænd, iførte hvad de ansaa for

Sømandsdragt, sad ved Kahyttens Skylight og spillede Kort, og et Par Damer med røde og blaa Parasoller saa til og lo højrøstet.

»Jeg skulde ikke have noget af at være ude i en Smule Blæst med den. Ingen Balance,« sagde Harvey med Kendermine, mens Yachten sagtnede Farten, idet den nærmede sig sin Duc d'Albe.

»De morer sig storartet, saadan som de forstaar det. Jeg kan give dig det og dobbelt saa meget til, Harvey. Hvad vilde du synes om det?«

»Gud fri os, sikken en Manér at sætte en Jolle i Søen paa!« udbrød Harvey, stadig med Øjnene fæstet paa Yachten. »Hvis jeg ikke kunde fire en Tallie bedre end som saa, vilde jeg hellere blive i Land — — Men hvis jeg nu ikke gør det?«

»Hvilket? Blive i Land?«

»Købe Yacht og Landejendom og leve af ‚den Gamle' og — gemme mig bag Moders Skørter, naar der er noget i Vejen,« sagde Harvey med en Skælm i Øjet.

»Ja, i saa Tilfælde slaar du dig sammen med mig, min Dreng.«

»Og faar ti Dollars om Maaneden?« Nok et skælmsk Blink.

»Ikke en Cent mere, førend du er det værd, og det bliver ikke i det første Par Aar.«

»Jeg vilde hellere begynde med at feje Kontorgulvet — er det ikke saadan, at de rigtige Nabober altid begynder? — og tjene noget nu end —«

»Jeg véd det; den Følelse har vi allesammen. Men vi kan vel nok betale for den Fejning, vi har Brug for. Jeg begik selv den Fejl, at jeg begyndte for tidligt.«

»Den Fejl indbragte dig tredive Millioner Dollars, ikke sandt? Jeg tror nok, jeg tør risikere det.«

»Jeg tabte noget — og jeg vandt noget. Nu skal jeg fortælle dig det.«

Cheyne strøg sit Skæg og smilede, mens han saa ud over det stille Hav og talte uden at vende sig til Harvey, der hurtigt opdagede, at hans Fader fortalte ham sit Livs Historie. Han talte med sagte, rolig Stemme, uden Gestus og uden Foredrag, og det var en Historie, som en halv Snes første Rangs Blade med Glæde vilde have betalt mange Dollars for — Historien om fyrretyve Aar, som paa samme Tid var det nye Vestens Historie, der endnu venter paa sin Historieskriver.

Den begyndte med en frændeløs Dreng, som maatte staa paa egne Ben nede i Texas, og den

snoede sig fantastisk frem gennem hundrede Hændelser og Tilskikkelser i Livet. Scenen skiftede fra Stat til Stat der vestpaa, fra Byer, der blev til i en Maaned og visnede fuldstændig bort i et Aar, til vilde Vovestykker i endnu vildere Lejre, som nu er vel brolagte Stæder. Den drejede sig om Bygningen af tre Jærnbaner og om den med Overlæg gennemførte Ødelæggelse af en fjerde. Den handlede om Dampere, Byer, Skove og Bjærgværker og om de Mænd af alle Jordens Folkeslag, der bemandede, skabte, fældede og gravede dem. Den berørte Lejligheder til at tjene kolossale Rigdomme — Lejligheder, som havde vist sig for Øjne, der ikke forstod at se dem, eller som var blevne forspildte ved en Forsinkelse eller et Rejseuheld. Og gennem al denne sælsomme Vekslen, stundom til Hest, oftere til Fods, snart rig, snart fattig, ind og ud og frem og tilbage, som Matros, Lokomotivfører, Spekulant, Hotelvært, Journalist, Ingeniør, Handelsrejsende, Landejendomsagent, Politiker, Fallent, Brændevinshandler, Bjærgværksejer, Guldsøger, Kvægdriver eller Landstryger — bevægede Harvey Cheyne sig, aarvaagen og stilfærdig, arbejdende for sine egne Formaals Fremme og, efter hvad han sagde, paa samme Tid for sit Lands Hæder og Fremskridt.

Han fortalte om den Tillid, der aldrig glippede, selv naar han stod paa Fortvivlelsens Rand — den Tillid, som kommer af Kendskab til Mennesker og Sager. Han dvælede, som om han talte til sig selv, ved sit ukuelige Mod og sin Ævne til altid at finde en Udvej. Det var saa indlysende for ham selv, at han ikke en Gang nogensinde skiftede Tone. Han skildrede, hvordan han havde traadt sine Fjender under Fødder eller tilgivet dem, akkurat som de havde traadt ham under Fødder eller tilgivet ham i hine hensynsløse Dage; hvordan han havde bønfaldet, smigret og imponeret Byer, Selskaber og Syndikater, altsammen til deres eget varige Bedste; kravlet rundt om, gennem eller under Bjærge og Fjældkløfter, trækkende en Jærnbanelinie efter sig; og hvordan han tilsidst havde forholdt sig ganske rolig, mens forskellige Samfund rev de sidste Brudstykker af hans Rygte i Pjalter.

Harvey lyttede næsten aandeløs til denne Fortælling med Hovedet en Smule paa Sned og Øjnene fæstede paa Faderens Ansigt, mens Tusmørket faldt paa, og det røde Skær fra Cigaren belyste de rynkede Kinder og svære Øjenbryn. Han syntes, det var som at betragte et Lokomotiv, der stormede hen over Landet i Mørke — en Mil mellem hvert Lysglimt fra den aabnede Fyrdør; men

dette Lokomotiv kunde tale, og Ordene rystede og greb Drengen i hans inderste Sjæl. Tilsidst kastede Cheyne Cigarstumpen fra sig, og de to sad i Mørket over det skvulpende Vand.

»Jeg har aldrig før fortalt nogen det,« sagde Faderen.

Harvey snappede efter Vejret.

»Det er det mest storslaaede, der nogensinde har været til!« sagde han.

»Det er, hvad jeg har opnaaet. Nu kommer jeg til, hvad jeg ikke har opnaaet. Det vil ikke klinge af ret meget i dine Øren, men jeg ønsker ikke, at du skal blive saa gammel som jeg, førend du opdager det. Jeg kan naturligvis tage Folk, som de skal tages, og jeg er ikke noget Fæ paa mine egne Omraader, men — men — jeg kan ikke tage det op med dem, der har lært noget! De Kundskaber, jeg har, har jeg samlet mig undervejs, og det er vist tydeligt nok at mærke.«

»Jeg har aldrig set det,« indskød Sønnen indigneret.

»Du faar nok Øjnene op for det, Harvey — saa snart du er færdig med dine Universitetsstudier. Tror du ikke, jeg véd det? Tror du ikke, jeg kender det Udtryk i Folks Ansigter, naar de siger til sig selv, at jeg er en udannet Person? Jeg kan

knuse dem — ja — men jeg kan ikke ramme dem i deres inderste Livsnerve. Jeg siger ikke, at de staar saa uendelig højt over mig, men jeg føler mig saa uendelig langt fjærnet fra dem. Men du har din Chance. Du skal indsuge al den Lærdom, der er at faa, og du skal leve omgivet af Mennesker, der gør det samme. De gør det for nogle tusind Dollars om Aaret i det højeste; men husk paa, at du gør det for Millioner. Du skal lære Lovkyndighed nok til selv at kunne bestyre din Formue, naar jeg en Gang er pillet af, og du skal erhverve dig de samme Kundskaber som de dygtigste Mænd i Handelsverdenen (de kommer til Nytte senere hen); og fremfor alt skal du tilegne dig den almindelige boglige Lærdom, som man kan faa ved ganske simpelt at sætte sig ned med Hovedet mellem Hænderne og læse væk. Der er intet, der betaler sig som den, Harvey, og den vil komme til at betale sig bedre og bedre Aar for Aar her i Landet — baade i Forretninger og i Politik. Det skal du nok faa at se.«

»Det er just ikke muntre Udsigter for mig,« sagde Harvey. »Fire Aar ved Universitetet! Bare jeg havde valgt Kammertjeneren og Yachten!«

»Lige meget, min Dreng,« sagde Cheyne bestemt. »Du anbringer din Kapital, hvor den vil

bringe dig størst Gevinst. Og jeg skal nok sørge for, at din Formue ikke er bleven formindsket, naar den Tid kommer, da du skal overtage den. Tænk nu over Sagen og sig mig din Mening i Morgen. Kom saa, ellers kommer vi for sent til Aftensmaden!«

Da dette var en Forretningssamtale, syntes Harvey ikke, at der var nogen Grund til at fortælle Moderen om den, og Cheyne saa naturligvis Sagen i samme Lys. Men Fru Cheyne brugte sine Øjne og blev bange og en lille Smule skinsyg. Hendes Dreng, der ikke havde behandlet hende paa bedste Maade, var forsvunden, og i hans Sted var der kommen en intelligent udseende, unaturligt faamælt ung Mand, som henvendte det meste af, hvad han sagde, til sin Fader. Hun forstod, at det drejede sig om Forretninger og derfor laa udenfor hendes Omraade. Hvis hun nærede nogen Tvivl, blev den løst, da Cheyne tog til Boston og kom tilbage med en ny Diamantring.

»Hvad har I to Mandfolk nu bestilt?« sagde hun med et træt lille Smil, mens hun lod Ringen funkle i Lyset.

»Vi har talt sammen, Moder — ikke andet. Der er intet lavt ved Harvey.«

Det var der ikke. Drengen var selv frem-

kommen med et Forslag. Jærnbaner, forklarede han alvorligt, interesserede ham ligesaa lidt som Tømmer, Landejendomme og Bjærgværksdrift. Hvad hans Sjæl attraaede, var at faa Raadighed over de Sejlskibe, hans Fader nylig havde købt. Hvis det kunde loves ham indenfor hvad han selv ansaa for en rimelig Tidsfrist, vilde han paa sin Side indestaa for alvorlig Flid ved Universitetet i fire eller fem Aar. I Ferierne skulde han have fuldstændig Adgang til alle Detailspørgsmaal vedrørende Skibslinien — han havde ikke gjort Faderen mere end to tusind Spørgsmaal om den — ligefra Faderens mest private Papirer i Pengeskabet og til Bugserbaaden i San Franciskos Havn.

»Det er et Ord,« sagde Cheyne endelig. »Du vil naturligvis skifte Sind tyve Gange, førend du forlader Universitetet; men hvis du tager fat paa rette Maade og ikke giver tabt, førend du er tre og tyve, skal jeg afstaa Linien til dig. Hvad siger du til det, Harvey?«

»Jeg siger nej; det betaler sig aldrig at splitte en Forretning, som gaar. Der er for megen Konkurrence i Verden, og, som Disko siger, Slægtninge maa holde sammen. Hans Folk svigter ham aldrig, og det er en af Grundene, siger han, hvorfor det gaar dem saa godt. Det er for Resten

sandt, *Her er vi* sejler til Georges paa Mandag. De bliver ikke længe i Land, vel?«

»Ja, vi bør vel ogsaa se at komme af Sted. Jeg har ladet alle mine Forretninger svæve i Luften mellem de to Oceaner, og det er paa Tide, jeg faar fat i dem igen. Jeg er for Resten nederdrægtigt ked af det; jeg har ikke taget mig en Ferie som denne i de sidste tyve Aar.«

»Vi kan ikke tage bort uden først at se Disko afsejle,« sagde Harvey. »Og paa Mandag er det Mindedagen. Lad os i det mindste blive den over.«

»Hvad er det for en Historie om en Mindedag? Der var nogen, der talte om det i Pensionatet,« sagde Cheyne. Han var svag nok til slet ikke at længes efter Enden paa de gyldne Dage.

»Ja, saa vidt jeg har forstaaet, saa er dette her en Slags Forestilling med Sang og Dans, som de stiller paa Benene for Sommergæsternes Skyld. Disko nærer ikke store Tanker om den, siger han, fordi den ender med en Indsamling til Fordel for Enker og Faderløse. Disko er saa uafhængig. Har du ikke lagt Mærke til det?«

»Aa — jo. Lidt. Hist og her. Naa, saa det er en Forestilling til Gavn og Glæde for Landliggerne?«

»Ja, Sommerfesten. De oplæser Navnene paa dem, der er druknede eller forsvundne siden sidst, og de holder Taler og deklamerer og saa fremdeles. Og saa, siger Disko, gaar Understøttelsesforeningernes Sekretærer ud i Baggaarden og slaas om Indtægten. Den rigtige Fest, siger han, holdes om Foraaret. Den tager alle Præsterne Del i, og paa den Tid er her ingen Landliggere.«

»Jeg er med,« sagde Cheyne, med den klare og fuldstændige Forstaaelse hos en Mand, der selv er født med og opvokset i Lokalpatriotisme. »Saa bliver vi Mindefesten over og tager bort om Eftermiddagen.«

»Jeg tror, jeg vil gaa ned til Disko og faa ham til at tage sit Mandskab med sig derop, inden de sejler. Jeg maa naturligvis staa sammen med dem.«

»Naa, saadan at forstaa,« sagde Cheyne. »Jeg er kun en stakkels Sommergæst, og du er —«

»Fisker — fuldblods Fisker,« raabte Harvey tilbage, idet han sprang op paa en Sporvogn, og Cheyne fordybede sig atter i sine lykkelige Fremtidsdrømme.

Disko holdt slet ikke af offentlige Sammenkomster, hvor der blev appelleret til Publikums Godgørenhed, men Harvey holdt paa, at hele For-

nøjelsen vilde blive spoleret for hans Vedkommende, hvis *Her er vi*'s Mandskab ikke gav Møde. Saa stillede Disko sine Betingelser. Han havde hørt — det var forbavsende, hvordan al Verden vidste Besked om al Verdens Sager her i Byen — han havde hørt, at et »Theaterfruentimmer« fra Filadelfia skulde yde sin Medvirkning, og nu havde han en Anelse om, at hun vilde aflire »Skipper Iresons Ridt«. Han for sit personlige Vedkommende brød sig ligesaa lidt om Skuespillerinder som om Landliggere, men Retfærdighed var og blev Retfærdighed, og skønt han selv (her fniste Dan) een Gang havde begaaet en Fejl i sine Domme, saa maatte dette ikke finde Sted. Derfor tog Harvey tilbage til Øst-Gloucester og tilbragte en halv Dag med at forklare en over hele Amerika berømt Skuespillerinde, hvilken kolossal Fejl hun stod i Begreb med at begaa; og hun morede sig og indrømmede, at det var retfærdigt, netop som Disko havde sagt.

Cheyne vidste af gammel Erfaring, hvordan det vilde blive; men alt, hvad der smagte af offentlig Sammenkomst, var Næring for hans Sjæl. Han saa Sporvognene rulle vestpaa i den varme, disede Morgen, fulde af Damer i lette Sommerdragter og blege Mænd med Straahatte, kommende

lige fra Kontorpultene i Boston; han saa den lange Række Cykler udenfor Posthuset; de travle Funktionærers Kommen og Gaaen og Hilsen paa hinanden; Flagenes langsomme Basken og Vajen i den tunge Luft; og den vigtige Personlighed, som med en Haveslange skyllede Fortovet.

»Moder,« sagde han pludselig, »kan du huske, den Gang der havde været den store Brand i Seattle, og de skulde have Byen bygget op igen?«

Fru Cheyne nikkede og saa med Kenderblik ned ad den krogede Gade. Som hendes Mand kendte ogsaa hun disse Sammenkomster hele Vesten over og sammenlignede den ene med den anden. Fiskerne begyndte at blande sig i Skaren foran Raadhusets Døre — mørkhudede Portugisere, hvis Kvinder for Størstedelen mødte barhovedede eller med et Tørklæde om Hovedet; klarøjede Mænd fra Nova Scotia og Kystprovinserne; Franskmænd, Italienere, Svenskere og Danskere, Kystskonnerters udenlandske Besætninger; og overalt sortklædte Kvinder, som hilste paa hverandre med en vis melankolsk Stolthed, thi dette var deres store Dag. Og der var Præster af mange forskellige Trosbekendelser — store, rige Menigheders Sjælesørgere, som holdt Ferie ved Stranden, Kapellaner med stort Arbejdsfelt, Præsterne fra den

katholske Kirke paa Bakken, og skæggede Lutheranere, som selv havde været til Søs og stod paa fortrolig Fod med Folkene fra en Snes Skuder. Der var Rhedere, som ejede en Mængde Skonnerter og var store Bidragsydere til Understøttelsesforeningerne, og der var Smaafolk, hvis faa Skuder var prioriterede lige til Mastetoppen, der var Bankmænd og Assuranceagenter, Førere af Bugserbaade og Lægtere, Takkelmestre, Arbejdsmænd, Havnesjovere, Saltere, Baadebyggere, Bødkere og hele Havnebyens blandede Befolkning.

De slentrede langs de opstillede Rækker af Bænke, som pyntedes af Landliggernes brogede Dragter, og en af Byens Embedsmænd fungerede som Ordensmarskalk og svedte, indtil han skinnede over hele Ansigtet af ren og skær Borgerstolthed. Cheyne havde nogle Dage før talt fem Minutter med ham, og de to Mænd forstod hinanden saa udmærket godt.

»Naa, Hr. Cheyne, hvad mener De saa om vor By? — Javel, Frue, De kan sætte Dem, hvorsomhelst De behager. — De har vel ogsaa denne Slags Fester ude i Vesten?«

»Jo, men vi er ikke saa gamle som I.«

»Nej, naturligvis. De skulde have været med til den Fest, hvormed vi fejrede vor to hundrede

og halvtredsindstyvende Fødselsdag. Jeg vil bare sige Dem, Hr. Cheyne, at den Dag havde vi Ære af vor gamle By.«

»Det har jeg hørt sige. Det betaler sig ogsaa. Men hvad gaar der for Resten af Byen, at den ikke har et første Klasses Hotel?«

»— Helt derovre til venstre, Pedro. Mere end Plads nok til dig og din Familie. — Nej, det er jo netop, hvad jeg altid siger, Hr. Cheyne. Der er svære Penge at tjene ved det, men det er vel ikke det, De tænker paa. Hvad vi trænger til, er —«

En tung Haand lagde sig paa hans Skulder, og en rødblisset Skipper fra en Kulskude drejede ham halvt omkring.

»Hvad Satan skal det betyde, at I gaar hen og laver en Lov her i Byen, mens alle anstændige Mandfolk er til Søs? Hvad? Hele Byen er jo knastør og stinker betydeligt værre, end da jeg rejste. I kunde da gærne have ladet os beholde een eneste Knejpe med skikkelige Drikkevarer.«

»Aa, det lader da til, at De har faaet, hvad De har godt af i Formiddag, Carsen. Siden skal jeg drøfte Sagen nærmere med Dem. Sæt De Dem nu hen ved Døren og tænk over Deres Argumenter, indtil jeg kommer tilbage.«

»Hvad rager Argumenter mig? I Miquelon koster Champagnen atten Dollars Kassen, og —«

Og Skipperen dumpede ned paa sin Plads, da et Præludium paa Orgel bragte ham til Tavshed.

»Vort nye Orgel,« sagde Embedsmanden stolt til Cheyne. »Har kostet os fire tusind Dollars. Vi kommer til at forhøje de kommunale Skatter til næste Aar for at faa det betalt. Jeg vilde ikke have, at Præsterne skulde have al Religionen ved deres Fest. Det er nogle af vore forældreløse Børn, der nu rejser sig for at synge. Min Kone har indøvet dem. Ja, nu maa jeg forlade Dem, Hr. Cheyne; jeg skal op paa Tribunen.«

Højt, klart og sikkert lød Børnestemmerne og overdøvede Støjen af de sidste, der søgte efter Plads.

»Alle I Herrens Gærninger, velsigner Herren, lovpriser ham og ophøjer ham for bestandig!«

Kvinderne i hele Salen bøjede sig fremover for at se, mens Harmonierne atter og atter opfyldte Luften. Nogle begyndte at trække Vejret hurtigere, og blandt dem Fru Cheyne; hun havde næppe tænkt sig, at der var saa mange Enker til i hele Verden; og instinktmæssigt søgte hendes Blik Harvey. Han havde fundet *Her er vi*'s Mandskab

helt bagude i Salen og stod nu, som om han hørte hjemme iblandt dem, imellem Dan og Disko. Onkel Salters, der den foregaaende Aften var kommen tilbage fra Pamlico Sound tillige med Penn, modtog ham mistænksomt.

»Er dine Forældre ikke rejste endnu?« brummede han. »Hvad bestiller du her, unge Mand?«

»I Have og Floder, velsigner Herren, lovpriser ham og ophøjer ham for bestandigt!«

»Er han ikke i sin gode Ret?« svarede Dan. »Han har jo været med, ligesaa godt som vi andre.«

»Ikke i de Klæder,« svarede Salters.

»Hold din Bøtte, Salters,« sagde Disko. »Din Galde er kommen i Bevægelse. Bliv du bare, hvor du er, Harvey.«

Nu fremtraadte Festtaleren, en anden af Kommunens Støtter, bød Menneskeheden velkommen til Gloucester og fremhævede ved samme Lejlighed, i hvilke Henseender Gloucester overgik Resten af Verden. Derefter vendte han sig til den Rigdom, Byen hentede ind fra Havet, og talte om den Pris, der maatte betales for hvert Aars Fangst. Senere skulde de faa de Afdødes Navne at høre — der var i alt et hundrede og sytten. (Enkerne gjorde

store Øjne og saa paa hinanden). Gloucester kunde ikke prale af store Møller og Fabrikker. Byens Sønner arbejdede for den Løn, som Havet gav dem; og de vidste alle, at hverken Georges eller Bankerne var Græsgange. Det meste, som Folk i Land kunde gøre, var at hjælpe Enkerne og de Faderløse; og efter nogle faa almindelige Bemærkninger greb Taleren denne Lejlighed til at takke dem, der med saa megen Velvillie havde lovet at yde deres Medvirkning ved denne Fest.

»Jeg kan ikke fordrage det Tiggeri,« brummede Disko. »Det giver Folk gale Begreber om os.«

»Hvis Folk ikke er saa fornuftige at lægge Penge op, naar de kan,« svarede Salters, »saa ligger det i Tingenes Natur, at de nødvendigvis maa staa til Skamme. Lad du dig advare af det, unge Mand. Rigdom varer kun en stakket Stund, naar man ødsler den bort til Luksus —«

»Men at miste alting — alting,« sagde Penn. »Hvad kan man saa gøre? En Gang« — de vandblaa Øjne stirrede op og ned, som om de søgte efter noget, hvorved de kunde fæste sig — »en Gang læste jeg — i en Bog, tror jeg — om et Fartøj, der blev sejlet i Sænk — og alle druknede paa een Mand nær — og han sagde til mig —«

»Vrævl!« afbrød Salters. »Læs en Smule mindre og tænk en Smule mere paa din Mad, saa vil du bedre kunne tjene til Føden, Penn.«

Harvey, som stod indeklemt mellem Fiskerne, følte en krybende, kravlende, prikkende Kildren, som begyndte i hans Nakke og endte nede i hans Støvler. Han frøs ogsaa, skønt det var kvælende varmt i Vejret.

»Er det Skuespillerinden fra Filadelfia?« sagde Disko Troop og skulede op mod Tribunen. »Du har vel klaret den Historie med gamle Ireson, Harvey? Nu véd du jo, hvorfor.«

Det var ikke »Iresons Ridt«, som Damen begyndte at deklamere, men et Digt om en Fiskerby, der hed Brixham, og en Fiskerflaade, som ved Nattetide og i Stormvejr krydsede ind mod den, mens Kvinderne for at vejlede den tændte Baal paa Enden af Molen med hvad de kunde faa fat paa.

»De tog den Gamles Tæppe: hun gøs og bad dem gaa;
og de tog Barnets Vugge, hvori den Lille laa.«

»Uha!« sagde Dan og kiggede over lange Jacks Skulder. »Det er storartet! Det maa for Resten have været kostbart.«

»Ypperlig Anledning til at rende paa Grund,« svarede Irlænderen. »Daarlig oplyst Havn, Dan.«

»— — endnu det ej er kendt,
om de en Sørgefakkel eller Glædesblus har tændt.«

Den vidunderlige Stemme greb Tilhørernes Hjærter; og da hun fortalte, hvordan de gennemblødte Baadsmandskaber blev slyngede i Land, levende og døde imellem hverandre, og hvordan de bar Ligene hen til Baalets Skær og spurgte: »Barn, er dette din Fader?« eller »Kvinde, er dette din Mand?« — da kunde man høre tunge Aandedræt fra alle Bænkene.

»Og naar nu Brixhams Baade styrer ud paa Havets Skvalp,
de mindes Kærligheden, hvis Straaleglans dem hjalp.«

Der lød kun meget lidt Bifald, da hun tav. Kvinderne ledte efter deres Lommetørklæder, og mange af Mændene stirrede op i Loftet med blanke Øjne.

»Hm,« sagde Salters. »Det vilde koste en Dollar, hvis man vilde høre det paa Theatret — maaske to. Det er der vel dem, der har Raad til; jeg kalder det slet og ret at smide Pengene bort — — Men hvordan i al Verden er Kaptajn Bart Edwardes nu kommen i Drift her?«

»Han lader sig ikke holde nede,« sagde en Mand fra Eastport bagved dem. »Han er Digter og maa altsaa absolut fremsige sine Vers. Han hører hjemme nede paa vor Egn.«

Han sagde ikke noget om, at Kaptajn B. Edwardes i fem Aar i Træk havde kæmpet for at faa Lov til at fremsige et Digt af egen Tillavning paa Gloucesters Mindedag. Komitéen, der halvt morede sig over ham, halvt var ked af ham, havde endelig opfyldt hans Ønske. Den gamle Mands Naivitet og straalende Lyksalighed, da han traadte frem i sine allerfineste Kisteklæder, vandt Publikums Hjærter, endnu inden han aabnede Munden. Folk sad uden at kny og lyttede til syv og tredive kluntede Strofer, der med største Udførlighed skildrede, hvorledes Skonnerten *Joan Hasken* var gaaet til Bunds paa Højden af Georges i den store Storm i 1867, og da han var færdig, raabte alle som een Bravo af lutter Godmodighed.

En Journalist fra Boston, der forstod at være om sig, forsvandt for at interviewe Digteren og faa en fuldstændig Afskrift af Eposet; og efter dette havde Jorden ikke mere Lykke at byde paa for Kaptajn Bart Edwardes, forhenværende Hvalfanger, Skibsbygger, Fisker og nu i sit tre og halvfjerdsindstyvende Aar Digter.

»Se, det kalder jeg noget med Fornuft i,« sagde Manden fra Eastport. »Jeg har været paa Stedet med hans Digt, netop saadan som han læste det, i mine to Hænder, og jeg kan bevidne, at han har faaet alt med.«

»Hvis Dan her ikke kunde gøre det bedre paa fastende Hjærte og med een Haand, burde han have Klø,« svarede Salters for af Princip at hævde Massachusetts' Ære. »Det er ikke for det, jeg vil gærne indrømme, at han er meget god — af en Mand fra Maine at være. Men alligevel —«

»Jeg tror ikke, Onkel Salters har ret længe igen. Det er den første Kompliment, han nogensinde har sagt mig,« fniste Dan. »Hvad er der i Vejen med dig, Harvey? Du er saa stille, og saa er du helt grøn i Fjæset. Er du syg?«

»Jeg véd ikke, hvad der er i Vejen med mig,« svarede Harvey. »Men jeg har en Fornemmelse, som om alle mine indvortes Dele var for store. Og saa ryster jeg over hele Kroppen.«

»Daarlig Mave? Det var da slemt. Lad os nu bare vente, til Oplæsningen er forbi, saa vil vi gaa for at komme i rette Tid til at bruge Ebben.«

Enkerne — de var næsten alle fra i Aar — strammede sig op ligesom Mennesker, der skal skydes med koldt Blod, thi de vidste, hvad der

nu skulde komme. De unge Landliggerdamer i lyserøde og blaa Bluseliv holdt op med at fnise over Kaptajn Edwardes' mageløse Digt og saa sig om for at opdage, hvorfor alle blev saa tavse. Fiskerne traadte længere frem, da den Embedsmand, der havde talt med Cheyne, viste sig paa Tribunen og begyndte at oplæse Listen over Aarets Savnede, ordnede efter Maaneder. Sidste Septembers Ulykkestilfælde havde hovedsageligt ramt ugifte Mænd og Fremmede, men hans Stemme lød meget lydeligt gennem Salens Stilhed:

»9. September. — Skonnert *Florrie Anderson* gaaet under med Mand og Mus paa Højden af Georges:

Reuben Pitman, Skipper, 50 Aar, ugift, Algade, her af Staden.

Emil Olsen, 19 Aar, ugift, Hammondgade 329, her af Staden; født i Danmark.

Oscar Stanberg, ugift, 25 Aar, Sverrig.

Carl Stanberg, ugift, 28 Aar, Algade, her af Staden.

Pedro, formentlig fra Madeira, ugift, Keenes Logishus, her af Staden.

Joseph Welsh, ogsaa kaldet Joseph Wright, 30 Aar, St. John's, Newfoundland.«

»Nej — Augusta, Maine,« raabte en Stemme midt i Salen.

»Han tog Hyre i St. John's,« sagde Oplæseren og saa efter.

»Véd det nok. Men han hører hjemme i Augusta. Han var min Brodersøn.«

Oplæseren gjorde med Blyant en Rettelse i Listens Margen og fortsatte:

»Samme Skonnert: Charlie Ritchie, Liverpool, Nova Scotia, 33 Aar, ugift.

Albert May, Rogersgade 267, her af Staden, 27 Aar, ugift.

27. September. — Orvin Dollard, 30 Aar, gift, druknede i en Jolle paa Højden af Eastern Point.«

Det Skud traf, thi en af Enkerne krympede sig og blev ved at knytte og aabne Hænderne. Fru Cheyne, som havde lyttet med opspilede Øjne, kastede Hovedet tilbage og udstødte en Lyd, som om hun skulde kvæles. Dans Moder, som sad nogle Pladser tilhøjre for hende, saa og hørte det og flyttede sig hurtigt hen til hende. Oplæsningen vedblev. Da de naaede Skibbrudene i Januar og Februar, faldt Skuddene tæt og hurtigt, og Enkerne trak Vejret mellem sammenbidte Tænder.

»14. Februar. — Skonnert *Harry Randolph*, mistet Masterne paa Vejen hjem fra Newfound-

land; Asa Musie, gift, 32 Aar, Algade, her af Staden, skyllet over Bord.

23. Februar. — Skonnert *Gilbert Hope*: Robert Beavon, 29 Aar, gift, foer vild i en Jolle; hjemmehørende i Pubnico, Nova Scotia.«

Men hans Hustru var til Stede i Salen. De hørte et sagte Skrig, som om et lille Dyr var bleven slaaet. Det kvaltes straks, og en ung Kvinde vaklede ud af Salen. Hun havde haabet og haabet i mange Maaneder, thi det var jo hændt før, at Mænd, som var farne vild i Joller, som ved et Vidunder var blevne reddede af søgaaende Sejlskibe. Men nu havde hun faaet Vished; og Harvey kunde se Politibetjenten ude paa Fortovet kalde paa en Droske til hende.

»Det koster 50 Cents til Stationen,« begyndte Kusken, men Betjenten løftede Haanden, og Kusken fortsatte: »— men jeg skal den Vej alligevel. Sæt Dem bare op. Og hør, Alfred — du behøver ikke at notere mig, næste Gang jeg glemmer at tænde mine Lygter. Hvad?«

Sidedøren lukkede sig over den lille Plet klart Solskin, og Harveys Blik vendtes igen mod Oplæseren og hans endeløse Liste.

»19. April. — Skonnert *Mamie Douglas* gaaet under med Mand og Mus paa Bankerne:

Edward Canton, Skipper, 43 Aar, gift, her af Staden.

D. Hawkins, ogsaa kaldet Williams, 34 Aar, gift, Shelbourne, Nova Scotia.

G. W. Clay, Neger, 28 Aar, gift, her af Staden.«

Og saa fremdeles og saa fremdeles. Der steg store Klumper op i Harveys Hals, og hans Mave mindede ham om den Dag, da han faldt over Bord fra Damperen.

»10. Maj. — Skonnert *Her er vi* — —«

Blodet kriblede i hele hans Krop.

»— — Otto Svendson, 20 Aar, ugift, her af Staden, skyllet over Bord.«

Igen lød et sagte, skærende Skrig et eller andet Steds fra bagude i Salen.

»Hun burde ikke være kommen. Hun burde ikke være kommen,« sagde lange Jack med et medlidende Suk.

»Lad være at presse saadan paa, Harvey,« brummede Dan. Harvey hørte det, men saa blev alt Mørke med gloende Hjul hist og her. Disko bøjede sig frem og sagde noget til sin Kone, der sad med den ene Arm om Fru Cheynes Liv, mens hun med den anden holdt de famlende, urolige, ringbesatte Hænder nede.

»Bøj Deres Hoved ned — helt ned!« hviskede hun. »Om et Minut er det overstaaet.«

»Jeg ka-an ikke! Jeg vi-vil ikke! Aa, lad mig —«

Fru Cheyne anede ikke, hvad hun sagde.

»De maa,« gentog Madam Troop. »Deres Dreng er netop besvimet. Det hænder somme, mens de er i Opvæksten. Vil De se til ham? Vi kan komme ud paa denne Side. Ganske rolig. Kom bare med mig. Aa, kære, vi er da begge to Fruentimmer og maa tage os af vore Mandfolk. Kom saa!«

Her er vi's Mandskab gik som en Livvagt gennem Mængden, og det var en meget bleg og slatten Harvey, som de stivede af paa en Bænk ude i et Forværelse.

»Han ligner sin Moder,« var Madam Troops eneste Bemærkning, idet Moderen bøjede sig over sin Dreng.

»Hvor kunde du nogensinde tro, at han kunde taale det?« raabte hun harmfuldt til Cheyne, som ikke havde sagt et Ord. »Det var frygteligt — frygteligt! Vi burde ikke være komne. Det er galt, det er ondt, det — det er ikke rigtigt! Hvorfor — hvorfor kan de ikke sætte den Slags Ting

i Aviserne, hvor de hører hjemme? Har du det nu bedre, min egen Ven?«

Dette gjorde med Føje Harvey flov.

»Jo Tak, nu er der ingenting i Vejen,« svarede han med en forceret Latter og kom med Besvær paa Benene. »Det maa have været et eller andet, som jeg har faaet til Frokost.«

»Kaffen maaske,« sagde Cheyne med et Ansigt saa ubevægeligt i alle Træk, som om det var støbt i Bronce. »Vi gaar ikke derind igen.«

»Jeg tror ogsaa, at det vilde være nok saa godt, om vi nu gik ned til Havnen,« sagde Disko. »Der bliver noget beklumret derinde med alle de Portugisere, og Fru Cheyne vil have godt af den friske Luft.«

Harvey erklærede, at han aldrig i sit Liv havde følt sig bedre tilpas; men først da han saa *Her er vi* ligge losset ved Wouvermans Bolværk, tabte hans Svimmelhed sig i en underlig Blanding af Stolthed og Sørgmodighed. Andre Mennesker — Landliggere og slige Folk — pjaskede om i Smaabaade eller betragtede Havet fra Havnemoler; men han havde Kendskab til Indersiden af Tingene — flere Ting, end han for Øjeblikket kunde tænke paa. Ikke desto mindre havde han den største Lyst til at sætte sig ned og flæbe, fordi den lille

Skonnert skulde af Sted. Fru Cheyne græd og græd for hvert Skridt paa Vejen og sagde de mærkværdigste Ting til Madam Troop, som kælede for hende, saa at Dan, hvem der ikke var bleven kælet for, siden han var seks Aar gammel, gjorde store Øjne.

Og saa gik det gamle Mandskab — Harvey følte sig som den ældste Søulk i Verden — om Bord i den gamle Skonnert blandt de veltjente Joller, mens Harvey løste Agterfortøjningen fra Havnehovedet, og de skød Fartøjet af Sted langs Bolværket med Hænderne. Alle trængte til at sige saa meget, at ingen sagde noget særligt. Harvey bad Dan om at tage sig af Onkel Salters' Søstøvler og Penns Jolleanker, og lange Jack besvor Harvey om ikke at glemme, hvad han havde lært ham af Sømandskab; men Vittighederne lød tarveligt i de to Kvinders Nærværelse, og det er vanskeligt at være morsom, naar Havnens grønne Vand bliver bredere og bredere mellem gode Venner.

»Op med Klyver og Fok!« raabte Disko og greb Rattet, da Skonnerten kom op i Vinden. »Paa Gensyn, Harvey! Jeg skal ikke nægte, at jeg næstendels er kommen til at synes svært godt om dig og dine Forældre.«

Saa gled *Her er vi* udenfor Prajehold, og de satte sig ned for at se den staa ud af Havnen. Og stadig græd Fru Cheyne.

»Aa ja, kære De,« sagde Madam Troop, »vi er jo Fruentimmer begge to. Kanske det kan lette Deres Hjærte at græde ud. Vorherre véd, at det aldrig har gjort mig den mindste Smule godt; men han véd ogsaa, at jeg har haft noget at græde for!«

* * *

Saa hændte det sig et Par Aar efter ovre paa Amerikas anden Kyst, at en ung Mand kom gaaende gennem den klamme Havtaage op ad en blæsende Gade, paa begge Sider af hvilken der laa de kostbareste Huse byggede af Træ paa en Maade, der skulde efterligne Sten. Mens han stod ved en Smedejærns Port, kom en anden ung Mand ridende hen til ham paa en Hest, der vilde have været billigt købt for tusind Dollars. Hvad de sagde til hinanden, lød som følger:

»God Dag, Dan!«

»God Dag, Harvey!«

»Naa, hvordan staar det til med dig?«

»Jo, jeg skal være det Væsen, som man kal-

der anden Styrmand paa denne Tur. Er du ikke snart færdig med det forbistrede Universitet?«

»Jo, nu lider det. Jeg vil for Resten sige dig, der var meget mere at lære om Bord paa gamle *Her er vi* end paa Universitetet. Men jeg skal ind i Forretningen for ramme Alvor til næste Efteraar.«

»Det vil sige, at du faar med vore Fragtskibe at gøre?«

»Ganske rigtigt. Vent du bare, til jeg faar Kløer i dig, Dan. Jeg skal rode ordentligt op i hele Geschæften, naar jeg tager fat paa den.«

»Aa, jeg overlever det vel,« sagde Dan med et broderligt Smil, mens Harvey steg af Hesten og spurgte, om han ikke vilde komme indenfor.

»Jo, det var da derfor, jeg gik herhen; men hør, Doktoren er da forhaabentlig ikke i Nærheden? Jeg kommer til at drukne den tossede Neger en skøn Dag, med hans forbistrede Vittigheder.«

Der lød en sagte, triumferende Kluklatter, idet *Her er vi*'s forhenværende Kok traadte ud af Taagen for at tage Hestens Tøjle. Han tillod aldrig andre at opvarte Harvey.

»Her er Luften ligesaa tyk som paa Bankerne, ikke sandt, Doktor?« sagde Dan med et Forsøg paa at undgaa, hvad han vidste, der vilde komme.

Men den kulsorte, fremsynte Kelter svarede ikke paa denne Bemærkning, førend han havde slaaet Dan paa Skulderen og for tyvende Gang kvækket den gamle Spaadom ind i hans Øre:

»Herre — Tjener. Tjener — Herre,« sagde han. »Husker du, hvad jeg sagde, Dan Troop? Om Bord paa *Her er vi?*«

»Ja, jeg skal ikke nægte, at under de nuværende Omstændigheder ser det ud, som om du kunde faa Ret,« svarede Dan. »Det var en herlig gammel Skude, og naar alt kommer til alt, skylder jeg den en hel Del — den og saa Fa'er.«

»Jeg med,« sagde Harvey Cheyne.

RUDYARD KIPLING.

Autoriseret Oversættelse.

ENGELSKMÆND I INDIEN.

Kr. 3.25. — Indb. Kr. 4.50.

FRA INDIEN.

Kr. 3.25. — Indb. Kr. 4.50.

SPÆRRET!

Kr. 4.00. — Indb. Kr. 5.50.

LYS OG SKYGGE.

Kr. 4.00. — Indb. Kr. 5.50.

JUNGLE-BOGEN.

Andet Oplag. Kr. 3.00. — Indb. Kr. 4.25.

DEN NYE JUNGLE-BOG.

Kr. 3.00. — Indb. Kr. 4.25.

FIRE FORTÆLLINGER.

Kr. 4.50. — Indb. Kr. 6.00.

LYSET, DER SLUKTES.

Kr. 4.50. — Indb. Kr. 6.00.

KIM.

2 Bind. — Kr. 6.50. — Indb. Kr. 9.00.

PH. HANSENS BOGBINDERI KØBENHAVN